

KOMISJA EPISKOPATU POLSKI DS. MISJI

IDŹCIE I GŁOŚCIE...

**SCENARIUSZE KATECHEZ MISYJNYCH
DLA DZIECI I MŁODZIEŻY**

CZEŚĆ I

**DLA PRZEDSZKOLAKÓW
I UCZNIÓW SZKOŁY PODSTAWOWEJ**

Warszawa 2016

© Komisja Episkopatu Polski ds. Misji
© Dzieło Pomocy „Ad Gentes”

Redaktor: ks. dr Zbigniew Sobolewski

Recenzja naukowa:

Ks. prof. dr hab. Edward Jarmoch Uniwersytet Przyrodniczo-Humanistyczny w Siedlcach
O. prof. dr hab. Jarosław Róžański OMI, UKSW Warszawa

Autorzy scenariuszy katechez:

ks. Mariusz Babuła, Joanna Bulak, Marta Chazan, Elżbieta Iwanicka,
s. Barbara Kowalska, ks. Dariusz Kruczyński, Barbara Łukaszuk, ks. Marek Matusik,
Marta Mielnicka, Anna Panek, Paulina Rozynek, Mateusz Sigiel, ks. Zbigniew Sobolewski,
ks. Andrzej Sochal, s. Grażyna Stypułkowska SNMPN, Zofia Sokołowska, Zofia Szczodrowska,
o. Kazimierz Szymczycha SVD, Barbara Wysokińska, Barbara Zakrzewska, Urszula Zieniewicz.

© VERBINUM – Wydawnictwo Księży Werbistów
Górna Grupa, ul. Klasztorna 4, 86-134 Dragacz
tel. 52 330 63 03, kom. 691 979 996
www.verbinum.pl

Druk i oprawa:

Drukarnia Księży Werbistów
Górna Grupa, ul. Klasztorna 4, 86-134 Dragacz
tel. 52 33 06 377, fax 52 33 06 378
www.drukarnia-svd.com.pl

ISBN 978-83-7192-516-0

SPIS TREŚCI

WSTĘP – bp Jerzy Mazur SVD, przewodniczący Komisji Episkopatu Polski ds. Misji	7
---	---

1.

SCENARIUSZE KATECZEZ DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH 19

1. Misjonarz jest uczniem Pana Jezusa, <i>Paulina Rozynek</i>	21
2. Modlimy się za naszych misjonarzy, <i>Paulina Rozynek</i>	25
3. Jak wygląda misja? <i>Paulina Rozynek</i>	27
4. Czym podróżują misjonarze? <i>Paulina Rozynek</i>	31
5. Przedszkolak uczniem Jezusa, <i>Urszula Zieniewicz</i>	35
6. Maryja Matką wszystkich dzieci, <i>Paulina Rozynek</i>	39
7. Wszyscy jesteśmy braćmi, <i>Paulina Rozynek</i>	43
8. Misjonarz Jezusa – to Ja i Ty, <i>Urszula Zieniewicz</i>	47
9. List do misjonarza, <i>Paulina Rozynek</i>	51
10. Jezus przyjacielem dzieci z całego świata, <i>Paulina Rozynek</i>	55
11. Misjonarze wprowadzają pokój, <i>Paulina Rozynek</i>	59

2.

SCENARIUSZE KATECZEZ DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ 63

1. Jezus posyła misjonarzy na cały świat, <i>ks. Marek Matusik</i>	65
2. Do nas przyszli misjonarze, <i>ks. Zbigniew Sobolewski</i>	69
3. I ja mogę zostać misjonarzem, <i>Barbara Zakrzewska</i>	73
4. Wyruszamy na misje ze św. Teresą od Dzieciątka Jezus, <i>Ewa Mikos</i>	77
5. Wiele serc czeka na Ewangelię, <i>ks. Marek Matusik</i>	85
6. Z misjonarzami pomagamy dzieciom w Afryce, <i>s. Grażyna Stypułkowska SNMPN</i>	89
7. „Idźcie i nauczajcie...”, <i>Barbara Łukaszuk</i>	95
8. Mali misjonarze Jezusa, <i>ks. Marek Matusik</i>	105
9. Odkrywamy naszą misję, <i>s. Barbara Kowalska</i>	109

10. Pomagamy ludziom w Afryce poznawać Chrystusa,
Mateusz Sigiel 113
11. Bóg posyła Jezusa, a Jezus nas, *ks. Dariusz Kruczyński* 119
12. Święci bez granic, *ks. Dariusz Kruczyński* 123

3.

SCENARIUSZE KATECHEZ DLA UCZNIÓW

KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ 127

1. Nie można wierzyć samemu, *ks. Mariusz Babula* 129
2. Chrystus posyła nas na cały świat, *Anna Panek* 135
3. Apostołowie – pierwszymi misjonarzami Chrystusa,
ks. Marek Matusik 143
4. Święty Paweł wielki misjonarz Chrystusa,
ks. Marek Matusik 151
5. Bądźmy miłosierni wraz z misjonarzami,
ks. Zbigniew Sobolewski 159
6. Pomagamy misjom z Dziełem Pomocy „Ad Gentes”,
ks. Zbigniew Sobolewski 163
7. Niesiemy Chrystusa – każdy może zostać misjonarzem,
Mateusz Sigiel 167
8. Kto wierzy nigdy nie jest sam, *Zofia Szczodrowska* 173
9. „Idźcie i nauczajcie”, *Barbara Łukaszuk* 177
10. Święci z dalekich kontynentów, *ks. Dariusz Kruczyński* 185
11. Bł. Maria Teresa Ledóchowska, Matka Afryki,
ks. Dariusz Kruczyński 191
12. Św. Damian de Veuster, misjonarz trędowatych,
ks. Dariusz Kruczyński 197
13. Św. Franciszek Ksawery, misjonarz Dalekiego Wschodu,
ks. Zbigniew Sobolewski 205
14. Bł. Matka Teresa z Kalkuty, misjonarka ubogich,
ks. Dariusz Kruczyński 211
15. Wszyscy jesteście misjonarzami, *Elżbieta Iwanicka* 219
16. Jesteśmy pomocnikami misjonarzy,
ks. Zbigniew Sobolewski 231

17. Pomagam misjonarzom, *ks. Dariusz Kruczyński* 235

DZIEŁO POMOCY „AD GENTES”
X LAT W SŁUŻBIE MISJOM 443

WSTĘP

Bp Jerzy Mazur SVD

przewodniczący Komisji Episkopatu Polski ds. Misji

Kościół jest misją, de facto nie może robić nic innego, jak głosić Dobrą Nowinę. Powołaniem Kościoła jest misja. Misyjność jest prawdziwym fundamentem Kościoła. W dokumencie z Aparecidy (103) czytamy: „W radości wiary jesteśmy misjonarzami, aby głosić Ewangelią Jezusa Chrystusa – Dobrą Nowinę o ludzkiej godności, życiu, rodzinie, działalności człowieka (pracy, nauce) i solidarności ze stworzeniem”.

Kościół w Polsce jest wezwany do przebudzenia misyjnego, „reformy misyjnej”, „wyjścia na peryferie” z Ewangelią Chrystusa. Musi być Kościołem, który wychodzi do tych, którzy nie znają orędzia ewangelicznego bądź zatracili smak wiary, żyją na jej obrzeżach. Zarówno duszpasterstwo zwyczajne, jak i nowa ewangelizacja winny być ożywione duchem misyjnym. Pisał o tym papież Franciszek w *Evangelii gaudium*: „«Marzę o „opcji misyjnej», zdolnej przemienić wszystko, aby zwyczajne, style, rozkład zajęć, język i wszystkie struktury kościelne stały się odpowiednią drogą bardziej dla ewangelizowania współczesnego świata, niż do zachowania stanu rzeczy. Reformę struktur, wymagającą nawrócenia duszpasterskiego, można zrozumieć jedynie w następujący sposób: należy sprawić, by stały się one wszystkie bardziej misyjne, by duszpasterstwo zwyczajne we wszystkich swych formach było bardziej ekspansywne i otwarte, by doprowadziło pracujących w duszpasterstwie do nieustannego przyjmowania postawy «wyjścia» i w ten sposób sprzyjało pozytywnej odpowiedzi ze strony tych wszystkich, którym Jezus ofiaruje swoją przyjaźń. Jak mówił Jan Paweł II do biskupów Oceanii: «wszelka odnowa Kościoła musi mieć misję jako swój cel, by nie popaść w pewnego rodzaju kościelne zamknięcie się w sobie»¹».

Papież Franciszek wzywa Kościół do „rozpoczęcia nowego etapu ewangelizacji”, do „misji pełnej zapału i dynamizmu, naznaczonej ewangeliczną radością”². Ten nowy etap ewangelizacji papież charakteryzuje jako: „misyjne wyjście”, by dotrzeć na peryferia świata, „wyruszenie w drogę”, by stanowić wspólnotę uczniów podejmujących nowe inicjatywy; „duszpasterskie i misyj-

1 *Evangelii gaudium* nr 27.

2 Tamże, nr 17.

ne nawrócenie”, aby „być w permanentnym stanie misji”, żeby „struktury Kościoła stały się bardziej misyjne”.

Trzeba więc, poszukiwać nowych sposobów docierania do człowieka, wchodzić na nowe areopagi, (tzw. cyfrowy kontynent), wykorzystywać dla głoszenia Ewangelii nowoczesne środki społecznej komunikacji.

Symbolem takiego misyjnego wyjścia jest Orszak Trzech Króli, organizowany przez wiernych świeckich w 450 miejscowościach w Polsce, ewangelizacja uliczna prowadzona przez członków różnych ruchów apostoelskich. Taką szansę wyjścia dają również piesze pielgrzymki do sanktuariów maryjnych, ukazujące Kościół „w drodze”.

Katecheza i misje

Wracając do Ojca, Chrystus zostawił swym uczniom mandat misyjny oraz obietnicę, że będzie z nimi zawsze. „Wtedy Jezus podszedł do nich i przemówił tymi słowami: Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,18-20). „Cała duszpasterska misja Kościoła stanowi próbę wprowadzenia tego nakazu Chrystusa”³.

Z tego mandatu misyjnego swe uzasadnienie czerpie zarówno katechizacja, jak i działalność misyjna „ad gentes”. Katechizacja jest głoszeniem słowa Bożego i wychowaniem w wierze tych, którzy usłyszeli i przyjęli Ewangelię, natomiast posługa misyjna jest głoszeniem Chrystusa tym, do których Ewangelia jeszcze nie dotarła. Jest pierwszą ewangelizacją.

Dyrektorium ogólne o katechizacji oraz Dyrektorium katechetyczne Kościoła Katolickiego w Polsce wśród zadań katechezy wymieniają: rozwijanie poznania wiary, wychowanie liturgiczne, formację moralną, nauczanie modlitwy, wychowanie do życia wspólnotowego oraz wprowadzenie do misji⁴. Omawiając szczegółowo to istotne zadanie katechezy, jakim jest wprowadzenie do misji, autorzy *Dyrektorium* zauważają: „Cały bowiem Kościół jest misyjny. Wszyscy w Kościele są wezwani i posłani do realizacji misyjnego mandatu

3 *Dyrektorium katechetyczne Kościoła w Polsce*, Warszawa 2001, nr 15.

4 Tamże, nr 23.

zmarłychwstałego Pana – nauczania wszystkich narodów (zob. Mt 28,19-20; Mk 16,15).

Zadaniem katechezy jest wychowywać katechizowanych do odpowiedzialności misyjnej, która powinna wyrażać się przede wszystkim w dawaniu świadectwa, a więc winna ona *uzdolnić uczniów Jezusa do obecności, jako chrześcijan, w społeczeństwie, w życiu zawodowym, kulturowym i społecznym oraz przygotować ich do współdziałania w różnych zadaniach eklezyjalnych, zgodnie z powołaniem każdego*⁵.

Wprowadzenie do misji winno odbywać się najpierw w rodzinie. Nieodzowne jest tutaj świadectwo zaangażowania misyjnego i żywej wiary rodziców. Rodzina jest miejscem dojrzewania powołań misyjnych.

„Z kolei szkolne nauczanie religii, wykorzystując wiedzę uczniów z zakresu historii i geografii, może przekazywać informacje o potrzebach misyjnych Kościoła, przybliżać sylwetki misjonarzy i podejmowaną przez nich działalność w krajach misyjnych. Lekcje religii są też miejscem, gdzie można uwrażliwiać uczniów na misyjne posłannictwo Kościoła i wychowywać ich do odpowiedzialności za ewangelizację we współczesnym świecie.

Katechetyczne duszpasterstwo parafialne pozwala zaś na budzenie troski misyjnej całej wspólnoty Kościoła, która wezwana jest do modlitwy, ofiary, wsparcia materialnego misji i troski o powołania misyjne⁶.

Troska o działalność misyjną „ad gentes” wynika zatem z wprowadzenia do misji. Jest to troska o niesienie Chrystusa zarówno bliskim, jak i dalekim.

Katecheza ma na celu uświadomienie katechizowanym, zarówno dzieciom, młodzieży jak i dorosłym ich powołania misyjnego i odpowiedzialności za zaangażowanie misyjne. Jak uczy papież Jan Paweł II: „Wszyscy chrześcijanie, członkowie Kościoła, na mocy Chrztu świętego są współodpowiedzialni za działalność misyjną. Udział wspólnot i poszczególnych wiernych w tym prawie obowiązku nazywa się «współpracą misyjną»⁷.

Animacja misyjna winna odbywać się we wszystkich środowiskach: w domu rodzinnym, szkole i we wspólnocie parafialnej.

5 Tamże, nr 29.

6 Tamże.

7 *Redemptoris missio* nr 77.

Szczególną uwagę chcielibyśmy zwrócić na katechezę szkolną, która wydaje się nam jeszcze nie do końca wykorzystaną szansą animacji i formacji misyjnej dzieci i młodzieży.

Tematyka misyjna w dokumentach katechetycznych

Według *Podstawy programowej katechezy Kościoła katolickiego w Polsce*, zatwierdzonej przez Konferencję Episkopatu Polski 8 III 2010 r.⁸, wprowadzenie do misji ma miejsce już w przedszkolu. Zadaniem katechety jest zachęcanie dzieci przedszkolnych, by włączyły się w misyjne dzieło Kościoła. Na katechezie dzieci mają dowiedzieć się, że Jezus posłał swoich uczniów na cały świat, a dzisiaj posyła On misjonarzy. Katecheza winna doprowadzić do tego, że przedszkolak będzie umiał wyjaśnić, dlaczego Pan Jezus posłał swych uczniów na cały świat oraz jak pomóc misjonarzom Jezusa, a także dostrzec konieczność modlitwy za misje.

Wprowadzenie do misji jest kontynuowane na katechezie w klasach I-III szkoły podstawowej. Zadaniem nauczyciela religii jest „kształtowanie postawy świadectwa wiary”. Uczniowie odkrywają na katechezie, że „Jezus posyła swoich uczniów na cały świat z Ewangelią. Chrześcijanin troszczy się, by Jezus i Jego dzieło dotarło do wszystkich, którzy Go nie znają”. Uczeń klas I-III jest w stanie wskazać „na czym polega dobre wypełnianie czynów apostołskich w codziennym życiu” oraz wyjaśnić „po co dzielić się z innymi swą wiedzą o Bogu”.

Na zajęciach w klasach IV-VI celem katechety jest „prowadzenie do postawy odpowiedzialności i podejmowania zadań w środowisku życiowym” oraz „budzenie świadomości potrzeby budowania własnej wiary w łączności z innymi – świadectwo życia”. Akcent bardziej pada na misję życiową chrześcijanina, jaką jest świadectwo wiary, niż na zaangażowanie misyjne „ad gentes”. Katecheza ma doprowadzić do tego, by uczeń zrozumiał pojęcie apostołstwa oraz zadania chrześcijanina w życiu społecznym.

Katecheza pomaga mu odkryć możliwości zaangażowania się w misję Chrystusa. Na zajęciach katechetycznych uczeń winien zapoznać się ze świętymi-

8 Zob. *Podstawa programowa katechezy Kościoła katolickiego w Polsce*, za: www.katecheza.episkopat.pl/index.php/menu/nauczanie-religii-w-szkole/dokumenty-koscielne/32-podstawa-programowa-2010

mi, którzy są świadkami wiary oraz odkryć w jaki sposób może ich naśladować. Katecheza kładzie akcent na świadectwo wiary w podstawowych sytuacjach życia codziennego. Jest również tu mowa o tym, że uczeń „włącza się w różne formy apostołstwa oraz pomocy misjom «ad gentes»”.

Wydaje się, że temat misji «ad gentes» znajduje swój najpełniejszy wyraz w podstawie programowej dla gimnazjum. Wśród zadań katechety, twórcy *Podstawy programowej katechezy* wskazują: „ukazanie rzeczywistości misji «ad gentes»» oraz «przygotowanie do podjęcia misji świadczenia o prawdach wiary i wartościach chrześcijańskich». Uczeń winien uświadamiać sobie «cel misji katolickich» oraz poznać ich historię. Ma znać formy apostołstwa świeckich i biblijnych świadków wiary. Podczas katechezy gimnazjalista winien nauczyć się wyjaśniać cel misji posługując się cytatami biblijnymi oraz poznać historię rozwoju misji katolickich.

Autorzy *Podstawy programowej katechezy* dużo miejsca poświęcili w gimnazjum innym religiom (judaizm, Islam, religie niechrześcijańskie), aby uczeń umiał porównać wielkie tradycje religijne świata oraz odnaleźć specyfikę chrześcijaństwa. Wiedza o wielu religiach oraz ich konfrontacja z chrześcijaństwem ma uchronić go przed fanatyzmem religijnym oraz wstąpieniem do sekt.

Mówiąc o wprowadzeniu do misji w szkołach ponadgimnazjalnych przede wszystkim podkreśla się, że zadaniem katechety jest „ukazanie sposobów zaangażowania się w misję ad extram”. Katecheta winien zaprezentować współczesne misje „ad gentes” i pracę polskich misjonarzy w świecie. Uczniowie mają poznać znaczenie dialogu międzyreligijnego oraz zaangażowania się świeckich w apostołstwo. Uczeń powinien umieć uzasadnić „konieczność troski chrześcijanina o misje «ad gentes», znać nauczanie Kościoła o misjach oraz wiedzieć w jakich krajach pracują polscy misjonarze”.

„Analiza treści *Podstawy programowej katechezy* jednoznacznie wskazuje na istotne miejsce wprowadzenia do misji w szkolnym nauczaniu religii zarówno w przedszkolu, jak i na wszystkich etapach edukacyjnych. Do podobnych wniosków skłania lektura *Programu nauczania religii*, który konkretyzuje treści i wymagania opisane w *Podstawie* i przyporządkowuje je na poszczególne lata nauki. Jak podsumowuje ks. prof. P. Tomasiak: «widać, iż problematyka

jest zakładana przez dokumenty programowe Kościoła w Polsce. Można rzecz jasna, zastanawiać się, czy to jest rozwiązanie wystarczające»⁹.

Podczas panelu dyskusyjnego na IV Krajowym Kongresie Misyjnym wiele miejsca poświęcono misjom w katechezie. Padło stwierdzenie, że o ile tematyka misyjna i wprowadzenie do misji są obecne w dokumentach dotyczących organizacji katechezy w Polsce, o tyle nie zawsze autorzy podręczników do katechezy uwzględniają ten temat i zadanie. „W niektórych podręcznikach tematyka misyjna bywa poruszana w wybranych pojedynczych jednostkach lekcyjnych, jednak w zasadzie wszystkie dostępne serie podręczników zaniedbują wiele okazji do rozbudzania ducha misyjnego u katechizowanych. Do poważniejszych zaniebowań pod tym względem należy brak osobnej jednostki dotyczącej Niedzieli Misyjnej i Tygodnia Misyjnego – również w podręcznikach, które zawierają dodatkowy dział poświęcony obchodom liturgicznym»¹⁰.

Na Kongresie zwrócono uwagę, że brakuje formacji misyjnej katechetów. Trudno bowiem o szkolenia dla katechetów, które skupiają się wyłącznie na misjach „ad gentes” oraz animacji misyjnej. Bardzo często wiedza katechetów o misjach jest niewielka i potoczna. Zdarza się, że sami katecheci nie potrafią uzasadnić teologicznie konieczności zaangażowania misyjnego, nie czują potrzeby wspierania misji i brak im misyjnego zapału.

Wydaje się, że należy większy akcent położyć na formację misyjną katechetów oraz pogłębienie ich wiedzy z misjologii.

Trzeba zachęcać katechetów, aby nie ograniczali wprowadzenia w misję do jednej lub dwóch katechez w ciągu roku, lecz ożywili duchem misyjnym całość swego posługiwania. „Świadomość uczniów może być wzbudzana w ramach szkolnego nauczania religii również poprzez odniesienia misyjne w tematach, które wprost nie wiążą się z realizacją zadania, jakim jest wprowadzenie do misji. Przykładowo więc, kiedy jest mowa o świętych i błogosławionych, warto poszerzyć ich katalog o postacie szczególnie zasłużone dla misji bądź pochodzące z krajów misyjnych. Z kolei w tematach związanych ze znaczeniem chrztu świętego w życiu chrześcijanina, można podkreślić zob-

9 A. Rayzacher-Majewska, *Rola katechezy w kształtowaniu świadomości misyjnej katechizowanych. Co katecheta może zrobić dla animacji misyjnej?*, w: Z. Sobolewski (red.), *Radość Ewangelii źródłem misyjnego zapału. IV Krajowy Kongres Misyjny Warszawa, 12-14 czerwca 2015*, Górna Grupa 2015, str. 373.

10 Tamże.

wiązanie związane z odpowiedzialnością za niesienie Ewangelii aż po krańce świata. Jeden z tematów podejmowanych w ramach bezpośrednich przygotowań do przyjęcia pierwszej Komunii świętej bądź przeżywania Białego Tygodnia stwarza możliwości do zapoznania dzieci z ideą wsparcia misyjnego dzieła *ad gentes* poprzez samodzielnie napisaną modlitwę i ofiarę złożoną na rzecz misji. Z kolei, na wyższych etapach edukacyjnych ilekroć omawiane będą kwestie społeczne, nie można pomijać palących problemów spotykanych w krajach misyjnych. Podobnie jest przy okazji tematów związanych z godnością człowieka, która to godność jest równa nie tylko dla kobiety i mężczyzny, ale też dla mieszkańca każdego kraju, na każdym kontynencie. W ten sposób wprowadzenie do misji może by realizowane niejako przy każdej nadarzającej się okazji, w wielu poszczególnych jednostkach lekcyjnych, a działający w ten sposób katecheta prawdziwie przyczyni się do kształtowania świadomości misyjnej uczniów, nie ograniczając swych działań do jednej czy dwóch lekcji w ciągu roku”¹¹.

Świadomość misyjna młodzieży

Warto również postawić pytanie o świadomość misyjną młodzieży katechizowanej oraz jej zaangażowanie misyjne. W 2009 r. o. dr Waldemar Wesoly SVD przeprowadził badania metodą ankiety audytoryjnej celem poznania wiedzy młodzież na temat misji oraz jej rozumienia działalności misyjnej Kościoła¹². Pytał również o osobiste zaangażowanie młodzieży w misje. W badaniu wzięło udział ponad 1 300 respondentów, reprezentujących młodzież w wieku 15-25 lat, uczestniczącą regularnie w katechezie szkolnej lub w duszpasterstwie akademickim. Połowę badanych stanowili licealiści.

Z ankiety wynika, że młodzież posiada dostateczną ogólną wiedzę o misjach. Większość kojarzyła je z ewangelizacją, głoszeniem Ewangelii w dalekich krajach, niesieniem pomocy ubogim w krajach trzeciego świata, z pracą misjonarzy wśród niechrześcijan, wyjazdami i podróżami na inne

11 Tamże, str. 374.

12 Zob. W. Wesoly SVD, *Misyjność polskiej młodzieży w świetle ankiety*, za: www.missio.org.pl/mdm/index1.php?f01=3&f02=a&f03=197&cod=0&caa=aa&szukane1=&PHPSESSID=ff8b3f2e4ffe5493aec6f72a5253cbe0

kontynenty. Młodzież posługiwała się również określeniami negatywnymi bądź przestarzałymi, np. „nawracanie murzynów”, „nawracanie pogan”.

Gorzej wypadły odpowiedzi na pytania szczegółowe dotyczące misji. I tak, większość respondentów nie wiedziała, kiedy obchodzona jest Niedziela Misyjna i Tydzień Misyjny. Nie najlepiej wypadła również znajomość dokumentów Kościoła mówiących o misjach. Zaledwie 1,6 respondentów słyszało o *Redemptoris missio* Jana Pawła II; reszta odpowiadała: „nie znam”.

Niewiele lepiej wyglądała znajomość zgromadzeń misyjnych oraz instytucji kościelnych zajmujących się misjami i pomocą misjonarzom. Młodzież nie kojarzyła z misjami większości misyjnych zgromadzeń zakonnych, ani też działalności Papieskich Dzieł Misyjnych. Młodzież nie potrafiła wymienić nazw czasopism misyjnych. Większość respondentów, na pytanie o tytuły misyjne odpowiadała: „Niedziela” i „Gość Niedzielny”. Bardzo słabo wypadła odpowiedź na pytanie o instytucje przygotowujące przyszłych misjonarzy. Najczęściej wskazywano na seminaria duchowne i zakony.

Na pytanie: *Na czym polega misyjna działalność Kościoła?* młodzież odpowiadała najczęściej, że jest to głoszenie wiary, solidarność z ubogimi, pomaganie w zakładaniu Kościoła, ukazywanie ludziom sensu życia w krajach trzeciego świata. 10% respondentów misyjną działalność Kościoła kojarzyła z nawracaniem „na siłę” i „przyciąganiem ludzi do Kościoła”.

45% młodych respondentów odnosiło słowa Chrystusa: „Idźcie i nauczajcie” do siebie, pisząc, że mają obowiązek życiem i słowami głosić Chrystusa. Odpowiadający na ankietę w większości mieli również właściwe rozumienie misyjnej natury Kościoła. Twierdzili, że Kościół musi głosić Ewangelię, bo tak nakazał mu Jego Założyciel. Wiedzieli, że Kościół musi pomagać ludziom. Gorzej natomiast wypadła świadomość osobistego zaangażowania w dzieła misyjne. Jako odpowiedzialnych za misje młodzież wskazywała ogólnie wszystkich wierzących katolików, księży i zakonnice. Odpowiedzi te raczej wykluczały własną odpowiedzialność młodych respondentów.

Na pytanie: *Co ty robisz dla misji?* połowa odpowiedzi wskazywała na osobistą modlitwę, a 35% na wsparcie finansowe. Duża grupa respondentów przyznała, że nic nie robi dla misji.

64% pisało, że umisyjnienie ich parafii polega na zbieraniu składek na misje oraz modlitwie za misjonarzy, głoszeniu kazań i katechez o misjach,

kolportażu prasy misyjnej i prezentowaniu tematyki misyjnej w gablotkach ściennych.

Ciekawe odpowiedzi uzyskano na pytanie o gotowość realizacji powołania misyjnego. Młodzi próbują powołanie misyjne swoich przyjaciół, rodzeństwa i znajomych. Dostrzegają, że jest to coś szlachetnego i pięknego. Natomiast na pytanie: *A gdybyś ty miał (miała) powołanie misyjne, czy byłbyś gotów poświęcić się pracy misyjnej?* Większość odpowiadała, że nie wie.

Ostatnim punktem ankiety była prośba o podanie pomysłów na zaangażowanie misyjne w ich środowisku. Większość respondentów przyznała, że nie ma żadnych pomysłów, natomiast 23% zaproponowało spotkania z misjonarzami, katechezy i rekolekcje misyjne, nabożeństwa za misje oraz zbiórki pieniężne. Niektórzy proponowali wykorzystanie mediów do informowania o misjach, akcje ewangelizacyjne wśród młodych, i organizowanie kół misyjnych.

Jakie postulaty i wnioski nasuwa ta ankieta?

Reasumując zaprezentowane w skrócie badania ankietowe świadomości misyjnej młodzieży trzeba dostrzec, że badano młodzież, która systematycznie i przez wiele lat uczestniczyła w katechezie. Młodzi posiadają wiedzę ogólną o misjach w stopniu dostatecznym. Wiedzą, czym zajmują się misjonarze na misjach. Akceptują ich zaangażowanie humanitarne i charytatywne. Natomiast brakuje pogłębienia świadomości misyjnej, motywacji religijnej i uzasadnień wysiłku misyjnego.

Gorzej jest też ze świadomością własnej odpowiedzialności za misje i zaangażowaniem osobistym w różne formy współpracy misyjnej. Kuleje znajomość instytucji i wspólnot, które prowadzą animację i formację misyjną.

Z ankiety wyłania się również obraz parafii, która spełnia swe powinności misyjne w sposób tradycyjny i nie ma nowych propozycji zaangażowania misyjnego, zwłaszcza dla młodych.

Niewykorzystane możliwości

Nauczanie religii w szkole może nie tylko kształtować świadomość misyjną dzieci i młodzieży poprzez realizację prowadzenia do misji, ale także służyć rozbudzeniu zapału misyjnego i wrażliwości misyjnej uczniów. Katecheci, któ-

rzy pragną nie tylko być przekazicielami wiedzy o misjach, ale prawdziwymi animatorami misyjnymi, mają do dyspozycji ciekawe materiały pomocnicze, które mogą wykorzystać zarówno na katechezie w szkole, jak i prowadząc spotkania kółka misyjnego czy prowadząc animację misyjną w parafii.

Każdego roku Papieskie Dzieła Misyjne w Polsce wydają materiały pomocnicze związane z okresem liturgicznym i prowadzonymi akcjami misyjnymi. Są to rozważania różańcowe, materiały na Tydzień Misyjny, pomoce duszpasterskie dla Kolędników misyjnych, materiały homiletyczno-liturgiczne na Wielki Post, propozycje dla dzieci pierwszokomunijnych. Oprócz tego, są do dyspozycji obrazki, plakaty, zakładki, pocztówki i broszury misyjne, które odsłaniają barwny świat misji. Przy ich użyciu katecheta może wprowadzać uczniów w różne wydarzenia misyjne, rok liturgiczny oraz ubogacać treści katechetyczne o tematykę misyjną.

Wsparciem dla katechetów mogą stać się także czasopisma misyjne. Istnieje już wiele ciekawych czasopism misyjnych dla dzieci. „Świat Misyjny” – dwumiesięcznik PDMD stanowi pomoc dydaktyczną dla katechezy najmłodszych. Także w innych periodykach katolickich znajdujemy rubryki poświęcone misjom (np. „Anioł Stróż”, „Promyczek Dobra”).

Zachęcamy katechetów do prenumeraty czasopism misyjnych takich jak: „Misyjne Drogi”, „Misje dzisiaj”, „Misjonarz”, „Misjonarze kombonianie”, „Echo z Afryki i innych kontynentów”, „Misje salezjańskie”, „Posyłam was”, „Posłaniec Ducha Świętego” – gdzie można znaleźć wiele informacji i rzeczywistości misyjnej, świadectw, listów oraz głębszej refleksji misyjnej. To wszystko można wykorzystać przygotowując scenariusze katechez oraz imprez misyjnych.

Coraz większą popularnością cieszą się strony internetowe prowadzone przez zgromadzenia zakonne, stowarzyszenia pomagające misjom, fundacje i inne organizacje wspierające misjonarzy. Także sami misjonarze prowadzą blogi i są dostępni na Facebooku. Materiały tam zawarte łatwo można wykorzystać podczas przygotowywania się do katechez misyjnych. Zdjęcia, krótkie filmiki prezentujące codzienne życie na misjach oddziałują na wyobraźnię uczniów, a przybliżenie realiów misji prowadzi do ożywienia w nich zapału misyjnego i włączenia się w akcje pomocy misjonarzom.

Postulaty dla katechetów

Komisja Episkopatu Polski ds. Misji wraz z Dziełem Pomocy „Ad Gentes” zachęca wszystkich katechetów do ożywienia zainteresowania misjami oraz rozbudzenia zapалу misyjnego wśród dzieci i młodzieży. Temu celowi służą scenariusze katechez, które przygotowali doświadczeni katecheci i metodycy.

Komisja misyjna liczy na to, że w ten sposób katecheza zostanie ubogaconą treściami misyjnymi. Szczególną okazję do mówienia o misjach dają niektóre wydarzenia i uroczystości kościelne, takie jak: Uroczystość Objawienia Pańskiego, Światowy Dzień Misyjny Dzieci, II Niedziela Wielkiego Postu «ad gentes» – Dzień Modlitwy, Postu i Solidarności z Misjonarzami, Dzień Modlitwy za Kościół w Chinach, Światowy Dzień Misyjny i Tydzień Misyjny, Dzień Modlitw za Kościół Prześladowany, Dzień Modlitw za Kościół na Wschodzie. Jest to forma kształtowania świadomości odpowiedzialności dzieci i młodzieży za misję.

Katechetów, zwłaszcza w szkołach podstawowych zachęcamy do powoływania dziecięcych kół misyjnych w szkołach. Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci służy pomocą przygotowując materiały formacyjne. Dzieci i młodzież można zaangażować w pomoc misjom poprzez tworzenie grup kolędników misyjnych, którzy w okresie Bożego Narodzenia nawiedzają domy wiernych prowadząc zbiórkę na rzecz misji. Jest to akcja, która trzeba promować, zwłaszcza tam, gdzie takich grup nie ma.

Wśród młodzieży przede wszystkim bierzmywonej promujemy inicjatywę AdoMiS: jest to wydatna pomoc duchowa i materialna dla seminarzystów z terenów misyjnych oraz kształtowanie świadomości misyjnej wśród naszej młodzieży.

Dzieciom i młodzieży proponujemy również włączenie się w Orszak Trzech Króli, rozwijającą się dynamicznie inicjatywę świeckich, mającą charakter wydarzenia ulicznego. Jest to współczesna forma „wyjścia” z treściami ewangelizacyjnymi i misyjnymi do całego społeczeństwa, także niewierzących. Podczas Orszaku rozprowadza się gazetę „Pomagamy misjom”, obszernie informującą o pracy polskich misjonarzy.

Wszystkich uczniów szkół podstawowych i gimnazjalistów zapraszamy do udziału w ogólnopolskim Konkursie „Mój szkolny kolega z misji”. Konkurs ten organizuje Dzieło Pomocy „Ad Gentes” i każdego roku umieszcza

informacje o nim na swojej stronie internetowej. W konkursie mogą brać udział również nauczyciele, katecheci i wychowawcy przedstawiając scenariusze zajęć o misjach – więcej informacji na www.adgentes.misje.pl.

Dla młodzieży ponadgimnazjalnej Wydział Misjologii Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie proponuje Olimpiadę wiedzy o Afryce. Podobnie jak konkurs „Mój szkolny kolega z misji” cieszy się ona ogromnym zainteresowaniem szkół i młodzieży.

Papież Franciszek w przemówieniu do dyrektorów PDM podczas Zgromadzenia Ogólnego w maju-czerwcu 2016 r. powiedział: „Musimy wzrastać w pasji ewangelizacyjnej”. Te słowa śmiało odnosimy do katechetów, dzieci i młodzieży. Niech ta publikacja przyczyni się do rozbudzenia zapалу misyjnego wśród katechizowanych i katechizujących w Polsce. Niech zainspiruje katechetów nie tylko do przeprowadzenia kilku ciekawych katechez misyjnych w ciągu roku, ale pomoże przeniknąć duchem misyjnym całą działalność katechetyczną.

Bardzo serdecznie dziękuję zespołowi pod przewodnictwem ks. dr Zbigniewa Sobolewskiego za przygotowanie scenariuszy katechez misyjnych. Dziękuję wszystkim, dzięki którym dotrą one do katechetów w naszej Ojczyźnie.

Na trud wzrastania w zapale misyjnym z serca błogosławię w Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

Bp Jerzy Mazur SVD

Przewodniczący Komisji Episkopatu Polski ds. Misji

Warszawa-Ełk, 12 czerwca 2016 r.

1

**SCENARIUSZE KATECZEZ
DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH**

KATECHEZA DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH DZIECI MŁODSZE (4-LETNIE)

Temat: Misjonarz jest uczniem Pana Jezusa

Autor: Paulina Rozynek

Czas trwania: 15-20 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- dzieci zapoznają się z tym, kim jest misjonarz.

Cele szczegółowe:

- dzieci modlą się za misjonarzy,
- dzieci wiedzą, że misjonarz jest uczniem Jezusa, który głosi Go innym.

Metody i formy pracy: pogadanka, rysunek misjonarza.

Pomoce dydaktyczne: duży karton na którym da się narysować sylwetkę misjonarza, flamastry lub kredki.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa i powitanie:

Katecheta wita dzieci i zaprasza do kręgu. Na początek katechezy przeżegnamy się, a następnie odmówimy modlitwę „Wierzę w Ciebie Boże żywy...”.

2. Wprowadzenie do tematu:

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat: Kim jest uczeń? Po wysłuchaniu wypowiedzi dzieci, podsumowuje, że uczeń to ten, kto się uczy, chodzi do szkoły, chce poznawać coś nowego. Następnie zadaje pytanie: a kim jest uczeń Pana Jezusa?

3. Rozwinięcie tematu:

Uczeń Jezusa to ten, kto się od Niego uczy, kocha Jezusa i dlatego jest Mu posłuszny. Uczeń Jezusa opowiada innym o Panu Jezusie. My jesteśmy uczniami Pana Jezusa, ponieważ uczymy się od Niego, jak być dobrym człowiekiem i kochać inne osoby. Jezus uczy nas wiary.

Dzisiaj na katechezie poznamy uczniów Jezusa, którzy wyjechali do dalekich krajów, aby głosić Ewangelię tym ludziom, którzy nie znają Jezusa. To są misjonarki i misjonarze.

Katecheta pyta dzieci: Czy spotkałyście już misjonarza albo misjonarkę? A może z waszej parafii jakiś ksiądz albo siostra zakonna wyjechali na misję?

Dzieci z pomocą katechety rysują postać misjonarza albo misjonarki. Można wykorzystać duży arkusz papieru, położyć go na ziemi i odrysować kontury całej postaci dziecka. To przeniesienie postaci mówi, że dziecko jest także misjonarzem (*Załącznik nr 1*).

Katecheta zadaje dzieciom pytania, a obok poszczególnych części ciała można narysować symbole oznaczające np. myślenie (chmurka), miłość (serce)...

Pytania naprowadzające:

- Co ma w głowie misjonarz? O czym lub o kim myśli?
- Co misjonarz ma w sercu – jakie uczucia, kogo kocha?
- Jakie misjonarz ma ręce? Duże? Małe? Jeśli duże, to dlaczego? Jeśli małe, to dlaczego? Kogo nimi obejmuje? Kogo trzyma za ręce?
- Jakie ma stopy? – Dokąd idzie? Czy mocno stoi na ziemi? W jakim miejscu ziemi się znajduje?

4. Podsumowanie:

Widzimy, że misjonarze są uczniami Chrystusa, którzy bardzo kochają ludzi żyjących na całym świecie i wszystkim chcą opowiadać o Panu Jezusie. My również możemy kiedyś zostać takimi misjonarzami. A teraz, kiedy

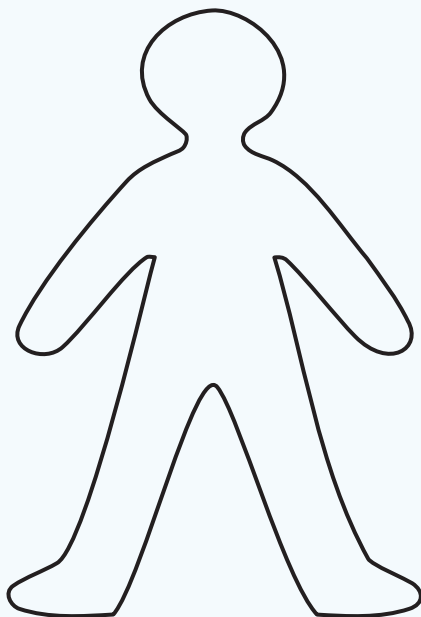
jeszcze rośniemy i uczyliśmy się, możemy pomagać misjonarkom i misjonarzom głosić Pana Jezusa naszą modlitwą. Pamiętajmy o nich i módlmy się słowami: Panie Jezu, pobłogosław misjonarzom!

III. ZAKOŃCZENIE

Postać naszego misjonarza wieszamy w widocznym miejscu, możemy do postaci dorysować elementy przyrody np., drzewa, góry, chmury, itp., charakterystyczne dla jakiegoś rejonu świata.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

KATECHEZA DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH DZIECI MŁODSZE (4-LETNIE)

Temat: Modlimy się za naszych misjonarzy

Autor: Paulina Rozynek

Czas trwania: 15-20 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- dzieci pamiętają w modlitwie o misjonarzach.

Cele szczegółowe:

- dziecko rozumie potrzebę modlitwy za misje,
- dziecko chce być pomocnikiem misjonarzy.

Metody i formy pracy: pogadanka, pokaz zdjęć misjonarza.

Środki dydaktyczne: informacje o misjonarce lub misjonarzu, zdjęcia, opowiadanie o tym co robi.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Rozpocznijmy katechezę piosenką „Jak rozpoznać mam Chrystusa”?
Katecheta odmawia z dziećmi modlitwę „Wierzę w Ciebie, Boże żywy”.

2. Wprowadzenie od tematu:

Przed zajęciami nawiązujemy kontakt z wybranym misjonarzem lub misjonarką (duchowną lub świecką) i zbieramy jak najwięcej informacji o tej osobie. Jeśli to możliwe staramy się o zdjęcia z obecnej pracy na misjach i z dzieciństwa: Jak wyglądała nasza misjonarka, kiedy była dzieckiem? Co lubiła wtedy robić? Jak się bawiła? itp. A jak jest teraz? Gdzie mieszka? Z kim pracuje?

Wskazane jest, żeby misjonarka/misjonarz pomagał dzieciom np. prowadząc szkołę lub przedszkole.

3. Rozwinięcie:

Przedszkolakom pokazujemy zdjęcia – opowiadamy o misjonarzu lub misjonarce. Jeśli jest możliwość, to korzystamy także z multimediów np. kręcimy filmik z pozdrowieniem dla przedszkolaków, itp.

Mając jak najwięcej danych wymyślamy z dziećmi wspólnie wiersz lub piosenkę – modlitwę za misjonarza. Dla ułatwienia możemy pewne słowa zapisać graficznie, ważne, żeby dzieci tworzyły taką modlitwę.

Rozmowa wprowadzająca:

- Co oznacza modlić się za kogoś?
- Czy jeśli modlimy się za kogoś to życzymy mu dobrze, troszczymy się o niego?
- A jeśli nas nie ma blisko tej osoby, to co możemy dla niej zrobić?
- Jedną z form pamiętania o kimś, kogo kochamy jest modlitwa.
- A co w sytuacji, gdy chcemy modlić się za konkretną osobę, którą wiemy, że np. mieszka wśród Indian i lubi zupę pomidorową?

Informacje o różnych osobach i ich pracy można znaleźć między innymi za pośrednictwem www.adgentes.misje.pl

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie zajęć wspólnie modlimy się za naszego misjonarza. Wieszamy jego zdjęcia w sali.

Prosimy dzieci, aby każdego modliły się za naszego misjonarza. Można zaproponować jedno „Zdrowaś Maryjo”.

KATECHEZA DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH DZIECI MŁODSZE (4-LETNIE)

Temat: Jak wygląda misja?

Autor: Paulina Rozynek

Czas trwania: 15-20 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- dziecko wie, jak wygląda placówka misyjna w Afryce, Azji lub Ameryce Łacińskiej.

Cele szczegółowe:

- dziecko poznaje formy pomocy, jaką niosą misjonarze w krajach misyjnych,
- dziecko chce pomagać misjonarzom poprzez modlitwy i swe ofiary.

Metody i formy pracy: rozmowa, wspólne rysowanie.

Środki dydaktyczne: kartony kolorowe, kredki i flamastry, mapa świata.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta pozdrawia dzieci słowami: „Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus”. Słowa te wyjaśniają cel naszego spotkania: chcemy, aby Pan Jezus był zawsze kochany i czczony przez wszystkich ludzi, także przez nas, podczas katechezy. Wszystkie dzieci odmawiają modlitwę „Ojcze nasz”.

2. Wprowadzenie od tematu:

Modlitwa „Ojcze nasz” przypomina, że wszyscy ludzie na świecie są dziećmi Bożymi i dla siebie braćmi. Dzisiaj udamy się w daleką podróż, do Afryki. Jest to bardzo piękny i duży kontynent. Z pewnością dzieci wiedzą, że jest tam bardzo gorąco.

- Co jeszcze wiecie o Afryce i jej mieszkańcach?
- Jacy ludzie tam żyją?
- Jaki kolor ma ich skóra?
- Jakie zwierzęta afrykańskie znamy?

Jeśli mamy do dyspozycji mapę świata, pokazujemy dzieciom gdzie leży Polska, a gdzie kontynent afrykański.

3. Rozwinięcie:

Jak wiecie, w Afryce jest bardzo dużo misjonarzy z Polski, którzy głoszą ludziom prawdy wiary, udzielają sakramentów świętych a także pomagają w biedzie.

- Czy wiecie, jak wygląda taka misja afrykańska?
- Jakie są w niej najważniejsze budynki?

Dzieci swobodnie wypowiadają się, a katecheta dopowiada i uzupełnia ich wypowiedzi.

Misja w krajach afrykańskich zazwyczaj składa się z trzech budynków: kościoła, szpitala lub/i przychodni, szkoły lub/i przedszkola. Na 3 arkuszach rysujemy z dziećmi budynki lub ich symbole (*Załącznik nr 1*).

Pytania:

Kościół:

- Co robimy w kościele? (modlimy się, chrzczymy, przyjmujemy komunię św.) Odnosimy to do doświadczeń dzieci i ich rodziny.
- Czy o każdej porze możemy pójść do kościoła?
- Jak mamy daleko do naszego kościoła parafialnego?

Rysujemy symbole charakterystyczne dla kościoła: krzyż, złożone ręce, kropla wody, kielich.

Szpital lub ośrodek zdrowia:

- Co robimy w szpitalu, lub przychodni, co się tam dzieje?
- Czy tam tylko chorzy ludzie?
- A gdzie mama najczęściej rodzi dziecko?
- Czy my zawsze, w każdym momencie możemy korzystać z pomocy lekarza?
- Czy mamy daleko?
- Czy musimy tam iść pieszo kilka dni?

Rysujemy symbole charakterystyczne dla szpitala: strzykawka, lekarstwo, ręka głaszcząca dziecko.

Szkoła/przedszkole:

- Czego uczy się w przedszkolu, szkole?
- Czy każdy może, a nawet musi chodzić do szkoły?
- Czy dzieci w Polsce pracują zawodowo, zamiast chodzić do szkoły?

Rysujemy symbole charakterystyczne dla przedszkola/szkoły: książka, piłka, zabawka, dzieci, instrumenty,

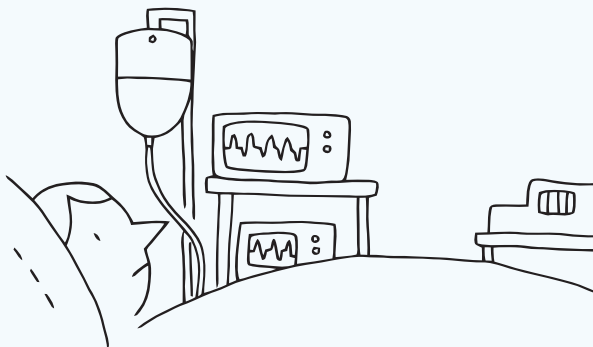
III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie zaśpiewajmy piosenkę: „Jak rozpoznać mam Chrystusa, gdzie go szukać mam?” i odpowiedzi: w kościele, na misjach, w przedszkolu, w szpitalu...

Katecheta kończy zajęcia modlitwą: „Wierzę w Ciebie, Boże żywy...”.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

KATECHEZA DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH DZIECI MŁODSZE (4-LETNIE)

Temat: Czym podróżują misjonarze?

Autor: Paulina Rozynek

Czas trwania: 15-20 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- dzieci poznają misyjne środki transportu.

Cele szczegółowe:

- dziecko wie, że misjonarze są wędrowcami, którzy głoszą Ewangelię,
- dziecko chce pomagać misjonarzom w zakupie środków transportu.

Metody i formy pracy: piosenka z gestami, zabawa z naśladowaniem środków transportu.

Pomoce dydaktyczne: tekst piosenki „Gdy na morzu...”

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa i powitanie:

Katecheta wita dzieci: „Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!”. Zaprasza do utworzenia kręgu i razem z dziećmi śpiewa piosenkę: „Gdy na morzu wielka burza”. Dzieci wykonują gesty (*Załącznik nr 1*).

2. Wprowadzenie do tematu:

Wiecie, że daleko od nas, w krajach misyjnych, misjonarze głoszą Ewangelię tym ludziom, którzy jeszcze jej nie znają. Misjonarze bardzo dużo podróżują. Wędrują od wioski do wioski, od miasteczka do miasteczka. dzisiaj dowiemy się, w jaki sposób pokonują duże odległości, by dotrzeć do wszystkich ludzi.

3. Rozwinięcie tematu:

Katecheta rozmawia z dziećmi o tym, w jaki sposób dotarły do przedszkola. Niektórych przedszkolaków przywieźli rodzice samochodem lub w autobusie. Inni, mając blisko przyszli wraz z nimi pieszo... Znamy wiele środków lokomocji: tramwaje, autobusy, pociągi, samochody, które pomagają nam pokonywać odległości. Dzięki nim szybko możemy dostać się do kościoła, sklepu, przychodni zdrowia, pracy i przedszkola.

- W jakich warunkach podróżujemy do przedszkola? Czasami pada deszcz lub śnieg, czasem praży słońce. Nieraz musimy zakładać kalosze, przeskakujemy kałuże... Nasi misjonarze także dużo podróżują, aby dotrzeć do dalekich wiosek. Też muszą chronić się przed słońcem albo deszczem.

Katecheta rozpoczyna wędrowkę z dziećmi różnymi środkami lokomocji:

- maszerujemy – dzieci tupią nogami i maszerują;
- jedziemy autobusem – stajemy jeden za drugim, ktoś zostaje kierowcą autobusu;
- lecimy samolotem – rozłożone ramiona jak skrzydła samolotu;
- płyniemy łodzią, kanu – naśladujemy ruch, jakbyśmy wiosłowali;
- jedziemy konno lub na wielbłądzie – bujamy się jak na grzbiecie zwierzęcia;
- zaprzęg psi – szczekamy jak pieski.

Możemy z dziećmi wymyślić jeszcze jakieś inne środki transportu. Podczas zabawy rozmawiamy o tym, w jakich krajach misjonarze korzystają z poszczególnych form podróżowania.

III. ZAKOŃCZENIE

Kończymy spotkanie modlitwą, prosząc Pana Boga o to, by misjonarze bezpiecznie docierali do celu swych wędrowek misyjnych. Mówimy, że w Kościele zbieramy nieraz pieniądze, by kupić jakiemuś misjonarzowi samochód albo łódkę. Dzięki naszym ofiarom mogą oni docierać do ludzi mieszkających bardzo daleko.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Piosenka „Gdy na morzu...”

Gdy na morzu, wielka burza
Jezus ze mną w łodzi jest (2x)
On za rękę trzyma mnie
Łódka nie kołysze się
Gdy na morzu, wielka burza
Jezus ze mną w łodzi jest.

KATECHEZA DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH DZIECI MŁODSZE (4-LETNIE)

Temat: Przedszkolak uczniem Jezusa

Autor: Urszula Zieniewicz

Czas trwania: 15-20 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- zachęcanie dzieci do codziennego włączania się w misyjne dzieło Kościoła.

Cele szczegółowe:

- dziecko umie wskazać Pismo Święte wśród innych książek,
- dziecko chce poznawać Boga, aby móc być Jego uczniem.

Metody i formy pracy: piosenka z gestami, obrazkowe zagadki, ilustrowane opowiadanie, rozmowa kierowana, rymowanka

Pomoce dydaktyczne: Pismo Święte, książeczki dla dzieci, obrazki – piktogramy, zdjęcia, globus.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa i powitanie:

Katecheta wita dzieci: „Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!”. Na początku zaśpiewamy piosenkę prosząc Pana Jezusa, aby przyszedł do nas:

„Choć jestem mały jak palec
Choć jestem mały jak mrówka
Ale proszę Cię Panie
Przyjdź do mego serduszka
Ale proszę Cię Panie
Przyjdź do mego serduszka”.

W trakcie śpiewania dzieci pokazują gesty.

2. Wprowadzenie do tematu:

Katecheta uświadamia dzieciom, że one już spotkały Jezusa. On jest w waszych serduszkach. Dowiemy się teraz, gdzie jeszcze można spotkać Pana Jezusa? Ja będę pokazywała obrazki, a wy mi powiecie, gdzie można spotkać Jezusa?

Katecheta prezentuje dzieciom obrazki na których są przedstawione np.

- kościół
- złożone ręce do modlitwy,
- uśmiech,
- serce,
- nutka itp.

Dzieci rozpoznają treści poszczególnych obrazków rozwiązując w ten sposób zagadki obrazkowe. Zaśpiewajmy teraz piosenkę, która przypomni nam, gdzie możemy spotkać Jezusa? Katecheta śpiewa z dziećmi piosenkę:

„Jak odnaleźć mam Chrystusa
Gdzie go szukać mam
Pomóż mi bym Go odnalazł
I już nie był sam”.

Dzieci odpowiadają sugerując się obrazkami pokazanymi przez katechetę:

„W Kościele, w Kościele (w modlitwie, w Piśmie Świętym, w rodzinie, w uśmiechu itp.)
Mój Chrystus jest
W Kościele, w Kościele
On czeka Cię”.

Kochani, wy już poznaliście Jezusa. Wiecie gdzie Go można spotkać, ale na świecie jest jeszcze dużo osób, które o Nim nie słyszały. Dzisiaj chcę wam opowiedzieć o pewnym chłopcu, który nie znał Jezusa. Posłuchajcie.

3. Rozwinięcie tematu:

Katecheta zaprasza dzieci do wysłuchania opowiadania (*Załącznik nr 1*).

Rozmowa na temat opowiadania:

- Kto przyjechał do miasteczka, w którym mieszkał Nabintu?
- Jakie prezenty przyniósł do przedszkola?
- O kim przeczytał dzieciom ksiądz misjonarz?
- Jaką wyjątkową książkę przyniósł dzieciom misjonarz?
- Dlaczego dzieci chciały, aby ksiądz je ponownie odwiedził?

Dzieci, poznany kolega z Afryki – Nabintu dowiedział się, że Pana Jezusa można także spotkać w Piśmie Świętym.

Katecheta pokazuje dzieciom książeczki. Mówi, że trzeba je szanować, nie wolno ich niszczyć. Mówi, że wśród tych książek jest też wyjątkowa książka. Prosi, aby dzieci spróbowały ją odszukać. Następnie odczytuje fragment Pisma Św. „Idźcie na cały świat i głosście Ewangelię, wszelkiemu stworzeniu! Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony, a kto nie uwierzy będzie potępiony” (Mk 16,15-16).

Drogie dzieci! Polski ksiądz misjonarz pojechał w świat, aby takie dzieci, jak Nabintu mogły poznać dobroć Boga. Pamiętajmy o nich w naszych modlitwach.

Nauczmy się rymowanki, która będzie nam przypominała o pracy na misjach:

„Misjonarze w świat ruszają
dzieciom i dorosłym
o kochającym Bogu opowiadają”.

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie naszego dzisiejszego spotkania pomódlmy się. Katecheta odmawia modlitwę: „Dobry Boże, dziękujemy Ci za misjonarzy, którzy opowia-

dają o Tobie dzieciom, które mieszkają na całym świecie. My również, chociaż jesteśmy mali, chcemy z radością mówić innym o Tobie”. Dzieci odpowiadają: Amen.

Okazmy Panu Bogu naszą radość śpiewając:

„Spotkał mnie dziś Pan
I radość ogromną w sercu mam
Z tej radości chcę śpiewać i klaskać w dłonie swe.
Więc wszyscy razem chwalmy Go
Za to, że trzyma nas ręką swą”. (2 razy)

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

„To jest Nabintu i mieszka daleko, daleko na kontynencie afrykańskim (nauczyciel wskazuje miejsce kontynentu na globusie). Pewnego dnia do miasteczka, w którym mieszkał przybył pewien człowiek. Wyglądał inaczej niż wszyscy mieszkańcy afrykańskiego miasteczka, miał jasny kolor skóry, chodził ubrany w długą czarną szatę. Nabintu widział, jak chodzi po miasteczku, rozmawia z dorosłymi, uśmiecha się do dzieci. Chłopiec był zdziwiony, że mężczyzna rozmawia w ich języku. Pewnego razu nauczycielka powiedziała, że jutro odwiedzi ich gość. Następnego dnia Nabintu i pozostałe dzieci wyczekiwały jego przyjścia. Chłopiec bardzo się zdziwił, kiedy w przedszkolu zjawiał się człowiek, który od pewnego czasu chodził po ich miasteczku. Jak się okazało tym nieznanym był ksiądz misjonarz, który przyjechał do nich z bardzo daleka, z Polski i będzie im pomagał. Misjonarz podarował dzieciom piękne kolorowe kredki i książeczki, wśród których była wyjątkowa książka, z której przeczytał im o tym, jak w pewnym mieście narodził się Jezus, który jest bardzo dobry i kocha wszystkich ludzi. Dzieciom z przedszkola bardzo spodobała się opowieść o Panu Jezusie, dlatego na koniec pobytu poprosiły księdza misjonarza, aby jeszcze przyszedł do nich z księgą Pisma Świętego i czytał im o życiu Jezusa na ziemi”.

KATECHEZA DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH DZIECI MŁODSZE (4-LETNIE)

Temat: Maryja Matką wszystkich dzieci

Autor: Paulina Rozynek

Czas trwania: 15-20 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- dzieci wiedzą, że Maryja kocha wszystkie dzieci.

Cele szczegółowe:

- dzieci poznają przedstawienia Maryi z Guadalupe, Częstochowy i Peru.

Metody i formy pracy: pogadanka, wspólne kolorowanie.

Pomoce dydaktyczne: zdjęcia tej samej osoby, chociaż przedstawiające ją w różnych pozach, inaczej, rysunki Matki Bożej.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa i powitanie:

Katecheta wita dzieci i zaprasza do kręgu. Na początek katechezy przeżegnamy się, a następnie odmówimy modlitwę „Zdrowaś Maryjo”.

2. Wprowadzenie do tematu:

Dzieci wykonują piosenkę „Mama Królowa” Arki Noego (*Załącznik nr 1*).

3. Rozwinięcie tematu:

Katecheta pokazuje swoje zdjęcia lub też jednej i tej samej osoby, ale tak, by na każdym zdjęciu wyglądała jednak trochę inaczej, omawia z dziećmi kogo przedstawiają, czy to ta sama osoba, czy zupełnie inna, z tego samego dnia są te zdjęcia, czy są kolorowe zdjęcia czy czarno-białe, itp. Następnie

prezentuje wizerunki Maryi z różnych zakątków świata np. Meksyk, Hiszpania, Polska – opowiada kilka słów o każdym wizerunku (*Załącznik nr 2*).

Katecheta pyta dzieci:

- Czym różnią się wizerunki?
- Kto jest tu wspólny, kim jest ta kobieta?
- Czyją jest Mamą?
- Czy tak samo jest naszą Matką, jak i dzieci w Hiszpanii czy w Meksyku czy w Polsce? Wniosek różne wizerunki, ale ta sama osoba, tak jakby zdjęcia – tylko malowane, bo w dawnych czasach nie było zdjęć.

Dzieci za zadanie mają wybrać jeden obrazek, pokolorować, a następnie wkleić w duże serce własnoręcznie ozdobione. Prace eksponujemy w widocznym miejscu.

4. Podsumowanie:

Dzieci powinny zrozumieć, że wszystkie dzieci na świecie mają Maryję – Matkę, która je kocha. Na różnych kontynentach, ludzie wyobrażają sobie inaczej Maryję, ale to jedna i ta sama, kochająca nas osoba.

III. ZAKOŃCZENIE

Kończymy zajęcia śpiewem piosenki maryjnej. Katecheta przypomina dzieciom, by pomodliły się w domu za wszystkie dzieci na świecie.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Piosenka „Mama Królowa” (Arka Noego)

Mama czuwa Mama wie
Czego każde dziecko chce

Mama kocha Mama wie najlepiej
Czego mi brakuje
Czego potrzebuje
Mama kocha Mama wie najlepiej

Nie potrzebne Mamie
Brylanty, złoto i korona
Ona piękna jest bez tego
I Błogosławiona

Można Ciebie namalować
Można o Tobie śpiewać
Bo Ty jesteś najpiękniejsza
Bo Ty jesteś Królowa Nieba

Mama czuwa Mama wie
Czego każde dziecko chce
Mama kocha Mama wie najlepiej
Czego mi brakuje
Czego potrzebuje
Mama kocha Mama wie najlepiej

Nie potrzebne Mamie
Brylanty, złoto i korona
Ona piękna jest bez tego
I Błogosławiona

Można Ciebie namalować
Można o Tobie śpiewać
Bo Ty jesteś najpiękniejsza
Bo Ty jesteś Królowa Nieba

Można Ciebie namalować
Można o Tobie śpiewać
Bo Ty jesteś najpiękniejsza
Bo Ty jesteś Królowa Nieba

Piosenka „Do Maryi tup, tup, tup”

Do Maryi tup tup, tup/ oj tak, tak.
By Maryi paść do stóp/ oj tak, tak.
Bo Maryja Matką Boga jest
Jej chwała nich będzie i cześć.

Bo Pan Jezus w piłkę grał/ oj tak, tak.
I też swoich kumpli miał/ oj tak, tak.
Bo Pan Jezus też wesoło się śmiał.
On także Dzieckiem był.

Załącznik nr 2

KATECHEZA DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH DZIECI MŁODSZE (4-LETNIE)

Temat: Wszyscy jesteśmy braćmi

Autor: Paulina Rozynek

Czas trwania: 15-20 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- dziecko rozumie, że wszyscy ludzie są jedną, wielką rodziną Bożą.

Cele szczegółowe:

- dziecko zapoznaje się z rzeczywistością misyjną, warunkami, w jakich żyją dzieci na misjach,
- dziecko rozumie potrzebę braterstwa i przyjaźni w oparciu o wiarę.

Metody i formy pracy: rozmowa kierowana, wykonywanie rysunków, zabawa w indiańskie gesty.

Pomoce dydaktyczne: zdjęcia prezentujące warunki życia w krajach misyjnych, różne grupy etniczne, dzieci z Ameryki, Afryki i Azji, kartka papieru A4, na której dziecko narysuje swój portret, kredki lub flamastry, wycinanka.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Siadamy w kręgu, łapiemy się za ręce i razem odmawiamy modlitwę „Ojciec nasz...”.

2. Wprowadzenie do tematu:

Jak miło jest, gdy jesteśmy razem, lubimy jedni drugich, pomagamy sobie. Stanowimy jedną rodzinę. Dobrze jest mieć mamę, tatę, rodzeństwo, koleżanki i kolegów w przedszkolu. Wtedy nikt nie czuje się sam.

Pan Jezus pomaga nam być jedną wielką rodziną z ludźmi żyjącymi na całym świecie. Wszyscy ludzie są braćmi, których Pan Jezus kocha. Wiara tworzy z nas jedną wielką rodzinę Bożą.

3. Rozwinięcie:

Opowiadamy dzieciom o ludziach żyjących na różnych kontynentach. Korzystamy ze zdjęć z misyjnych stron internetowych, np. www.adgentes.misje.pl. Wybieramy 3 do 5 grup etnicznych np. Indianie Keczua w Ameryce Południowej, Eskimosi, Masajowie, Chińczycy – lub inne narodowości czy plemiona. Ważne, żeby dzieciom przekazać różnorodne ciekawostki o poszczególnych grupach. Możemy przedstawić warunki życia dzieci w różnych częściach świata.

Następnie każde dziecko rysuje na kartce A4 swój portret, może uwzględnić swoją rodzinę, itp. Kolejne rysunki jakie wykonują dzieci przedstawiają mieszkańców różnych części świata, o których wcześniej rozmawialiśmy na zajęciach.

Wszystkie prace łączymy w formie książki – przekładając na zmianę raz portret polskiego dziecka, raz z innej części świata. Powstanie Księga WSZYSCY MOI BRACIA I SIOSTRY lub ALBUM RODZINNY

4. Podsumowanie:

Katecheta rozmawia z dziećmi o tym, co oznacza, że jesteśmy jedną rodziną.

- Kto jest naszym ojcem, a kto matką?
- Kim są nasi bracia i siostry?

Można dać każdemu dziecku wycięty z papieru łańcuch ludzików i każde dziecko w łańcuchu pomalować, przyozdobić w innym kolorze lub w innym stroju (*Załącznik nr 1*).

Wykonanie: złoż kartę A4 w harmonijkę, odrysuj na pierwszej części człowieczka; uważaj, żeby nie przeciąć brzegów; rozłóż i rozdaj każdemu przedszkolakowi. Po zakończonej pracy posklejaj cały łańcuch i umieść go w widocznym miejscu.

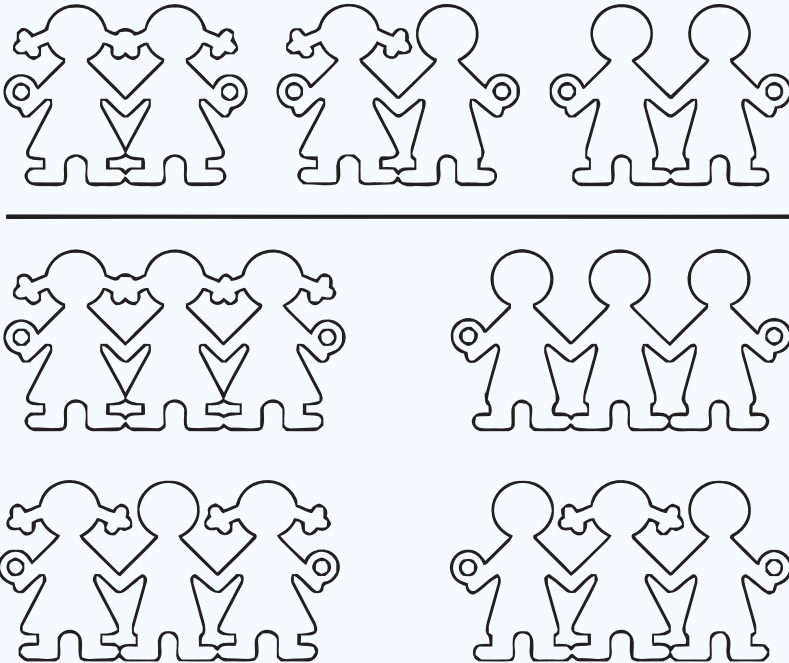
III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie katecheta może zaproponować dzieciom zabawę w indiańskie znaki. Mówi: jak wiecie, Indianie często, zwłaszcza jak są na polowaniach, posługują się znakami. Żeby nie spłoszyć zwierzyny muszą zachowywać się bardzo cicho. Teraz my pobawimy się w wysyłanie indiańskich znaków. Wymyślmy sobie jakiś znak przyjaźni, albo jakikolwiek inny i pokażmy go sąsiadowi.

Kończąc katecheta proponuje modlitwę spontaniczną za misjonarzy i za mieszkańców całego świata, a zwłaszcza dzieci żyjące w Afryce, Ameryce Łacińskiej, Oceanii i Azji.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

KATECHEZA DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH DZIECI MŁODSZE (4-LETNIE)

Temat: Misjonarz Jezusa – to Ja i Ty

Autor: Urszula Zieniewicz

Czas trwania: 30 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- zachęcanie do codziennego włączania się w misyjne dzieło Kościoła.

Cele szczegółowe:

- uczeń wie, że modlitwą może pomóc misjonarzom,
- uczeń wie, jak wygląda różaniec misyjny i go odmawia.

Metody pracy: opowiadanie, rozmowa kierowana, śpiew z gestami, modlitwa.

Pomoce dydaktyczne: różańce, różaniec misyjny lub zdjęcie/obraz z różańcem misyjnym, plansza na tablicę z konturami kontynentów zamalowanych kolorami (biały – Europa; zielony – Afryka; czerwony – Ameryka; żółty – Azja; niebieski – Australia i Oceania, droga ułożona z wyciętych z papieru stóp, obrazki do kolorowania przedstawiające różaniec.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta wita dzieci słowami: „Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!”. Dzisiaj wyruszmy w świat stworzony przez Boga śpiewając piosenkę. Można zaśpiewać jedną zwrotkę i refren piosenki: „Gdy idziemy poprzez świat...” (*Załącznik nr 1*). W trakcie śpiewania dzieci maszerują po śladach stóp ułożonych na podłodze.

2. Wprowadzenie do tematu

Zobaczcie, dokąd doprowadziła nas droga, którą wskazał nam Bóg. Katecheta wskazuje na planszę przedstawiającą mapę świata z zaznaczonymi konturami kontynentów zamalowanymi w kolorach: białym, zielonym, niebieskim, czerwonym i żółtym i wiodącymi śladami z Europy do Afryki. Katecheta mówi: Ślady prowadzą do Afryki. Chcecie dowiedzieć się, dlaczego tam, to posłuchajcie.

3. Rozwinięcie tematu:

Katecheta czyta opowiadanie „Niezwyczajny prezent” (*Załącznik nr 1*), a następnie zadaje dzieciom pytania:

- Od kogo rodzina otrzymała paczkę?
- Co się w niej znajdowało?
- W jaki sposób możemy pomóc misjonarzom w ich pracy?
- O co poprosiła rodzinę misjonarka?

Katecheta prosi dzieci, aby wyjęły z półek przyniesione z domu różańce. Wspólnie oglądają je. Katecheta wyjmuje swój różaniec misyjny, którego każda dziesiątka ma inny kolor przyporządkowany danemu kontynentowi. Jeśli katecheta nie ma różańca misyjnego wówczas może skorzystać z przygotowanego wcześniej zdjęcia/obrazu na którym będzie przedstawiony różaniec misyjny.

Kolory:

- biały – to Europa;
- zielony – to Afryka;
- czerwony – to Ameryka;
- niebieski – to Australia i Oceania;
- żółty – to Azja.

Katecheta wyjaśnia dzieciom, jak modlimy się na różańcu. Prosi, by dzieci spróbowali z nim dzisiaj pomodlić się na różańcu za misjonarkę Tereskę i dzieci mieszkające w Afryce. Zachęca dzieci, by zostały pomocnikami Jezusa, mogą to zrobić modląc się w domu wraz z rodzicami na różańcu.

Proponujemy także modlitwę spontaniczną za misje i misjonarzy z propozycjami dzieci. Katecheta koryguje propozycje dzieci wtedy, gdy jest to niezbędne. Po każdym wezwaniu będziemy powtarzali: „Ciebie prosimy, wysłuchaj nas, Panie”. Katecheta rozdaje dzieciom obrazki prosząc, aby w domu razem z rodzicami pomalowały różaniec, w kolorach 5 kontynentów.

III. ZAKOŃCZENIE

Katecheta mówi, iż śpiewając piosenkę na zakończenie spotkania będziemy chwalić Boga. Jeszcze raz dzieci śpiewają: „Gdy idziemy poprzez świat chwalmy Boga”.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

1. Gdy idziemy poprzez świat – chwalmy Boga,
W każdym miejscu, w każdy czas – chwalmy Boga
Nie ma w życiu zbędnych dni, każda chwila ważna jest,
W każdej zobacz Bożą myśl.

Ref.: Bo Bóg naszym Ojcem,
 Bo Bóg kocha nas,
 On szlak nam wyznacza
 I sam prowadzi nas.

2. Gdy nam szumi górski las – chwalmy Boga,
Gdy widzimy dobry film – chwalmy Boga,
Gdy przychodzą miłe dni, to radosne dobro chwał,
Które Bóg przeznaczył ci.

3. Gdy cierpienia przyjdzie czas – chwalmy Boga,
Kiedy wszystko złości nas – chwalmy Boga,
Gdy przychodzą smutne dni, przyjmij trudne dobro też,
Które Bóg przeznaczył ci.

Niezwykły prezent

Pewnego dnia mama Kasi odebrała od listonosza paczkę. Cała rodzina z zaciekawieniem czekała na jej otwarcie. W paczce był list od Tereski, koleżanki mamy, która od kilku lat mieszka w Afryce. Jest siostrą zakonną, która wyjechała pomagać ludziom tam mieszkającym. Misjonarka w liście opisała swoją pracę, dzieci mogły obejrzeć na zdjęciach jak żyją dzieci na Wybrzeżu Kości Słoniowej, czyli w kraju, w którym obecnie pracuje koleżanka mamy. Ale to nie wszystko, w paczce były również prezenty dla całej rodziny – różańce. Jak napisała w liście siostra zakonna, te różańce zrobiły dzieci chodzące do szkoły, w której misjonarka pracuje. Siostra poprosiła rodzinę o modlitwę za nią i dzieci mieszkające w Afryce. Obiecała, że kiedy przyjedzie do Polski na pewno ich odwiedzi.

KATECHEZA DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH DZIECI MŁODSZE (4-LETNIE)

Temat: List do misjonarza

Autor: Paulina Rozynek

Czas trwania: 15-20 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- dziecko uświadamia sobie potrzebę pamiętania i troski o misjonarzy.

Cele szczegółowe:

- dziecko pamięta o misjach,
- chce pomagać misjonarzom modlitwą,
- dziecko uczy się sprawiać przyjemność innym.

Metody i formy pracy: rozmowa, wspólne rysowanie.

Pomoce dydaktyczne: kredki lub flamastry, kolorowe kartoniki na rysunki, duża koperta na list do misjonarza.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Zaśpiewajmy razem piosenkę: „Wiele jest serc, które czekają na Ewangelię”. Następnie robimy wyraźnie znak krzyża oraz odmawiamy modlitwę „Ojcze nasz”.

2. Wprowadzenie do tematu:

Słyszeliśmy już o misjonarzach, którzy w dalekich krajach opowiadają ludziom o Panu Jezusie i pomagają im. Dzisiaj zastanowimy się nad tym, jak możemy być współpracownikami misjonarzy. Chociaż nie pojedziemy z nimi do Afryki lub Ameryki, ale tutaj, w Polsce możemy im pomagać.

3. Rozwinięcie:

Rozmowa z dziećmi o tym, co to znaczy wysłać list do kogoś.

- Czy jest to samo co wysłać SMS?
- Co możemy zrobić z SMS a co z papierowym listem (w formie tradycyjnej)?
- Czy SMS możemy trzymać wśród ulubionych książek, położyć na stoliku i codziennie na niego spoglądać?
- A czy z listem czy obrazkami możemy tak zrobić?

Przypominamy postać naszego misjonarza. Modlimy się za niego modlitwą ułożoną przez dzieci, a następnie zastanawiamy się wspólnie, co mogłyby sprawić mu radość i to wspólnie z dziećmi rysujemy.

Każde dziecko na oddzielnej kartce wykonuje rysunek. Byłoby dobrze, gdyby była to mała kartka; tak, by można ją wkleić na jeden duży arkusz.

Możemy także podzielić dzieci na grupy, które na przykład rysują:

- 1 grupa – miskę zupy pomidorowej,
- 2 grupa – lody malinowe,
- 3 grupa – książki.

Każdą małą karteczkę podpisujemy imieniem dziecka.

Dzieci mogą także wspólnie podyktować dorosłemu list do misjonarza – wtedy też czują się współautorem tego listu. Pakujemy list do dużej koperty i wspólnie z dziećmi adresujemy go. Na kolejnych zajęciach dzieci idą wspólnie na pocztę, lub w trakcie innych zajęć przedszkolnych. Jeśli nie, katecheta obiecuje dzieciom, że go wyśle jak najprędzej.

4. Podsumowanie:

Dziękujemy dzieciom za pracę. Nagradzamy pracę dzieci serduszkami. Obiecujemy, że nasz list i rysunki wyślemy misjonarzowi. Prosimy dzieci o modlitwę za niego. Może być ona bardzo krótka, spontaniczna: „Jezu, pomóż naszemu misjonarzowi!”; „Jezu, błogosław misjonarkom!”.

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie odmawiamy wspólnie modlitwę: „Chwała Ojcu i Synowi...”. Uczniowie mogą zaśpiewać piosenkę, którą najbardziej lubią.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Modlitwa za misjonarza

Dobry Boże, Ty posłałeś misjonarza, aby wszystkim mówił o Tobie i pomagał ubogim ludziom. Błogosław mu w jego codziennej pracy. Obdarzaj go zdrowiem, siłami, pogodą ducha, radością, której nie zgasza trudności i problemy. Błogosław też wszystkim ludziom, a szczególnie dzieciom, do których pojechał nasz misjonarz. Niech wszyscy ludzie poznają i pokochają Ciebie, i żyją w przyjaźni i pokoju. Amen.

KATECHEZA DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH DZIECI MŁODSZE (4-LETNIE)

Temat: Jezus przyjacielem dzieci z całego świata

Autor: Paulina Rozynek

Czas trwania: 15-20 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- dziecko wie, że Pan Jezus jest najlepszym przyjacielem dzieci.

Cele szczegółowe:

- dziecko jest przyjaźnie nastawione do misjonarzy i dzieci z misji,
- dziecko umie wyrażać swą przyjaźń wobec bliźnich.

Metody i formy pracy: rozmowa, wykonywanie rysunków.

Pomoce dydaktyczne: kolorowe kartony, kredki i flamastry.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta wita dzieci znakiem, gestem przyjaznym i mówi: Zaśpiewajmy radośnie piosenkę „Jezus jest mym przyjacielem”. Kiedy grupa kończy śpiew, czyni znak krzyża i odmawia modlitwę „Ojcze nasz...”

2. Wprowadzenie od tematu:

Ta piosenka przypomniała nam, że mamy najwspanialszego przyjaciela jakim jest Jezus. On chce, abyśmy przyjaźnili się wzajemnie. Jezus kocha wszystkie dzieci i pragnie, aby były szczęśliwe.

3. Rozwinięcie:

Na początek wykonujemy ćwiczenie z dziećmi pod tytułem YES/NO.

Kiedy mówimy (wykrzykujemy radośnie) **YES**, stoimy w postawie wyprostowanej, machamy w górze rękoma i uśmiechamy się do siebie.

Kiedy mówimy **NO** – kucamy, mamy smutne miny. Kilkuminutowe ćwiczenie sprawi dzieciom dużo radości i wprowadzi dobrą atmosferę w grupie.

Rozmowa kierowana – zadajemy dzieciom pytanie:

- Kiedy najczęściej się śmiejemy?
- Co nas wprawia w dobry nastrój?
- Czy np. obecność przyjaciela jest dla nas dobra?
- Czy zdarzyło się, że nasz przyjaciel wyjechał i nie mieliśmy z nim kontaktu?
- Kto jest naszym przyjacielem, zawsze obecnym? Naprowadzamy dzieci na odpowiedź – Pan Jezus.
- A kiedy jest nam smutno? Czy wtedy jest obok nas przyjaciel?
- Co my, mając przyjaciela Jezusa możemy zrobić dla tych, którzy Go nie znają?
- Czy można mówić o Jezusie ze smutkiem na twarzy? Bo to zły przyjaciel, a nawet wróg? Naprowadzamy dzieci na odkrycie, że o Jezusie możemy mówić tylko z radością, ponieważ On bardzo kocha wszystkich i jest najlepszym przyjacielem.

Na dużym arkuszu papieru rysujemy centralnie uśmiech (*Załącznik nr 1*), a w promieniach rysujemy symbole tego, co możemy robić dla dzieci w innych krajach, by przekazać im radosną nowinę o Jezusie, przyjacielu dzieci. Poszczególnym symbolom, po ustaleniu tego z dziećmi, możemy nadać także własne znaczenia (*Załącznik nr 2*).

4. Podsumowanie:

Wybieramy z dziećmi jedno lub kilka zadań:

- wykonujemy prace plastyczne pokazujące Jezusa, jako przyjaciela i wysyłamy do polskich misjonarzy,
- wspólnie piszemy list do dzieci z innego kraju,

- jesteśmy nastawieni przyjaźnie,
- kochamy dzieci z innego kraju jak własną rodzinę,
- modlimy się za dzieci i misjonarzy.

III. ZAKOŃCZENIE

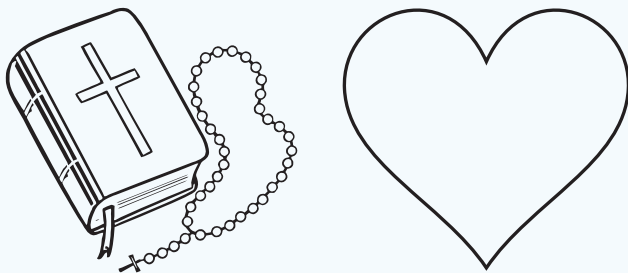
Katecheta dziękuje dzieciom za uwagę i wspólną pracę. Katechezę można zakończyć modlitwą „Chwała Ojcu i Synowi...”.

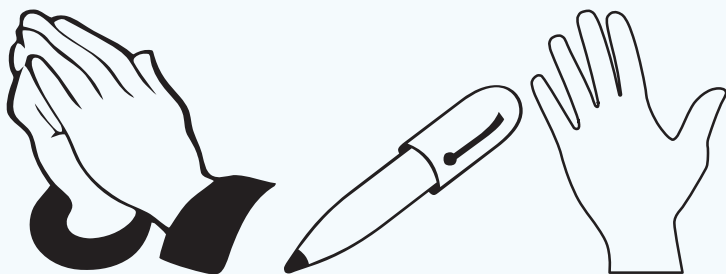
ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Załącznik nr 2

[Symbole: uśmiech, lektura Pisma Św., miłość, modlitwa, napisanie listu, pomaganie innym]

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Modlitwa za przyjaźń

Panie Jezu, Ty byłeś przyjacielem dzieci i dorosłych. Lubiłeś odwiedzać swych przyjaciół: Martę, Łazarza i Marię. Pomagałeś swoim przyjaciółom, gdy byli smutni i potrzebowali Ciebie. Ty budowałeś przyjaźń z innymi swoją dobrocią i miłością. Spraw, abyśmy my mieli wielu przyjaciół i byli przyjaciółmi dla innych. Natchnij nasze serca pragnieniem przyjaźni z Tobą. Spraw, abyśmy nigdy o Tobie nie zapomnieli. Amen.

KATECHEZA DLA DZIECI PRZEDSZKOLNYCH DZIECI MŁODSZE (4-LETNIE)

Temat: Misjonarze wprowadzają pokój

Autor: Paulina Rozynek

Czas trwania: 15-20 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- dzieci wiedzą, że misjonarze uczą ludzi żyć w pokoju.

Cele szczegółowe:

- dziecko wie, że misjonarze głoszą na całym świecie pokój,
- dziecko modli się o pokój,
- dziecko rozumie, co sprzyja pokojowi na świecie.

Metody i formy pracy: pogadanka, wspólne rysowanie.

Pomoce dydaktyczne: rysunek domu, tekst modlitwy „Ojciec nasz”.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta pozdrawia dzieci słowami „Pokój wam”! Zaprasza do zaśpiewania piosenki: „Jezus jest tu”.

2. Wprowadzenie do tematu:

W Kościele często modlimy się o pokój na świecie. Nie chcemy, aby ludzie żyli w gniewie, złości jedni wobec drugich. Pragniemy, aby wszyscy się przyjaźnili i pomagali sobie nawzajem. Pan Jezus posłał swoich misjonarzy na świat, aby uczyli ludzi, jak żyć w pokoju. Misjonarze pomagają ludziom przebaczać sobie nawzajem błędy i kochać się wzajemnie.

3. Rozwinięcie tematu:

Podczas rozmowy z dziećmi katecheta pyta:

- Kiedy kłócimy się z rodzeństwem albo kolegami z przedszkola?
- Jak się tak kłócimy, co się wtedy dzieje? Czy jesteśmy zadowoleni z tego?
- Czy chodzimy smutni, obrażeni, i jak długo to trwa?
- Kiedy się godzimy?
- Czy ktoś nam w tym pomaga? – A co się dzieje z dziećmi, kiedy kłócą się dorośli?
- Kiedy jest pokój w domu, na podwórku, w przedszkolu?
- Czy znamy rejony, w których jest teraz wojna? – A gdzie jest pokój? – Czy znamy te rejony? – Jak mogą tam czuć się dzieci? – Co przeżywają?
- A co jest potrzebne, żeby budować pokój?

By pokazać co buduje pokój między ludźmi, katecheta może w tym celu użyć klocków, na których zapisuje, albo za pomocą symbolu zaznacza lub przykleja karteczki z poszczególnymi elementami potrzebnymi do budowania pokoju w naszym domu, okolicy, w kraju. Z klocków budujemy dom, możemy także na dużej kartce narysować dom i na poszczególnych cegłach naszego domu rysujemy odpowiednie symbole. Kolorujemy dom wszystkimi kolorami tęczy, dorysowujemy drzwi, okna, itp. Kartę wieszamy w widocznym miejscu (*Załącznik nr 1*).

Dzieci same mogą narysować serce i dopisać swoje imię, jeśli już potrafią, **Miłość** – serce, **Modlitwa** – złożone ręce, **Rozmowa** – usta, **Życzliwość** – uśmiech.

Jeśli dzieci podają inne elementy konieczne do budowania pokoju – dopytujemy jakim symbolem to zaznaczymy?

Co możemy jeszcze zrobić, by panował pokój na świecie? Modlimy się głośno o pokój – wykrzykujemy słowo pokój w różnych językach świata.

4. Podsumowanie:

Katecheta mówi, że Pan Jezus uczy nas żyć w pokoju z innymi ludźmi. Nie można wywoływać wojen. O pokój trzeba się modlić każdego dnia,

ponieważ źli ludzie mogą chcieć wywoływać wojny. Wielu krajach świata, gdzie ludzie kłócą się ze sobą i nawet walczą, misjonarze starają się ich nakłonić do pojednania i przebaczenia. Uczą ich zasad pokoju. Dzieci mogą razem z misjonarzami budować pokój poprzez modlitwę za cały świat. Trzeba prosić Pana Jezusa, aby nie było wojen na świecie, a ludzie żyli jak bracia i siostry.

III. ZAKOŃCZENIE

Pomódlmy się o pokój na świecie, zwłaszcza tam, gdzie teraz trwają wojny. Odmówmy „Ojciec nasz” w tej intencji. Naszą modlitwę wypowiemy w języku jednego z plemion afrykańskich. Katecheta odczytuje modlitwę (*Załącznik nr 2*).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Załącznik nr 2

Modlitwa „Ojcze nasz”

Baba yetu, yetu uliye
Mbinguni yetu, yetu amina!
M jina lako e litukuzwe.
Utupe leo chakula chetu
Tunachohitaji, utusamehe
Makosa yetu, hey!
Kama nasi tunavyowasamehe
Waliotukosea usitutie
Katika majaribu, lakini
Utuokoe, na yule, muovu e milele!
Ufalme wako ufike utakalo
Lifanyike duniani kama mbinguni.
(Amina)

2

**SCENARIUSZE KATECZEZ
DLA UCZNIÓW KLAS I-III
SZKOŁY PODSTAWOWEJ**

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Jezus posyła misjonarzy na cały świat

Autor: Ks. Marek Matusik

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń poznaje nakaz misyjny Chrystusa,
- uczeń potrafi uzasadnić konieczność prowadzenia misji w świecie.

Cele szczegółowe:

- uczeń wie, gdzie leżą kraje misyjne, w których pracują misjonarze z Polski,
- uczeń wie, że misjonarzami mogą być również wierni świeccy,
- uczeń chce być „małym misjonarzem” – współpracownikiem misji „ad gentes”.

Metody i formy pracy: mini wykład, rozmowa, praca indywidualna z rysunkiem.

Pomoce dydaktyczne: fragment Ewangelii, rozsypanka, rysunek przedstawiający Wniebowstąpienie Pańskie.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Wszyscy uczniowie stoją w kręgu. Nauczyciel proponuje, aby razem odmówić „Akt wiary” (*Załącznik nr 1*).

2. Wprowadzenie od tematu:

Na dzisiejszej katechezie dowiemy się, jak brzmi ostatnie polecenie Jezusa, które przez Wniebowstąpieniem przekazał swym uczniom. Co mieli robić Apostołowie? Kto im pomagał?

Katecheta przypomina, że po zmartwychwstaniu Pan Jezus ukazywał się swoim uczniom jeszcze przez czterdzieści dni. Pyta:

- Komu ukazywał się Jezus w Wieczerniku?
- Czy tylko w Wieczerniku, w Jerozolimie ukazywał się Jezus uczniom?
- W jakim celu Pan Jezus się objawiał?
- O czym rozmawiał Pan Jezus ze swymi uczniami?

Jeśli uczniowie mają trudności z udzieleniem odpowiedzi na te pytania, katecheta wyjaśnia: Jezus po swoim zmartwychwstaniu ukazywał się przez czterdzieści dni Apostołom, aby wszystko im wytłumaczyć. Ukazywał się nie tylko w Wieczerniku, w Jerozolimie, ale także w Emaus i w Galilei, nad Jeziorem Galilejskim. Pan Jezus ich uczył. Wyjaśniał im sens swojej męki i śmierci oraz zmartwychwstania. Jednocześnie obiecał, że pošle im Ducha Świętego, aby ich prowadził po Jego powrocie do nieba.

3. Rozwinięcie:

Posłuchajmy teraz Ewangelii św. Mateusza, fragmentu, który opowiada o wniebowstąpieniu Chrystusa. Katecheta lub uczeń czyta Mt 28,16-20 (*Załącznik nr 1*). Po przeczytaniu, katecheta stawia pytania:

- Gdzie miało miejsce wniebowstąpienie Chrystusa?
- Jak zareagowali Apostołowie widząc Jezusa?
- Jak brzmi nakaz misyjny Chrystusa?
- Co mają robić Apostołowie po wniebowstąpieniu Chrystusa?
- Co obiecał im Jezus?

Dzieci otrzymują kopertę z sylabami. Mają ułożyć z nich zdanie oraz wkleić je do zeszytu (*Załącznik nr 2*). Katecheta tłumaczy, że to ostatnie polecenie Jezusa nazywa się nakazem misyjnym. Pan Jezus posyła uczniów na cały świat, aby wszędzie głosili Jego Ewangelię.

4. Podsumowanie:

Katecheta rozdaje dzieciom kartkę z obrazkiem wniebowstąpienia Chrystusa z prośbą o pokolorowanie go (*Załącznik nr 3*). Zapisuje na tablicy: NAKAZ MISYJNY.

Pan Jezus chciał, aby wszyscy ludzie Go poznali i pokochali. Apostołowie stali się więc MISJONARZAMI CHRYSYUSA, ponieważ otrzymali od Niego MISJĘ GŁOSZENIA EWANGELII.

III. ZAKOŃCZENIE

Na dzisiejszej katechezie poznaliśmy nakaz misyjny Chrystusa.

- Jak brzmi misyjny nakaz Chrystusa?

Poznaliśmy również trudne słowa, takie jak misjonarz i misja:

- Co oznacza słowo misja?
- Kim jest misjonarz?
- Kto posyła misjonarza, by głosił Ewangelię wszystkim ludziom?
- Katechezę kończymy śpiewem piosenki „Wiele jest serc” i modlitwą za misjonarzy w świecie.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Mt 28,16-20

„Jedenastu zaś uczniów udało się do Galilei na górę, tam gdzie Jezus im polecił. A gdy Go ujrzeli, oddali Mu pokłon. Niektórzy jednak wątpili. Wtedy Jezus podszedł do nich i przemówił tymi słowami: Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”.

Załącznik nr 2

IDŹCIE	I NAU	CZAJCIE	WSZYS	TKIE	NARO	DY	CHRCZĄC	JE	W
IMIĘ	OJCA I	SYNA,	I DUCHA	ŚWIĘ	TEGO.				

Załącznik nr 3

Źródło: www.qumran2.net/indice.php?c=disegni&parole=ascensione

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Do nas przyszli misjonarze

Autor: ks. Zbigniew Sobolewski

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń poznaje sylwetki pierwszych misjonarzy na naszych ziemiach.

Cele szczegółowe:

- uczeń wie, kiedy odbył się Chrzest Polski,
- uczeń zna historię św. bp Wojciecha,
- uczeń zna historię św. Brunona z Kwerfurtu oraz Pięciu Braci Polskich Męczenników.

Metody i formy pracy: pogadanka.

Pomoce dydaktyczne:

- obraz św. Wojciecha i św. Brunona (ze stron internetowych).
- Obraz Pięciu Braci Polskich Męczenników.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta rozpoczyna spotkanie modlitwą „Ojciec nasz”. Sprawdza listę obecności oraz rozmawia z dziećmi o temacie ostatniej katechezy.

2. Wprowadzenie od tematu:

Jak wiecie, Pan Jezus posłał na cały świat misjonarzy, aby głosili Jego Ewangelię i zakładali Kościoły. Apostołowie byli pierwszymi misjonarzami Chrystusa. Na ziemi polskie misjonarze dotarli dopiero, kiedy księżę

Polan Mieszko, zaprosił misjonarzy z Czech do Gniezna. Książę Mieszko przyjął chrzest wraz ze swoimi wojami i przywódcami rodów w 966 roku. Od tego czasu powoli wiara w Chrystusa zakorzeniła się w sercach Polaków. Na dzisiejszej katechezie posłuchajcie o pierwszych misjonarzach na ziemiach polskich, którzy ponieśli śmierć męczeńską za Chrystusa.

3. Rozwinięcie:

Opowiadając o pierwszych polskich misjonarzach-męczennikach, katecheta prezentuje ich obrazy. Można znaleźć w internecie informacje i zdjęcia związane z tymi postaciami i zrobić własną prezentację multimedialną.

Jednym z pierwszych misjonarzy, którzy dotarli na nasze ziemie był biskup z Pragi św. Wojciech. Przybył on na dwór Bolesława Chrobrego z misją nawracania pogan, którzy żyli na północy od ziem, którymi władał książę.

Bolesław Chrobry przydzielił biskupowi Wojciechowi żołnierzy, którzy mieli go chronić i wysłał z misją głoszenia Ewangelii na tereny wokół dzisiejszego Gdańska a także na Mazury. Biskup Wojciech nie chciał, aby towarzyszyli mu rycerze Bolesława Chrobrego, dlatego odesłał eskortę do Gniezna, a sam z kilkoma mnichami wyruszył w nieznaną. Głosił Ewangelię Chrystusa w sposób pokojowy. Wyprawa misyjna Wojciecha dotarła aż do okolic dzisiejszego Elbląga. Jednak spotykał się z wrogością ze strony Prusów. Misjonarze nie znali ich języka i obyczajów. W czasie pobytu na jednej z wysepek doszło do spotkania z rybakami. Jeden z Prusów uderzył Wojciecha wiosłem w plecy. Wojciech udał się do ich osady, gdzie biskup tłumaczył im zasady wiary chrześcijańskiej. Mówił: „Z pochodzenia jestem Słowianinem. Nazywam się Adalbert, z powołania zakonnik; niegdyś wyświęcony na biskupa, teraz z obowiązku jestem waszym apostołem. Przyczyną naszej podróży jest wasze zbawienie, abyście – porzuciwszy głuche i nieme bałwany – uznali Stwórcę naszego, który jest jedynym Bogiem i poza którym nie ma innego boga; abyście, wierząc w imię Jego, mieli życie i zasłużyli na zażywanie w nagrodę niebiańskich rozkoszy w wiecznych przybytkach”. Prusowie jednak nie uwierzyli w Chrystusa i nakazali misjonarzowi opuszczenie ich ziem.

Po pięciu dniach, w miejscowości Święty Gaj, 23 kwietnia 997 r. biskup Wojciech odprawił Msze św. w świętym gaju Prusów. Po tej Mszy św. misjonarze zostali zaatakowani przez siedmiu strażników pruskich, którym przewodził miejscowy kapłan.

Wojciecha uderzono toporem lub włócznią. Jego towarzyszy odesłano do Gniezna. Bolesław Chrobry wykupił ciało św. Wojciecha i uroczyście pochował je w Gnieźnie. Święty Wojciech jest pierwszym polskim męczennikiem.

Innym, choć mniej znanym misjonarzem z początków państwa polskiego i chrześcijaństwa w Polsce jest św. Brunon z Kwerfurtu. Poniósł śmierć męczeńską na terenie obecnego Giżycka, na wzgórzu nad Jeziorem Niegocin.

Brunon urodził się w roku 974 w rodzinie niemieckiego grafa na zamku Kwerfurt koło Merseburga. Od roku 986 kształcił się w katedralnej szkole w Magdeburgu. W tym mieście usłyszał o męczeńskiej śmierci św. biskupa Wojciecha. Chociaż Brunon miał możliwość zrobienia kariery na dworze cesarskim. Zaprzagnął poświęcić się całkowicie pracy misyjnej. Na zaproszenie Bolesława Chrobrego i życzenie cesarza Ottona III Brunon udał się wraz z innymi mnichami do Polski. Mieli oni prowadzić pracę misyjną wśród Słowian nadodrzańskich. Brunon otrzymał od papieża Sylwestra II paliusz, przyjął święcenia biskupie i w roku 1009, wraz towarzyszącymi mu misjonarzami, udał się osobiście na misje na pogranicze Prus i Rusi, czyli do krainy Jaćwingów. Według tradycji nawrócił i ochrzcił nad Bugiem tamtejszego króla Nothimera. Wyprawa misyjna szybko zakończyła się tragiczną, męczeńską śmiercią arcybiskupa Brunona i jego 18 towarzyszy misjonarzy w dniu 9 marca 1009 roku. Niewiadome jest miejsce śmierci św. Brunona i miejsce pochowania jego ciała, które wykupił Bolesław Chrobry. Męczeńska śmierć św. Brunona szerokim echem rozeszła się po całej ówczesnej Europie, jak wcześniej śmierć św. Wojciecha.

Z czasów początków chrześcijaństwa w Polsce pochodzą również dwaj benedyktyńscy mnisi – męczennicy. Przybyli oni do Polski z Włoch w roku

1002 i zamieszkali w okolicach Międzyrzecza. Do ich wspólnoty wstąpili dwaj bracia: Mateusz i Izaak oraz pełniący obowiązki kucharza braciszek Krystian. Cała piątka zakonników poniosła śmierć męczeńską w roku 1003. Zostali oni napadnięci i zamordowani.

4. Podsumowanie:

Katecheta pyta uczniów:

- Jak nazywali się pierwsi misjonarze na ziemiach polskich?
- W którym roku Mieszko I przyjął chrzest?

Katecheta pisze na tablicy:

CHRZEST POLSKI 966 ROK

PIERWSI POLSCY MISJONARZE-MĘCZENNICY:

ŚW. WOJCIECH, ŚW. BRUNON, BRACIA POLSCY

III. ZAKOŃCZENIE

Zakończmy nasze spotkanie modlitwą: „Ojcze nasz” w intencji naszej Ojczyzny, której patronem jest św. Wojciech. Prośmy Chrystusa o powołania misyjne z Polski, aby nie zabrakło misjonarzy, którzy będą dzielili się wiarą w Chrystusa i sprawowali sakramenty święte.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: I ja mogę zostać misjonarzem

Autor: Barbara Zakrzewska

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- rozbudzenie zainteresowania uczniów misjami oraz sytuacją życiową ich rówieśników w krajach misyjnych,
- pobudzenie misyjnej aktywności uczniów.

Cele szczegółowe:

- podtrzymanie zainteresowania tematyką misji,
- aktywne włączenie uczniów w dzieło misyjne.

Metody i formy pracy: pogadanka – powtórzenie podstawowych wiadomości o misjach, czytanie tekstu biblijnego, krótki wykład, metoda niedokończonych zdań, praca w grupach.

Pomoce dydaktyczne: mapa świata lub globus, zdjęcia misjonarzy: ojców i sióstr zakonnych oraz świeckich misjonarzy, karteczki ze zdaniem do uzupełnienia, etniczna muzyka Afryki.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta proponuje dzieciom modlitwę za misjonarzy pracujących w dalekich krajach i głoszących Chrystusa tym, którzy o Nim nie słyszeli.

2. Wprowadzenie do tematu:

Rozpoczynając katechezę trzeba sprawdzić wiedzę uczniów na temat misji. Katecheta odczytuje nakaz misyjny Chrystusa (Mt 28,19-20) i pyta o to, jak dzieci rozumieją słowa: misje, misjonarz, posłanie, nakaz misyjny Chrystusa.

Następnie, korzystając z globusa lub mapy świata prosi uczniów o pokazanie terenów misyjnych. Dzieci otrzymują karteczki z tekstem z prośbą o uzupełnienie go (*Załącznik 1*).

Zamiast pustych miejsc katecheta może narysować symbole (np. Chrystusa, Księgi Pisma Św. pastorała biskupiego, chleba, szklanki wody, ubrań).

3. Rozwinięcie:

Katecheta zapowiada cel lekcji: Na dzisiejszej katechezie dowiemy się, w jaki sposób dzieci takie jak wy, mogą pomóc misjom na całym świecie. Następnie opisuje warunki życia większości ludzi na terenach misyjnych korzystając ze zdjęć, które może znaleźć na stronach misyjnych zgromadzeń zakonnych, wolontariatu misyjnego lub Dzieła Pomocy „Ad Gentēs”. Omawiając zjawisko głodu i niedożywienia, braku dostępu do wody pitnej, lekarstw i podstawowej opieki medycznej, niemożność pobierania nauki w szkole, itp., katecheta zwraca uwagę na pomoc jaką ludność uboga otrzymuje od misjonarzy. Można pokazać zdjęcia prezentujące pracę misjonarzy w szkołach, przychodniach zdrowia, szpitalach, przytułkach dla starców, budowę studni lub rozdawanie ubrań i żywności. W tym czasie w tle wypowiedzi katechety może pojawić się muzyka etniczna, którą również można znaleźć w internecie.

Katecheta pyta uczniów:

- Czy dzieci spotkały już kiedyś misjonarkę lub misjonarza? O czym opowiadał?
- Czy my również możemy pomóc ubogim ludziom, zwłaszcza dzieciom na misjach?
- W jaki sposób skutecznie dzieci mogą stanąć przy boku misjonarzy i nieść wraz z nimi pomoc?

4. Podsumowanie:

Katecheta wręcza uczniom karteczki ze słowami zachęty do modlitwy: „Módlmy się za misje...” i prosi, aby dzieci ułożyły własną modlitwę. Następnie proponuje, aby przynajmniej niektóre z nich odczytały ją głośno. Przypomina też, że w ciągu całego roku liturgicznego mamy okazję do modlitwy za misjonarzy oraz wspierania ich naszymi ofiarami. Takim szczególnym czasem modlitwy za misje jest Tydzień Misyjny w październiku i II niedziela Wielkiego Postu nazywana „ad gentes”. Jeśli w szkole działa dziecięce koło misyjne, katecheta zaprasza uczniów do zapoznania się z jego działalnością i przyłączenia się.

III. ZAKOŃCZENIE

Katecheta prosi uczniów, aby zapisali w zeszytcie temat lekcji: „I ja mogę zostać misjonarzem” oraz zapisali w nim swoją modlitwę za misje. Zaprasza raz jeszcze dzieci do włączenia się w pomoc dla misjonarzy, zachęcając do ofiarności i zaangażowania w kole misyjnym. Jeśli wśród uczniów jest ktoś, kto należy do takiego koła, może krótko opowiedzieć o akcjach, jakie koło prowadzi w szkole i środowisku lokalnym. Spotkanie kończymy modlitwą (*Załącznik nr 2*).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

..... nakazał uczniom, by głosili całemu Apostołowie wiernie wypełnili to, co im polecił Dzisiaj o opowiadają następcy apostołów: kapłani, biskupi, siostry zakonne oraz wierni świeccy. Tam, gdzie jeszcze nie słyszano wysłała się misjonarki i misjonarzy. Pomagają oni biednym i potrzebującym, dając i, i lecząc z różnych chorób, zakładając szpitale i szkoły. Misjonarze głoszą i przyjmują do Kościoła te osoby, które pragną wierzyć w i żyć zgodnie z Jego nauką.

[Słowa uzupełniające tekst: *Pan Jezus, Ewangelię, światu, Chrystus, Chrystusie, Dobrej Nowiny, chleb, wodę, ubrania, Chrystusa, Niego*].

Załącznik nr 2

Modlitwa za misjonarzy:

Panie Jezu, który wszystkim ludziom ogłosiłeś Ewangelię Bożą i posłałeś Apostołów na cały świat, Pobłogosław wszystkim misjonarkom i misjonarzom. Obdarz ich serca radością i pokojem, aby wytrwale wypełniali swą misję. Dodawaj im sił. Wspieraj w trudnych chwilach. Poczyszaj, gdy są smutni. Panie Jezu, bądź z nimi, gdy każdego dnia mówią ludziom o Tobie. Amen.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Wyruszamy na misje ze św. Teresą od Dzieciątka Jezus

Autor: Ewa Mikos

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń wie na czym polega praca misjonarza,
- uczeń zna postać świętej Teresy od Dzieciątka Jezus i chce ją naśladować.

Cele szczegółowe:

- uczeń potrafi wyjaśnić pojęcia: misjonarz, misje, ewangelizacja,
- uczeń wykonuje ilustrację do tekstu biblijnego,
- uczeń zna zadania misjonarza i wie, jak może mu pomóc,
- uczeń wie, w jaki sposób św. Teresa z Lisieux wspierała misje.

Metody i formy pracy: pogadanka, praca w grupach, metoda puzzli plakatowych, mini wykład.

Pomoce dydaktyczne: akrostych, karty z hasłami, puzzle plakatowe, pudełko z losami, karta ze stemplem pocztowym, tekst modlitwy za misjonarzy.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katechezę rozpoczynamy od modlitwy w intencji wszystkich ludzi na świecie. Katecheta prosi dzieci, by wyszły z ławek, utworzyły koło i trzymając się za ręce wspólnie odmówiły modlitwę „Ojciec Nasz”.

2. Wprowadzenie do tematu:

Katecheta prosi dzieci by usiadły na dywanie. Rozpoczyna rozmowę z uczniami od zadania pytań:

- Czy wiecie, kto to jest misjonarz?
- Jak wygląda misjonarz?

Po swobodnych wypowiedziach dzieci, prowadzący katechezę usystematyzuje wiadomości podsumowując: Misjonarz to człowiek, który mówi o Bogu, głosi Ewangelię, naucza, tłumaczy Słowo Boże ludziom nie znającym jeszcze Jezusa Chrystusa (*Załącznik nr 1*).

Głoszenie Ewangelii ludziom nieznanym Chrystusa to ewangelizacja (*Załącznik nr 2*).

Pan Jezus powiedział do swoich uczniów: „Idźcie na cały świat i głoście Ewangelię wszelkiemu stworzeniu” Mk 16,15 (*Załącznik nr 3*). To są słowa zachęty, wezwania do mówienia o Jezusie innym ludziom.

3. Rozwinięcie tematu:

Katecheta dzieli klasę na 5 grup. Uczniowie odliczają do 5 i siadają w 5 zespołach. Każdy z zespołów ma za zadanie przygotować ilustrację do podanych na kartce słów (*Załącznik nr 4*). Grupy mają na pracę ok. 10 minut.

Grupa I: „Idźcie na”

Grupa II: „cały świat”

Grupa III: „głoście”

Grupa IV: „Ewangelię”

Grupa V: „wszelkiemu stworzeniu”

Gdy dzieci skończą rysować, zaprezentuj prace każdej z grup na tablicy – powstanie ciekawa wystawa.

4. Utrwalenie wiadomości:

Pan Jezus wybiera niektórych ludzi i daje im konkretne zadania do wykonania. Tak dzieje się z misjonarzami – opiekują się powierzonymi so-

bie przez Kościół ludźmi. Ta pomoc i opieka często bywa wszechstronna. Misjonarze mają wiele obowiązków:

- głoszą Słowo Boże,
- udzielają sakramentów,
- nauczają, katechizują,
- udzielają opieki medycznej,
- zakładają szkoły.

Misjonarze to najczęściej osoby duchowne – kobiety i mężczyźni, którzy poświęcili swoje życie Panu Bogu i pragną pomagać ludziom biednym i potrzebującym. Są też misjonarze świeccy, którzy pomagają kapłanom i siostrą zakonnym w ich trudnej pracy.

Jakie cechy powinien posiadać misjonarz?

Napisz na środku tablicy w pionie słowo: misjonarz. Zadaniem uczniów jest dopisać cechę misjonarza na każdą z poszczególnych liter; cecha może się zaczynać na daną literę, kończyć lub być w środku wyrazu:

M
I
S
J
O
N
A
R
Z

Praca misjonarzy jest bardzo trudna, wymagająca poświęcenia i znoszenia wielu niewygód i trudności. Kościół wspiera misjonarzy, którzy wyjeżdżają w odległe zakątki świata. Jest to wsparcie materialne, finansowe, ale także modlitewne. Bez tego praca na misjach byłaby niemożliwa (*Załącznik nr 5*).

Misje – to specjalne przedsięwzięcia, które podejmują misjonarze. Każdy z nas może wspierać misje i pomagać misjonarzom. Dzieci losują z kolorowego pudełka losy, na których opisane są sposoby pomocy misjonarzom, prezentują je swoim kolegom i koleżankom. (*Załącznik nr 6*).

- Adopcja serca,
- Prenumerata czasopisma misyjnego,
- Kalendarz misyjny,
- Modlitwa indywidualna lub wspólnotowa,
- Ofiarowanie cierpienia, choroby,
- Koło Żywego Różańca Misyjnego,
- Finansowanie projektu misyjnego,
- Program TVP i audycje radiowe,
- Wyjazd na misje,
- Msza św. w intencji misji, itp.

Modlitwa za misje i misjonarzy jest bardzo ważna. W kościele jest wiele zgromadzeń zakonnych, które nieustannie modlą się za misjonarzy. Na dzisiejszej katechezie poznamy świętą Teresę od Dzieciątka Jezus. Jest Ona patronką misji. W bardzo młodym wieku zapragnęła wstąpić do klasztoru klauzury, by tam oddać się modlitwie i poświęcić swoje życie Bogu. Święta Teresa od Dzieciątka Jezus kroczyła tzw. małą drogą do świętości – przez sumienne wykonywanie swoich drobnych, codziennych obowiązków z miłości do Jezusa. Droga ta została opisana w jej dzienniku pt. „Dzieje duszy”.

Teresa nie mogła wyjechać na misje, ale stała się prawdziwą misjonarką poprzez nieustanną modlitwę za misyjną działalność Kościoła. W tej intencji ofiarowywała liczne cierpienia fizyczne i duchowe. Była apostołką modlitwy i ofiary na rzecz misji. Modliła się za głoszących Ewangelię misjonarzy i w ich intencjach. Święta Teresa od Dzieciątka Jezus daje nam przykład jak my, każdego dnia możemy wspierać misjonarzy w ich pracy.

III. ZAKOŃCZENIE

Jako zadanie domowe katecheta poleca dzieciom, by wykonały na kartce formatu A4 stempel pocztowy, który będzie przypominał im o misjach i pracy misjonarzy (*Załącznik nr 7*).

Na zakończenie katechezy poprowadź modlitwę za misjonarzy (*Załącznik nr 8*).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

MISJONARZ to człowiek, który mówi o Bogu, głosi Ewangelię, naucza, tłumaczy Słowo Boże ludziom nie znającym jeszcze Jezusa Chrystusa.

Załącznik nr 2

EWANGELIZACJA – głoszenie Ewangelii ludziom nieznającym Chrystusa.

Załącznik nr 3

„Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu”. (Mk 16,15)

Załącznik nr 4

IDŹCIE NA

Załącznik nr 4

CAŁY ŚWIAT

Załącznik nr 4

I GŁOŚCIE

Załącznik nr 4

EWANGELIĘ

Załącznik nr 4

WSZELKIEMU STWORZENIU

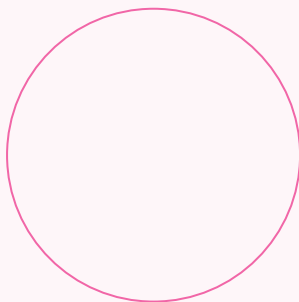
Załącznik nr 5

MISJE – to specjalne przedsięwzięcia, które podejmują misjonarze.

Załącznik nr 6

Adopcja serca
Prenumerata czasopisma misyjnego
Kalendarz misyjny
Modlitwa indywidualna
Ofiarowanie cierpienia, choroby
Koło Żywego Różańca Misyjnego
Finansowanie projektu misyjnego
Program TVP i audycje radiowe
Wyjazd na misje
Msza święta w intencji misji

Załącznik nr 7

Załącznik nr 8

Modlitwa za misjonarzy

Kiedy jest gorąco i kiedy jest zimno, kiedy wieje wiatr i pada deszcz misjonarze uczą o Tobie – Panie Jezu – wszystkich nie znających Ciebie.

Uczą dzieci z Afryki, Azji, Ameryki i z tylu innych miejsc na mapie świata. Proszę Cię, by nie tęsknili za domem, aby byli odważni, gdy nadchodzi niebezpieczeństwo i oddani Tobie w pracy i służbie.

Proszę, aby ludzie ich wspierali swymi modlitwami i ofiarami, aby misjonarze mieli czas na pisanie listów, aby chrzcili i uczyli zawsze dużo dzieci. Niech nie psują się im samochody, gdy jadą do wiosek modlić się z ludźmi i niech tubylcy pomogą im w budowie kościołów, szkół, dróg i szpitali. Woda, owoce, ryż, kukurydza i banany, niech zawsze będą w obfitości tam, gdzie ludzie gromadzą się, aby słuchać, co mówią misjonarze o Tobie Panie.

Ty wiesz, Panie Jezu, jak trudno jest być misjonarzem, chodzić po drogach i nie mieć na stałe domu. Wiesz jak trudno mówić o Bogu, gdy się jest zmęczonym i grzeje gorące słońce. Bardzo Cię proszę, pomóż misjonarzom w głoszeniu Ciebie i Twego Królestwa na ziemi. Niech wszyscy ludzie pomagają im w głoszeniu Twojej chwały i modlą się za nich. Spraw, aby nie zabrakło misjonarzy.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Wiele serc czeka na Ewangelię

Autor: ks. Marek Matusik

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń wie, że misje Kościoła są nadal aktualne.

Cele szczegółowe:

- uczeń zapoznaje się z kontynentami, na których misjonarze głoszą Ewangelię,
- uczeń odczuwa potrzebę duchowego pomagania misjonarzom,
- nauka piosenki „Wiele jest serc...”.

Metody i formy pracy: pogadanka.

Pomoce dydaktyczne: mapa świata, tekst piosenki „Wiele jest serc”.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta wita uczniów i rozpoczyna modlitwą: „Wierzę w Ciebie, Boże żywy”. Potem sprawdza listę obecności i pyta: jaki był temat ostatniej lekcji?

2. Wprowadzenie od tematu:

Cieszymy się z tego, że wierzymy w Pana Jezusa. Możemy chodzić do Kościoła, modlić się, a gdy będziemy starsi przystępować do sakramentów świętych. Dziękujemy Panu Bogu za to, że jesteśmy chrześcijanami – to znaczy kochamy Pana Jezusa, wierzymy w Niego, uczymy się tego, co jest zapisane w Ewangelii. Jesteśmy Jego uczniami.

To wszystko zawdzięczamy naszym rodzicom, katechetom, kapłanom i wychowawcom. Jednak nie wszyscy ludzie na świecie są chrześcijanami.

3. Rozwinięcie:

- Na świecie żyje obecnie 7,2 miliarda ludzi. To niewyobrażalna liczba.
- Chrześcijanie liczą 2,3 mld wiernych i stanowią 32% światowej ludności.
- Drugą grupą wierzących w Boga są muzułmanie – 1,6 mld wiernych (26% mieszkańców świata).
- Trzecią grupą są hinduiści – 1 mld wiernych (15% ludzi na świecie), buddyści (500 mln – 7%) i Żydzi – 14 mln (0,2). Inne religie wyznaje ponad 400 mln ludzi.
- Prawie wszyscy hindusi, buddyści zamieszkują region Azji i Pacyfiku. W regionie tym mieszka również 62 proc. muzułmanów; największe wspólnoty wyznawców Islamu znajdują się w Indonezji, Indiach i Pakistanie.
- Najbardziej rozproszeni są chrześcijanie. Najwięcej chrześcijan zamieszkuje Europę, Amerykę Łacińską i Karaiby oraz Afrykę Subsaharyjską. W Stanach Zjednoczonych, Brazylii i Meksyku są najsilniejsze wspólnoty chrześcijańskie. W 157 krajach chrześcijanie stanowią większość, a w 49 – muzułmanie.
- 44 proc. Żydów mieszka w Ameryce Północnej i co czwarty w Izraelu.

Katecheta proponuje, aby dzieci zaśpiewały piosenkę: „Wiele jest serc, które czekają na Ewangelię” (*Załącznik nr 1*).

Katecheta rozdaje uczniom mapę świata z prośbą o zaznaczenie jednym kolorem, gdzie najczęściej żyje chrześcijan (*Załącznik nr 2*). Pozostałe terytoria są terytoriami misyjnymi, gdzie jeszcze ludzie nie słyszeli o Ewangelii.

Katecheta rozdaje dzieciom kartki ze schematem, prosząc, aby uzupełnili zdanie (*Załącznik nr 3*). To zadanie można wykonać w ciszy – indywidualnie każdy uczeń wypełnia tabelkę, albo razem (preferowane). Dzieci robią burzę mózgow, swobodnie wypowiadając się.

4. Podsumowanie:

Tak wielka liczba ludzi, którzy nigdy nie słyszeli o Chrystusie mówi nam, że nakaz Chrystusa „Idźcie i głosście Ewangelię” jest nadal ważny i potrzebny. Trzeba głosić Chrystusa, bo: tak nakazał nam Chrystusa, który pragnął, aby wszyscy ludzie byli zbawieni; bo jesteśmy posłuszni Chrystusowi; bo naśladujemy Chrystusa, który nauczał ludzi o Ojcu; bo kochamy innych ludzi i chcemy, aby i oni znali Chrystusa; bo

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie dzieci raz jeszcze wykonują piosenkę „Wiele jest serc...”.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

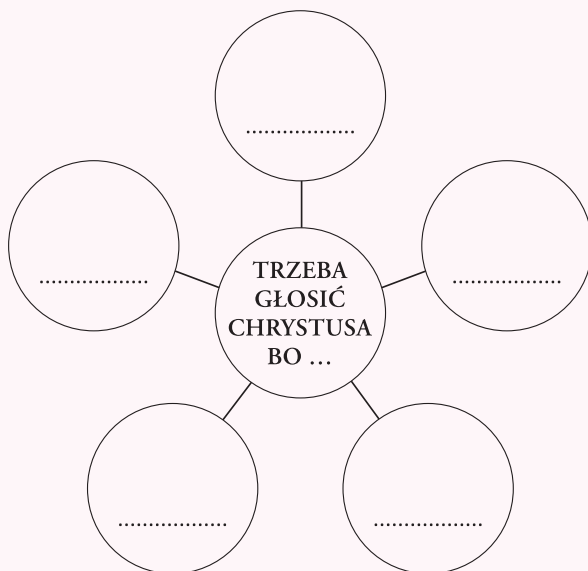
Ref.: Wiele jest serc, które czekają na Ewangelię,
Wiele jest serc, które czekają wciąż. (2x)

1. Napelnij serce twoje tym kosztownym nasieniem,
A zobaczysz, że Bóg poprowadzi cię do ludzi. (2x)
2. Sam zobaczysz, że Bóg poprowadzi cię do ludzi,
Których będziesz mógł zaprowadzić do Chrystusa. (2x)

Załącznik nr 2

Załącznik nr 3

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Z misjonarzami pomagamy dzieciom w Afryce

Autor: s. Grażyna Stypułkowska SNMPN

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń dowiaduje się, jak może pomagać misjonarzom,
- uczeń potrafi zachęcić innych do pomocy misjonarzom.

Cele szczegółowe:

- uczeń poznaje warunki życia rówieśników w Afryce,
- zna pozostałe kontynenty i wie, co oznaczają kolory na różańcu misyjnym.

Metody i formy pracy: rozmowa kierowana z prezentacją multimedialną, scenki, analiza tekstu za pomocą pytań, pogadanka, podróż w wyobraźni.

Pomoce dydaktyczne: rekwizyty do scenek (różaniec, teczka, zeszyt, leki, bandaż, kubek, łyżka), różaniec misyjny, kolorowe magnesy, tekst luk, tekst ze wspomnieniami siostry misjonarki.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Powitanie uczniów i modlitwa:

Po przywitaniu uczniów katecheta wprowadza ich do modlitwy „Ojcze nasz”. Mówi: Za chwilę pomodlimy się słowami modlitwy „Ojcze nasz”. Pierwsze słowa tej modlitwy przypominają nam, że wszyscy jesteśmy dziećmi Boga. Staliśmy się nimi przez chrzest. Nasz Ojciec w niebie bardzo nas kocha. Powiedział nam to przez swego Syna Jezusa.

2. Wprowadzenie do tematu:

Prowadzący katechezę zachęca uczniów do uważnego obejrzenia prezentacji (*Załącznik nr 1*). Prosi, aby wybrane dziecko przeczytało tekst umieszczony na pierwszym slajdzie. Podkreśla, że w przeczytanym tekście są zawarte takie słowa jak: kontynenty, misjonarz. Wspólnie z uczniami próbuje, na podstawie przeczytanego tekstu, wyjaśnić ich znaczenie. Przy omawianiu słowa „kontynenty” jedno z dzieci może odczytać je ze slajdu.

Potem katecheta przechodzi do drugiego slajdu i czyta tekst. Wyjaśnia, że na lekcji poznamy, jak żyją dzieci w Afryce oraz jak pracują misjonarze na tym kontynencie. Zapisuje temat katechezy na tablicy i prosi, by dzieci zapisały go do zeszytu.

3. Rozwinięcie:

Po obejrzeniu zdjęć z prezentacji katecheta zatrzymuje się przy ostatnim zdjęciu, na którym są afrykańskie dzieci. Teraz wybiera kilku uczniów i zapowiada im, że mają do spełnienia pewną misję. Misja ta będzie polegać na przedstawieniu pracy misjonarza. Pozostali uczniowie odgadują, jakie zadanie ma do spełnienia misjonarz. Poszczególne zadania to np.: wspólna modlitwa, praca nauczyciela, opieka nad chorymi, karmienie głodnych. Można do poszczególnych scenek przygotować rekwizyty: różaniec, teczkę i książkę dla nauczyciela, leki lub bandaż, kubek i łyżkę.

Żeby lepiej zobrazować problemy, z jakimi borykają się misjonarze i ich podopieczni, katecheta czyta tekst wspomnień z pierwszych lat pracy na misjach siostry Teresy Kusik (*Załącznik nr 2*). Po przeczytaniu tekstu zadaje uczniom następujące pytania:

- Kogo spotykała siostra, jadąc do misji?
- Czym zajmowała się siostra na co dzień?
- Na jaką chorobę cierpiała siedmioletnia Alina?
- W jaki sposób siostra pomogła chorej dziewczynce?
- Jak dziewczynkę traktowała jej najbliższa rodzina?

Następnie katecheta przechodzi do następnego slajdu pytając: Jak my możemy pomóc misjonarzom? Jeżeli uczniowie na to pytanie nie potrafią

jeszcze odpowiedzieć, naprowadza ich, mówiąc, że największą pomocą dla misjonarzy jest modlitwa ofiarowana w ich intencji. Pokazuje dzieciom misyjny różaniec. Wyjaśnia, że kolory paciorków różańca oznaczają kontynenty. Wymienia kontynenty oraz kolory, które są im podporządkowane.

Katecheta wspomina o istnieniu Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci, do którego należą dzieci wspierające misjonarzy modlitwą, ale też swymi drobnymi ofiarami. Zapytaj: Jakie małe wyrzeczenia mogłyby dzieci ofiarować na rzecz misji? (np. pomoc rodzicom, niegrymaszenie przy posiłku, rezygnacja z gier komputerowych, powstrzymanie się od skarżenia na innych itp.).

Tekst luk.

Uzupełnianie zdania z Ewangelii według św. Mateusza (Mt 25,40). Katecheta wyjaśnia, że Ewangelia to Dobra Nowina o miłości Pana Jezusa do nas. Jaką Dobrą Nowiną Pan Jezus kieruje do nas w czasie tej lekcji, dzieci dowiedzą się, wypełniając karty pracy (*Załącznik nr 3*). Katecheta uzupełnia wspólnie z dziećmi zdanie i prosi, by uczniowie wkleili uzupełnione karteczki do zeszytu.

III. ZAKOŃCZENIE

Jeżeli czas na to pozwala katecheta utrwała wiadomości o kontynentach i kolorach, które im odpowiadają. Wykorzystuje karteczki w pięciu kolorach misyjnych lub kolorowe magnesy. Wypisuje na tablicy kontynenty (mogą to zrobić dzieci) i rozdaje wybranym uczniom magnesy. Zadaniem ucznia jest przyczepienie magnesu przy odpowiednim kontynencie.

Katecheta prosi dzieci, aby zamknęły oczy i wyobraziły sobie, że są w Afryce. Niech wyobrażą sobie ubogie domy z trzciny, palmy, które rosną w pobliżu oraz czarnoskórych kolegów i koleżanki. W domu narysują, jak pomagają dzieciom zamieszkującym ten kontynent lub jak chcieliby się z nimi zaprzyjaźnić.

Na zakończenie katechezy trzeba odmówić jedną tajemnicę różańca lub „Zdrowaś Maryjo” za misje w Afryce.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Katecheta przygotowuje w domu prezentację multimedialną. Na **pierwszym slajdzie** znajduje się kula ziemiska z zaznaczonymi kontynentami oraz tekst: „Są na świecie ludzie, którzy nie słyszeli o Panu Jezusie lub wiedzą o Nim niewiele. Mieszkają oni na różnych kontynentach. Misjonarz ogarnia ich sercem: modli się za nich, głosi słowem i przykładem jak dobry jest Bóg”.

Na **slajdzie 2** znajduje się kontur Afryki i słowa „Misjonarzom szczególnie na sercu leży sprawa Afryki”.

Slajd 3 przedstawia zdjęcia małych dzieci afrykańskich i napis: „Nasi koledzy i koleżanki z Afryki”.

Slajd 4 przedstawia dziecko (dzieci) podczas pracy, np. dźwigające dzbany z wodą lub chrust na ognisko oraz napis: „Przy pracy”

Na **slajdzie 5** znajduje się zdjęcie dzieci niosących wodę i podpis „W drodze po wodę”.

Slajd 6 przedstawia dzieci uczące się w szkole i podpis: „Tylko nieliczne dzieci mogą się uczyć”.

Na **slajdzie 7** umieszczamy zdjęcie dzieci spożywających posiłek i napis: „Wielu z nich doświadczyło głodu”.

Slajd 8 ukazuje domy, w których mieszkają afrykańskie dzieci. Jest tu napis: „Tak wygląda ich dom”.

Kolejny slajd zawiera pytanie: „Jak pomagają misjonarze?” oraz odpowiedź: „Prowadzą ośrodki zdrowia” i zdjęcie ukazujące misjonarzy leczących dzieci lub dorosłych.

Na **slajdzie 10** widzimy misjonarzy prowadzących dożywianie i podpis: „Prowadzą ośrodki dożywiania”.

Slajd 11 prezentuje zdjęcia ze szkoły i napis: „Misjonarze prowadzą szkoły i uczą zawodu”.

Na **slajdzie 12** znajduje się uśmiechnięte słoneczko i pytanie: „A jak my możemy pomóc misjonarzom?”

I slajd ostatni to tekst:

Jak każde dziecko masz tysiące marzeń.

Z tych marzeń mógłbyś gmach ogromny wznieść.
Lecz pomyśl gdybyś został misjonarzem,
To miałbyś szczęście Boga innym nieść.

Gdzieś na dalekich obcych kontynentach
Są ludzie, których dusze dręczy głód.
Pomyśl: dziś wszystko w twoich małych rękach,
By jutro w duszach tych zamieszkał Bóg.

Zdjęcia do wykorzystania na slajdach można znaleźć na stronie www.misje.pl lub www.adgentes.misje.pl oraz na stronach internetowych zgromadzeń zakonnych, które prowadzą placówki misyjne w Afryce. Materiały do wykorzystania przy przygotowaniu prezentacji znajdują się na stronie www.adgentes.misje.pl w zakładce „Materiały”.

Załącznik nr 2

Wspomnienia siostry misjonarki Teresy Kusik Służki NMPN

Do misji sióstr jechaliśmy piaszczystą, trudną drogą. Co jakiś czas musieliśmy zatrzymać samochód i wtedy nie wiadomo skąd wynurzały się dzieci; biedne, brudne, wygłodzone. Pamiętam, że nie potrafiłam odróżnić czy i w co te dzieci są ubrane. Kolor ubrań, jeśli były, zlewał się z czarnym kolorem skóry.

Z podobnymi dziećmi spotkałam się w pierwszych dniach pracy. Przychodziły do ośrodka zdrowia, czy były przynoszone przez kogoś z rodziny, a ja nie umiałam im pomóc, bo przede wszystkim nie potrafiłam rozpoznać, co to za choroba. Dopiero po odbyciu stażu na miejscu zapoznałam się z jednostką chorobową, jaką jest choroba głodowa. Jej objawy to opuchlizna, odbarwienie włosów, szybkie formowanie się ran.

Pamiętam, jak do ośrodka trafiła z tą jednostką chorobową 7-letnia Alina. Ponieważ do choroby głodowej dołączyła się cukrzyca, więc miała też mocno osłabiony wzrok. Miała pecha, że była dziewczynką. Rodzina nie troszczy się o dziewczynki, są one wykorzystywane do różnych prac i nikt nie dba o ich

zdrowie. Kiedy choroba uniemożliwia pracę, wtedy dopiero dziecko takie może być oddane do ośrodka, bo już w domu na nic się nie przyda.

Rodzina podrzuciła Alinę do ośrodka i odeszła, zostawiając ją na „pastwę losu”. Byłam wtedy odpowiedzialna za ośrodek zdrowia. Zbadałam Alinę i wiedziałam, że potrzebne jest długie leczenie, a także odżywienie zagłodzonego dziecka. Kiedy Alina nabrała już sił, w nocy zjawiła się rodzina i wykradła małą. Nie czekali do końca leczenia, gdyż była im potrzebna do pracy. Udali się z nią do miejscowych wróżbiarzy, aby ci swoimi czarami odpędzili do reszty chorobę i nie pozwolili jej już wrócić.

Niestety, czary na długo nie pomogły i po jakimś czasie babcia Ali przyprowadziła ją znów do ośrodka, ale w stanie o wiele gorszym niż poprzednio. Nie leczona cukrzyca, niedożywienie, wycieńczenie pracą sprawiły, że Ala bardzo mało już widziała. Po 3-4 miesiącach przebywania w ośrodku, leczenie, prawidłowe odżywianie pomogły Ali stanąć znów na nogi i mogła wrócić do domu. Ze smutkiem dowiedziałam się jednak, że po 2 latach Ala umarła.

Załącznik nr 3

„Wszystko, co jednemu z tych moich najmniejszych, uczynili” (Mt 25, 40).

[Wyrazy uzupełniające: *uczyniliście, braci, Mnieście*]

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: „Idźcie i nauczajcie...”

Autor: Barbara Łukaszuk

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE:

Cel ogólny:

- zapoznanie uczniów z tematyką misji Kościoła Katolickiego i potrzebą głoszenia Ewangelii ludziom na całym świecie oraz zmotywowanie uczniów do zaangażowania się w wybrane dzieło misyjne.

Cele szczegółowe:

- uczeń potrafi wyjaśnić pojęcia: misje, misjonarz, ewangelizacja,
- uczeń poznaje (zapamiętuje i powtarza) słowa nakazu misyjnego Pana Jezusa,
- uczeń wymienia zadania misjonarzy,
- uczeń wie, co może zrobić, aby wspomóc misje – pomóc misjonarzom.

Metody i formy pracy: pogadanka, rozmowa kierowana, praca z obrazami i zdjęciami, układanka wyrazowa, głośna wspólna recytacja, mini wykład, praca indywidualna, śpiew.

Pomoce dydaktyczne: Pismo Święte, „Biblia Młodych”, napisy, obrazy, zdjęcia z misji, czasopisma misyjne, kalendarze, kolorowanka, tekst modlitwy za misjonarzy, tekst piosenki.

II. PRZEBIEG KATECHEZY:

1. Modlitwa:

„Ojcze nasz...”, „Zdrowaś Maryjo...”. Następnie śpiew piosenki religijnej: „Jak odnaleźć mam Chrystusa”.

2. Wprowadzenie do tematu:

W formie pogadanki, rozmowy kierowanej wprowadzamy uczniów do tematu.

Katecheta unosi Pismo Święte lub powoli pokazuje ilustracje w „Biblii Młodych” i zadaje pytania:

- Czyje życie opisane jest w tej Księdze?
- Dlaczego właśnie jest tu opisane życie Pana Jezusa?
- Jakie najważniejsze zadanie do wykonania miał Pan Jezus?

Katecheta zawiesza na tablicy obraz Jezusa (*Załącznik nr 1*) zapisując schemat przekazania Apostołom nakazu misyjnego. Wspólnie głośno 2, 3-krotnie czytamy tekst nakazu misyjnego (*Załącznik nr 2*), następnie katecheta tłumaczy uczniom co to znaczy i jakie zadania Apostołowie mieli wykonać.

Pan Jezus wiedząc, że umrze na krzyżu, wybiera 12 Apostołów, aby po Jego śmierci, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu nadal mówili o Panu Bogu, Jego Synu Jezusie Chrystusie, Duchu Świętym oraz o zbawieniu.

3. Rozwinięcie:

Pan Jezus wysłał więc Apostołów w pewną misję, czyli dał Apostołom ważne zadanie do wypełnienia. Apostołowie stali się pierwszymi misjonarzami.

Katecheta wyjaśnia i podkreśla znaczenie słów: misja, misjonarz.

Apostołowie po wniebowstąpieniu Pana Jezusa i Zesłaniu Ducha Świętego wyruszyli w różne strony świata, aby wypełnić misję: tzn. ewangelizować – głosić Ewangelię czyli Dobrą Nowinę o miłości Pana Boga do każdego człowieka, o przykazaniach Bożych, o ofercie Syna Bożego, o przebaczeniu grzechów, o życiu wiecznym ..., ale także, aby pomagać wszystkim, którzy tej pomocy potrzebują.

Przez 2 tysiące lat od czasów Apostołów i uczniów Pana Jezusa, przekazywana była Ewangelia. Wielu kapłanów, zakonników, sióstr zakonnych i ludzi świeckich wyruszyło w odległe miejsca na świecie, aby „Iść i nauczać” – tak jak nakazał Pan Jezus.

Przez tyle lat było wielu misjonarzy, lecz chcę Wam powiedzieć o wielkim misjonarzu świętym Papieżu Janie Pawle II, który odbył 104 pielgrzymki zagraniczne do 129 krajów. Wyruszał do różnych zakątków świata na wszystkich kontynentach, aby ludziom mówić o Bogu, dawać nadzieję na życie wieczne (*Załącznik nr 4*). Katecheta umieszcza na tablicy mapę polityczną świata). Ten papież misjonarz przemierzył 1 271 000 km, co odpowiada ponad 30-krotnemu okrążeniu kuli ziemskiej. W czasie każdej pielgrzymki starał się przemawiać w języku ludzi, którzy go słuchali. Wygłosił około 2500 homilii i przemówień. On sam tak powiedział o swoich podróżach: „Odbywam sam wiele podróży po świecie, aby głosić Ewangelię, utwierdzać braci w wierze, umacniać Kościół i spotykać człowieka. Są to pielgrzymki wiary. Są to równocześnie okazje do wędrowniej katechezy, do ewangelicznego przepowiadania, jako przedłużenie na wszystkie szerokości geograficzne Ewangelii i nauczania apostołskiego, rozszerzonego na dzisiejszy zasięg planetarny”.

Papież przekazywał wiele funduszy na pomoc potrzebującym, szczególnie tam, gdzie nie ma wody, żywności, gdzie panuje głód. Dzięki niemu powstały różne wspaniałe dzieła charytatywne, medyczne i edukacyjne.

Inną misjonarką była Matka Teresa z Kalkuty – siostra zakonna, która założyła zakon Misjonek Miłości. Jak wypełniała swoją misję wraz z innymi siostrami? (Zawieszamy na tablicy zdjęcie Matki Teresy z Kalkuty, które możemy znaleźć na stronach internetowych). Przez ponad 45 lat organizowała domy dla ubogich, chorych, sierot i umierających. Pomagała biednym, bezbronny, organizowała pomoc lekarską, zbierała opatrunki, leki. W 1979 roku otrzymała Pokojową Nagrodę Nobla za pracę humanitarną. Siostry Misjonarki Miłości początkowo pracowały w slumsach Kalkuty, potem w innych rejonach Indii. Siostry zabierały z ulic miasta ludzi bezdomnych, aby ich umyć, opatrzyć im rany, nakarmić; obecnie około 4000 sióstr pomaga najbiedniejszym z biednych w różnych krajach

na całym świecie. Siostry nadal uczą dzieci – głównie na ulicach; prowadzą domy dla porzuconych dzieci, starając się o ich adopcję; zajmują się trędowatymi, odwiedzają domy starców, szpitale, więzienia.

Katecheta wręcza dzieciom zdjęcia lub czasopisma misyjne i prosi, aby opowiedziały co widzą na otrzymanych ilustracjach, tzn. Co robią misjonarze, jakie są ich zadania?

W naszych czasach jest wielu misjonarzy zakonnych i świeckich, którzy „Idą (jadą) i nauczają”, poświęcają się i wyjeżdżają, aby pracować na misjach. Popatrzcie co robią misjonarze.

Dzieci zaczynają opowiadać, co widzą na zdjęciach, obrazach: Mówią o Panu Bogu, – udzielają chrztu świętego, – odpowiadają Mszę Świętą, – modlą się, – budują studnie, – przywożą lekarstwa, – robią opatrunki, – wykonują zastrzyki, szczepienia dzieci, – leczą chorych, – uczą czytać i pisać, – budują szkoły, przychodnie, szpitale; – uczą pracy na ziemi, szycia, budowania, i inne

Praca misjonarza jest bardzo trudna, bo musi on opuścić swoją rodzinę, wyjechać z kraju, nauczyć się nowego języka, poznać obyczaje ludu, czy plemienia do którego jedzie, przyzwyczaić do życia w innej kulturze – wśród obcych ludzi, w innych warunkach atmosferycznych, bez wygód. Bardzo często kraje, do których wyjeżdżają misjonarze są niebezpieczne i misjonarze też są mordowani, zabijani.

4. Podsumowanie:

Następuje kształtowanie postaw uczniów i dokonanie wyboru osobistej pomocy misjom.

Katecheta podsumowuje odpowiedzi dzieci. Następnie zadaje pytanie: Czy my możemy też zostać misjonarzami? Katecheta wyjaśnia:

Pan Jezus powiedział: *Idźcie* – (katecheta pyta gdzie dzieci mogą iść, by świadczyć o Jezusie?) – idąc do szkoły, do domu, do koleżanki, na spacer, na wycieczkę możemy wypełniać nakaz misyjny...

Nauczajcie – (kogo dzieci mogą nauczać, podpowiadać, co robić?) tzn. rozmawiajcie, mówcie o Panu Bogu, o Panu Jezusie, mówcie dobre słowa, pocieszajcie, upominajcie, kiedy ktoś się kłóci, przeklina; pomóżcie, itd...

Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem – sami przestrzegajcie Przykazań Bożych, bądźcie dobrzy, przebaczajcie, módlcie się i pomagajcie misjonarzom!!!

Jak możemy pomóc misjonarzom?

Katecheta ponownie wręcza uczniom ilustracje ze zdjęciami akcji misyjnych, czasopisma misyjne, różańce misyjne.

Katecheta wycisza dzieci i proponuje powtórzenie nakazu misyjnego, aby uczniowie dobrze zapamiętali. Powtarzamy przynajmniej 2 razy.

Zapamiętajcie proszę!!!

Misjonarz nie tylko głosi Słowo Boże, udziela sakramentów świętych, modli się, czy uczy modlitwy. On pomaga w życiu codziennym, leczy, uczy, pociesza. I Ty też możesz być misjonarzem tam, gdzie mieszkasz, uczysz się, żyjesz.

Następnie prosimy, aby każde dziecko zastanowiło się:

- Komu powie o Panu Jezusie?
- Co zrobi, aby pomóc misjonarzom w dalekich krajach?

Prosimy dzieci o powstanie, aby pomodlić się za misjonarzy. Wręczamy karteczki z modlitwą (*Załącznik nr 3*). To są propozycje modlitwy, można zrobić też modlitwę spontaniczną wypowiedianą przez dzieci.

III. ZAKOŃCZENIE

Zapisanie tematu katechezy w zeszytcie. Temat: „Idźcie i nauczajcie...”

Notatka: Wklejenie karteczki do pokolorowania lub rozsypanki wyrazowej i karteczki z modlitwą. Praca domowa: Napisz *komu dzisiaj opowiesz o Panu Jezusie?*

W klasie I dajemy przygotowaną karteczkę do pomalowania rysunku z prośbą pokolorowanie i wklejenie do zeszytu. W II lub III klasie można dać rozsypankę wyrazową z nakazem misyjnym do wklejenia.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

PAN JEZUS
APOSTOŁOWIE
NAKAZ MISYJNY:

Załącznik nr 2

„Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu
w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.
Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem.
A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”.

(Mt 28,19-20).

Załącznik nr 3

Modlitwa za misje

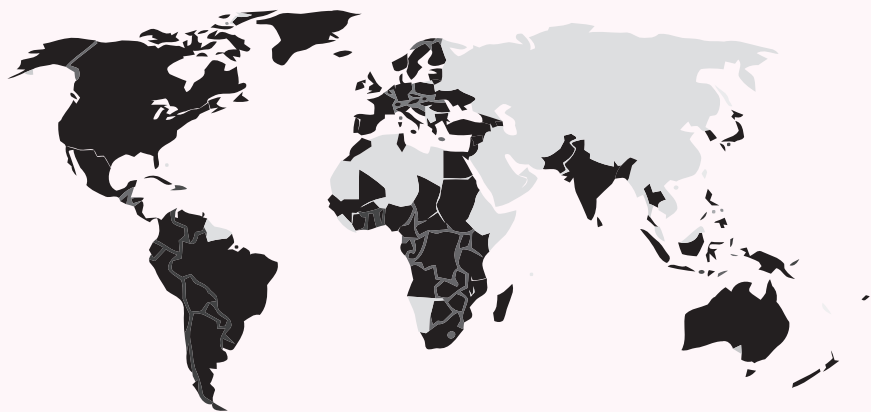
Panie Jezu, dopomóż mi zostać pomocnikiem misjonarzy i nieść pomoc duchową i materialną dzieciom z krajów misyjnych, które Cię nie znają, dzieciom bezdomnym i opuszczonym, dzieciom cierpiącym głód i pozbawionym wszelkiej opieki lekarskiej.

Ofiaruję Ci za nie codzienną modlitwę i pracę, naukę i dobre uczynki, a także ofiarę z drobnych wyrzeczeń na chleb dla głodnych, lekarstwo dla chorych, naukę i katechezę dla wszystkich, na wielką radość zjednoczenia Panie Jezu z Tobą. Amen.

albo:

Modlitwa za misjonarzy

Panie Jezu, modlę się za misjonarzy, którzy zostawili swój dom, rodzinę, przyjaciół i poszli do obcych, by mówić i świadczyć o Tobie. Daj im Panie wielką wiarę i miłość taką, by ochotnie znosili trudy każdego misjonarskiego dnia. Spraw, by uwierzono ich słowom i odczytano w nich Twoją obecność. Mnie natomiast umocnij we wspieraniu ich i wypraszeniu nowych robotników na żniwo Twoje. Amen.

Kraje, które odwiedził Jan Paweł II
(zaznaczone kolorem ciemniejszym)

Modlitwa za misjonarzy

Panie Jezu, modlę się za misjonarzy,
którzy zostawili swój dom, rodzinę,
przyjaciół i poszli do obcych, by
mówić i świadczyć o Tobie.

Daj im Panie wielką wiarę
i miłość taką,

by ohotnie znosili trudy każdego
misjonarskiego dnia.

Spraw, by uwierzono ich słowom
i odczytano w nich Twoją obecność.

Mnie natomiast umocnij we wspie-
raniu ich i wypraszeniu nowych
robotników na żniwo Twoje. Amen.

Modlitwa za misjonarzy

Panie Jezu, modlę się za misjonarzy,
którzy zostawili swój dom, rodzinę,
przyjaciół i poszli do obcych, by
mówić i świadczyć o Tobie.

Daj im Panie wielką wiarę
i miłość taką,

by ohotnie znosili trudy każdego
misjonarskiego dnia.

Spraw, by uwierzono ich słowom
i odczytano w nich Twoją obecność.

Mnie natomiast umocnij we wspie-
raniu ich i wypraszeniu nowych
robotników na żniwo Twoje. Amen.

**NAKAZ MISYJNY
PANA JEZUSA:**

Idźcie więc i nauczajcie
wszystkie narody,
udzielając im chrztu w imię
Ojca i Syna, i Ducha Świętego.
Uczcie je zachowywać wszystko,
co wam przykazałem.

A oto Ja jestem z wami
przez wszystkie dni,
aż do skończenia świata”.

(Mt 28,19-20).

**NAKAZ MISYJNY
PANA JEZUSA:**

Idźcie więc i nauczajcie
wszystkie narody,
udzielając im chrztu w imię
Ojca i Syna, i Ducha Świętego.
Uczcie je zachowywać wszystko,
co wam przykazałem.

A oto Ja jestem z wami
przez wszystkie dni,
aż do skończenia świata”.

(Mt 28,19-20).

Napisz: Komu dzisiaj opowiesz
o Panu Jezusie?

.....

Napisz: Komu dzisiaj opowiesz
o Panu Jezusie?

.....

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Mali misjonarze Jezusa

Autor: ks. Marek Matusik

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń wie kim są misjonarze,
- uczeń chce dołączyć do misjonarzy poprzez modlitwę.

Cele szczegółowe:

- uczniowie poznają lepiej rzeczywistość misyjną,
- wiedzą, czym zajmują się misjonarze,
- rozumieją potrzebę duchowego wsparcia misjonarzy,
- uczniowie zachęcają innych do pomagania misjom.

Metody i formy pracy: pogadanka, opowiadanie, malowanie obrazków, śpiew.

Pomoce dydaktyczne: zdjęcia przedstawiające życie ludzi na terenach misyjnych np. w Afryce zaczerpnięte z kalendarzy misyjnych lub stron internetowych.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta prosi uczniów o wyciszenie się. Zachęca do wspólnej modlitwy „Ojciec nasz...”, tym razem za misjonarzy w dalekich krajach. Kim są i co robią dowiemy się na dzisiejszej katechezie.

2. Wprowadzenie do tematu:

Z pewnością dzieci słyszały słowo „misja”. Mówi się „ktoś ma misję do spełnienia”. Co to znaczy? Dzieci swobodnie wypowiadają się, a katecheta

podsumowuje zapisując na tablicy „misja = specjalne zadanie do wykonania”.

Można mówić o różnych rodzajach misji, np. rodzice otrzymali misję wychowywania dzieci, nauczyciele mają misję uczenia innych, misją lekarzy jest leczenie chorych...

Pan Jezus założył Kościół i kiedy wstępował do nieba dał Apostołom specjalną misję. Katecheta każe dzieciom uważnie posłuchać słów Jezusa (Mt 28,19-20).

Stawia pytania:

- Dokąd mieli iść Apostołowie?
- Co mieli robić Apostołowie?
- Na czym polega ich misja?

Następnie katecheta pokazuje na mapie, gdzie leży Jerozolima. Mówi: Apostołowie wyruszyli na cały świat: do Afryki, Europy, Azji. Ameryka nie była wtedy znana, więc tam nie dotarli. Wszędzie głosili to, czego uczył Jezus. Chrzcili tych, którzy uwierzyli w Jezusa. Uczyli ludzi modlitwy i przykazań Bożych. Tę misję po śmierci Apostołów przejęli inni chrześcijanie. I tak pewnego roku nauka Jezusa dotarła na polskie ziemie, gdzie rządził książę Mieszko. Przyjął on chrzest w 966 roku. Spójrzcie na mapę i zobaczcie, jak długą drogę musieli przebyć uczniowie Chrystusa, by przynieść nam Ewangelię.

3. Rozwinięcie:

Misja Apostołów trwa do dzisiaj. Teraz tych, którzy jadą do ludzi, którzy jeszcze nie znają Chrystusa nazywamy misjonarzami. Misjonarz to ten, kto zostawia swój dom, kraj i udaje się na różne kontynenty, gdzie żyją ludzie nie znający Ewangelii, aby im opowiadać o Jezusie. Katecheta pisze na tablicy: „Misjonarz głosi Chrystusa” i proponuje, aby dzieci zaśpiewały refren piosenki: „Wiele jest serc, które czekają na Ewangelię”.

Katecheta proponuje burzę mózgu stawiając tezę: Nie jest łatwo być misjonarzem. Pyta dzieci: Dlaczego? Dzieci przedstawiają powody, dla których trudno być misjonarzem. Katecheta zapisuje je na tablicy hasłowo: np. obcy kraj, nieznaną język i zwyczaje, inni ludzie, niebezpieczny klimat, jedzenie, niebezpieczeństwa, bieda, itp.

Teraz katecheta proponuje, aby uczniowie udali się wraz z nim w podróż do Afryki. Jest to jeden z kontynentów, na którym pracuje najwięcej polskich misjonarzy. Jest to bardzo biedny kontynent, gdzie brakuje wszystkiego. Ludzie często chorują, są głodni, dzieci nie mogą chodzić do szkoły, często nie ma wody, prądu. Zresztą zobaczcie sami.

Katecheta pokazuje uczniom slajdy albo zdjęcia ukazujące realia misji w Afryce (*Załącznik nr 1*). Mieliliśmy okazję nieco lepiej poznać, jak żyją dzieci w Afryce. Dowiedzieliśmy się też, że misjonarze nie tylko głoszą Ewangelię, uczą o Panu Bogu, ale pomagają ubogim. W każdej parafii misyjnej istnieje kościół, szkoła misyjna i mały ośrodek zdrowia.

Katecheta stawia pytania:

- Czy możemy jakoś pomóc dzieciom żyjącym w Afryce?
- Czy my już teraz możemy zostać pomocnikami misjonarzy?
- Co zrobimy dla misjonarzy i dzieci na misjach?

Katecheta podsumowuje wypowiedzi dzieci: Jak powiedzieliście, możemy misjonarzom pomagać, mimo, że jesteśmy jeszcze bardzo młodzi i niewiele mamy środków. Wszyscy możemy pomagać im przez modlitwę, a także dzieląc się z nimi naszym kieszonkowym. Niech każdy z nas zrobi sobie teraz własne postanowienie, jak pomoże dzieciom na misjach.

III. ZAKOŃCZENIE

Śpiewamy razem z dziećmi: „Wiele jest serc...”. Jako pracę domową prosimy, aby uczniowie narysowali w zeszytcie scenę z życia codziennego dzieci w Afryce.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Slajdy przygotowujemy w domu w formie prezentacji multimedialnej lub gazetki ściennej.

Zdjęcia:

1. zdjęcie prezentujące dzieci z jakiegoś państwa afrykańskiego,
2. zdjęcie wioski, chaty murzyńskiej, które pozwoli dzieciom zobaczyć różnicę w warunkach zamieszkania. One mieszkają w solidnych domach, gdzie jest prąd, woda, gaz i toaleta. W murzyńskich chatach krytych słomą lub trzcina nie ma żadnych udogodnień.
3. zdjęcie siostr misjonarek przy pracy,
4. zdjęcie misjonarza wśród dzieci szkolnych,
5. zdjęcie misjonarza w Ośrodku zdrowia,
6. zdjęcie dzieci pracujących w polu albo w domu (np. mielenie ziarna, niesienie wody, praca na roli),
7. zdjęcie skromnego posiłku, kuchni, w której jest przygotowywany,
8. zdjęcie kościoła lub kaplicy wraz z modlącymi się dziećmi i dorosłymi.

Materiały do prezentacji multimedialnej lub na gazetkę ścienną można znaleźć na stronach internetowych www.misje.pl lub www.adgentes.misje.pl w zakładce „Materiały”. Także liczne zgromadzenia zakonne, które prowadzą placówki misyjne udostępniają zdjęcia ukazujące realia Afryki.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Odkrywamy naszą misję

Autor: s. Barbara Kowalska

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- zapoznanie uczniów z osobą i pracą misjonarza i uświadomienie im, że każdy może pomagać misjom.

Cele szczegółowe:

- rozbudzenie potrzeby modlitwy za misje i misjonarzy,
- pobudzenie świadomości misyjnej,
- poznanie kontynentów i przyporządkowanie im kolorów różańca.

Metody i formy pracy: burza mózgów, metoda skojarzeń, pogadanka, śpiew.

Pomoce dydaktyczne: niebieski karton, szablony kontynentów, bandaż lub opakowanie po lekarstwach, chustka do zawiązywania oczu, kolorowy różaniec misyjny, kolorowa bibułka lub karty pracy z przyklejonymi fragmentami zdjęć, śpiewnik „Chwalcie Pana wszystkie narody” Wyd. PDM – płyta CD z piosenką.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta wita uczniów i zaprasza do modlitwy „Ojciec nasz...” w intencji wszystkich ludzi, którzy jeszcze nie znają Pana Jezusa. Potem sprawdza obecność i pracę domową.

2. Wprowadzenie do tematu:

Prowadzący zajęcia zadaje pytanie: Kto to jest misjonarz? Uczniowie wypowiadają swe skojarzenia. Podsumowując katecheta stwierdza, że mi-

sjonarz to człowiek, który wyjeżdża do innego kraju opowiadać o Panu Jezusie ludziom, którzy o Nim jeszcze nigdy nie słyszeli.

3. Rozwinięcie:

Gdzie możemy spotkać misjonarzy?

Katecheta proponuje dzieciom, aby utworzyły mapę świata. Przygotowuje niebieski arkusz papieru i wycięte kształty kontynentów. Umieszcza go na tablicy lub w innym widocznym miejscu i prosi poszczególnych uczniów o przypięcie kontynentów, podając wskazówki, np. Ameryka Południowa – proszę przypnij ją w lewym dolnym rogu mapy, Azja – proszę przypnij ją w prawym górnym rogu naszej mapy, itd.

Na stworzonej przez uczniów mapie katecheta zaznacza Polskę małą kropką i uświadamia uczniom, jak wielkie odległości muszą przebyć misjonarze, którzy udają się na inne kontynenty.

Katecheta raz jeszcze przypomina, że misjonarz lub misjonarka to człowiek wierzący w Chrystusa, który wyjeżdża do innego kraju, aby głosić Chrystusa tym, którzy jeszcze o Nim nie słyszeli. Ale misjonarze mają jeszcze inne zadania.

Prowadzący katechezę wybiera dwóch ochotników, którzy mają za zadanie, kolejno, z zawiązanymi oczyma odgadnąć dwa przygotowane przedmioty i powiedzieć z czym te przedmioty się im kojarzą i jakie – na ich podstawie jest jeszcze jedno zadanie misjonarzy.

Te przedmioty to:

1. bandaż lub opakowanie po lekarstwach – skojarzenie: misjonarze pomagają chorym ludziom, prowadzą ośrodki zdrowia i szpitale;
2. kreda lub zeszyt – skojarzenie: misjonarze prowadzą szkoły i uczą dzieci czytać i pisać.

Katecheta zbiera i podsumowuje poprawne wypowiedzi uczniów.

Następnie katecheta stawia pytanie: W jaki sposób my możemy być misjonarzami? Burza mózgów – dzieci przedstawiają swe propozycje.

Katecheta podsumowuje: Możemy pomagać misjonarzom opowiadając o Panu Jezusie w naszym środowisku, wspierając różne zbiórki rzeczy na misje oraz poprzez modlitwę za misje i misjonarzy.

Teraz katecheta prezentuje kolorowy różaniec misyjny. Przypomina na czym polega modlitwa różańcowa oraz objaśnia, że modląc się dziesiątkami różańca o różnych kolorach, pamiętamy o różnych kontynentach. Na zielonej dziesiątce modlimy się za tych, którzy mieszkają w Afryce, na żółtej dziesiątce za misjonarzy pracujących w Azji, na czerwonych – za Amerykę, na białych za Europę i na niebieskich za Oceanię. Katecheta zachęca do codziennej modlitwy różańcowej za misje.

Misjonarze, aby ludzie w innych krajach ich zrozumieli, muszą się uczyć różnych trudnych języków i w tych językach opowiadają o Panu Bogu i Pana Boga uwielbiają. My dzisiaj też nauczymy się piosenki w języku lingala z Republiki Demokratycznej Kongo w Afryce. Dzieci uczą się piosenki „Nzambe eee, Yamba eee...” (płyta CD).

III. ZAKOŃCZENIE

W zależności od dyspozycji czasowej:

1. uczniowie wyklejają różaniec misyjny robiąc kuleczki z kolorowej bibułki i przyklejając odpowiednią ilość paciorków na białą kartkę papieru;
2. uczniowie otrzymują kartkę z naklejonym fragmentem zdjęcia z misji i dorysowują resztę sytuacji z pracy misjonarza.

Katecheta kończy zajęcia nagradzając najciekawsze prace oraz śpiewając wraz z dziećmi piosenkę: „Nzambe eee...”.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Pomagamy ludziom w Afryce poznawać Chrystusa

Autor: Mateusz Sigiel

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczniowie poznają w jaki sposób mogą spełniać uczynki wynikające z wiary.

Cele szczegółowe:

- uczeń poznaje sposoby, jak pomagać ludziom poznać Chrystusa,
- zapoznaje się z pomocą organizacji MIVA Polska dla misji i z akcją „uCZYNeK Wiary”,
- dowiaduje się kim są misjonarze, poznaje pomocników misjonarzy – katechistów,
- kreowanie w uczniu postawy dzielenia się z innymi.

Metody i formy pracy: pogadanka, piosenka, uczynki miłosierdzia, zabawa w dopasowanie rysunków, film.

Pomoce dydaktyczne: katechizm, materiały na temat organizacji MIVA Polska, komputer, projektor, rysunki uczynków miłosierdzia.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Rozpoczynamy katechezę wspólną modlitwą „Ojcze Nasz”. Zaleca się wspólnie zaśpiewać piosenkę: „Dzielmy się wiarą jak chlebem”, jako wprowadzenie do tematu katechez (Załącznik nr 1).

2. Wprowadzenie do tematu:

Katecheta w nawiązaniu do zaśpiewanej piosenki zadaje dzieciom pytania:

- Jak możemy pomagać innym ludziom uwierzyć w Pana Jezusa?
- Kim jest misjonarz?
- Czy misjonarz pomaga innym ludziom uwierzyć w Pana Jezusa?
- Kto pomaga misjonarzom?

Po swobodnych wypowiedziach dzieci, katecheta zbiera wiadomości w całość, podsumowując: Każdy człowiek ochrzczony powinien innym ludziom mówić o Bogu, a swoim zachowaniem, uczynkami pokazywać, że dzieli się swoją wiarą, tak jak można dzielić się chlebem. Osobą, która pomaga w dalekich krajach mówić o Jezusie Chrystusie jest misjonarz. On też swoim życiem pokazuje, że w jego sercu mieszka Bóg. Misjonarz nie jest w stanie sam dotrzeć do wszystkich ludzi, dlatego też pomagają mu w tej pracy katechiści. Katechiści to pochodzący z miejscowej ludności świeccy pomocnicy misjonarzy w krajach misyjnych, zwłaszcza w Afryce. Oni znają język i zwyczaje swoich ludzi. Misjonarz musi się tego wszystkiego powoli uczyć. „Katechiści są pracownikami wyspecjalizowanymi, bezpośrednimi świadkami, niezastąpionymi ewangelizatorami, stanowiącymi podstawową siłę wspólnot chrześcijańskich zwłaszcza w młodych Kościołach” („Redemptoris missio” nr 83).

3. Rozwinięcie:

Nauczyciel robi mały wstęp na temat Afryki: to kontynent gdzie różnorodność jest cechą wyróżniającą. Lasy tropikalne, sawanna, olbrzymie pustynie, góry, wielkie jeziora i rzeki tworzą jej niepowtarzalne piękno. Słonie, lwy, żyrafy, potężne nosorożce, bawoły i hipopotamy to mały fragment, z pośród żyjących tu zwierząt. Rosną tu piękne i egzotyczne rośliny. Rośliny których nigdzie indziej nie spotkamy w stanie naturalnym.

Następnie zadaje pytanie:

- Czym najlepiej jest przemieszczać się między wioskami w Afryce?
- Jakimi środkami transportu jeżdżą katechiści?

Po uzyskaniu odpowiedzi, iż jednym z głównych środków transportu katechistów w Afryce jest rower, katecheta pokazuje krótki filmik na temat akcji „uCZYNEK Wiary” (*Załącznik nr 2*).

Katecheta opowiada więcej o akcji, która jest odpowiedzią na prośby polskich misjonarzy i misjonek. Brak transportu publicznego w wielu regionach Afryki sprawia, że katechiści muszą wędrować pieszo po kilkanaście, a nawet kilkadziesiąt kilometrów. Rowery są dla nich wielkim udogodnieniem. Jednakże sami nie są w stanie zaopatrzyć się w te pojazdy.

Katecheta pyta dzieci:

- Czym zajmują się misjonarze i katechiści?
- Jakie uczynki wykonują?

Dzieci mają na tablicy rysunek dużego katechisty, każde dostaje dwie karteczki z rysunkami; jeden przedstawia atrybuty których używa katechista, drugi zaś przedmiot niepotrzebny katechiście (przykłady para obrazków: Pismo Święte – Książka kulinarna; Rower – tramwaj; Bandaże – zegarek, laptop – piłka, chipsy – chleb, świeca – gaśnica, koszulki – kurtka narciarska, łyżwy – gitara, katechizm – książka Harego Potera, woda – coca cola). Nauczyciel prosi dzieci, aby wybrały ten rysunek, na którym jest rzecz bardziej potrzebna katechiście, a następnie, aby uzasadnili swój wybór.

Dzieci już wiedzą jak realizuje swoje powołanie katechista. Nauczyciel prosi dzieci, aby podczas sterowanej dyskusji opowiedziały o swoich dobrych uczynkach.

Katecheta przedstawia dzieciom jedną z akcji MIVA Polska – „uCZYNEK Wiary” – rowery dla katechistów. Należy zaznaczyć, iż pomysł na akcję zrodził się w MIVA Polska w Roku Wiary. „Wiara bez uczynków martwa jest” – mówi św. Jakub Apostoł w swoim liście. Od wiary należy przechodzić do czynu. Stąd też taka nazwa akcji. Akcja jest odpowiedzią na prośby od wielu polskich misjonarzy i misjonek, informujących nas o gorliwej pracy katechistów, ich trudnościach i podstawowych potrzebach, służących nauczaniu i przekazywaniu wiary. Dużym proble-

mem, z którym się na co dzień borykają, jest brak transportu i trudności w docieraniu do ludzi mieszkających w afrykańskich wioskach i osiedlach. Rowery i motorowery są dla nich wielkim udogodnieniem. Jednakże, ani oni sami, ani misjonarz nie są w stanie im tego zapewnić.

4. Podsumowanie:

Nauczyciel podsumowuje katechezę, przypomina o misjonarzach, o katechistach, o uczynkach. Zachęca również dzieci do włączenia się w akcję „uCZYNEK Wiary” i proponuje, aby dzieci zbierały wspólnie datki w specjalną majową skarbonkę: „Moja majowa złotówka na rowery dla katechistów w Afryce”, którą można zamówić gratis w Biurze MIVA w Warszawie. Dar ten pozwoli dzieciom zostać przyjaciółmi misji w Afryce, a tym samym spełnić dobry uczynek naszej wiary jako uczniów Chrystusa.

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie spotkania katecheta proponuje wspólną modlitwę za misjonarki i misjonarzy, za ich bezpieczne podróżowanie oraz o szczęśliwe podróże dla wszystkich poruszających się na drogach (*Załącznik nr 3*).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Dzielmy się wiarą jak chlebem,
Dajmy świadectwo nadziei
Bóg ofiarował nam siebie
I my mamy się nim z ludźmi dzielić

Chleba tego nie zabraknie
Rozmnoży się podczas łamania
Potrzeba tylko rąk naszych
I gotowości działania

Nikt nie zapala lampy,
By ją schować pod korcem
Skoro Bóg nas światłem natchnął,
Trzeba z tym światłem iść w drogę

Odrzućmy zwątpienia i trwogę
I choć świat śmieje się z proroków
Musimy świadczyć odważnie
W służbie ludziom i Bogu

Załącznik nr 2

[www.miva.pl/index.php/akcje/
uczynek-wiary-rowery-dla-katechistow-w-afryce](http://www.miva.pl/index.php/akcje/uczynek-wiary-rowery-dla-katechistow-w-afryce)

Załącznik nr 3

Modlitwa za misjonarzy

Kiedy jest gorąco i kiedy jest zimno, kiedy wieje wiatr i pada deszcz misjonarze uczą o Tobie – Panie Jezu – wszystkich nie znających Ciebie. Uczą dzieci z Afryki, Azji, Ameryki i z tylu innych miejsc na mapie świata. Prosimy cię, by nie tęsknili za domem, aby byli odważni, gdy nadchodzi niebezpieczeństwo i oddani Tobie w pracy i służbie.

Prosimy, aby ludzie ich wspierali swymi modlitwami i ofiarami. Niech nie psują się im samochody, gdy jadą do wiosek modlić się z ludźmi i niech tubylcy pomagają im w budowie kościołów, szkół, dróg i szpitali. Woda, owoce, ryż, kukurydza i banany, niech zawsze będą w obfitości tam, gdzie ludzie gromadzą się, aby słuchać, co mówią misjonarze o Tobie Panie.

Ty wiesz, Panie Jezu, jak trudno jest być misjonarzem, chodzić po drogach i nie mieć na stałe domu. Wiesz jak trudno mówić o Bogu, gdy się jest zmęczonym i grzeje gorące słońce. Bardzo Cię proszę, pomóż misjonarzom w głoszeniu Ciebie i Twego Królestwa na ziemi. Niech wszyscy ludzie pomagają im w głoszeniu Twojej chwały i modlą się za nich. Spraw, aby nie zabrakło misjonarzy.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Bóg posyła Jezusa, a Jezus nas

Autor: ks. Dariusz Kruczyński

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- dzieci rozumieją, że Jezus został posłany przez Ojca z Dobrą Nowiną,
- wiedzą, że Kościół jest apostołski to znaczy misyjny.

Cel szczegółowy:

- uczeń wie, że przez chrzest wszyscy stają się uczniami Jezusa i misjonarzami,
- uczeń zna formy wypełniania nakazu misyjnego.

Metody i formy pracy: pogadanka, praca w grupach, burza mózgów.

Środki dydaktyczne: fragmenty Pisma Świętego, karton i flamastry.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta zaprasza uczniów do kręgu i proponuje, aby zacząć katechezę od zaśpiewania piosenki „Jezus jest tu...”. Dzieci podnoszą ręce w czasie śpiewu. Po ukończeniu śpiewu uczniowie zajmują miejsca w kręgu lub przy swoich stolikach.

2. Wprowadzenie do tematu:

Pan Jezus często uczył uczniów o swoim Ojcu. Mówił, że Ojciec posłał Go na świat ze specjalnym zadaniem, specjalną misją. Kiedyś przyszedł do Niego w nocy Nikodem, człowiek bardzo mądry i dobry. Zadawał Panu Jezusowi wiele pytań. Podczas rozmowy z Nikodemem Pan Jezus uroczy-

ście powiedział: „Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne. Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony” (J 3,16-17).

- Czy już wiecie, jaką misję otrzymał Pan Jezus od Ojca?
- W jakim celu Ojciec niebieski posłał Jezusa na świat?

Dzieci swobodnie dzielą się swoimi przemyśleniami. Katecheta zapisuje je na tablicy.

3. Rozwinięcie:

Po wysłuchaniu wszystkich wypowiedzi uczniów, katecheta mówi: Bóg Ojciec posłał swego Syna na świat, „aby świat zbawił». Pan Jezus pokazał ludziom, że Bóg bardzo ich kocha i pragnie ich szczęścia. Zbawić to znaczy uratować kogoś przed wielkim nieszczęściem, przed złem. Bóg Ojciec posłał Jezusa, aby był Zbawicielem, czyli by uratował ludzi przed złem. Poprzez Jezusa Bóg ofiarował nam niebo.

Nieraz słuchaliśmy Ewangelii. Opowiada ona o czynach Pana Jezusa oraz przytacza Jego słowa. Ewangeliści ukazują Pana Jezusa jako Zbawiciela, który uzdrawiał chorych, leczył trędowatych, pocieszał smutnych, uczył zbłąkanych, pomagał słabszym, wskrzeszał zmarłych, przebaczał grzechy.... Pan Jezus czynił wiele dobra. W ten sposób uczył ludzi, że Bóg Ojciec jest dla nas dobry i pragnie naszego szczęścia.

Już po zmartwychwstaniu, w dniu powrotu do nieba, Pan Jezus ofiarował swoim uczniom Ducha Świętego i powierzył im specjalne zadanie: mieli iść i nauczać wszystkich ludzi. Posłuchajcie, co na ten temat pisze Ewangelista Mateusz: „Jedenastu zaś uczniów udało się do Galilei na górę, tam gdzie Jezus im polecił. A gdy Go ujrzeli, oddali Mu pokłon. Niektórzy jednak wąpili. Wtedy Jezus podszedł do nich i przemówił tymi słowami:

«Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata» (Mt 28,16,20).

Dzieci odpowiadają na pytania:

- Gdzie miało miejsce wniebowstąpienie Jezusa?
- Jak przywitali się z Jezusem Jego uczniowie?
- Jak brzmi ostatnie polecenie Jezusa?
- Jaką ostatnią obietnicę dał Pan Jezus uczniom?

Podsumowując wypowiedzi uczniów, katecheta mówi: Pan Jezus dał swoim uczniom, którzy są Jego Kościołem nakaz głoszenia Ewangelii wszystkim ludziom na świecie. Apostołowie nie mogli zatrzymać tylko w swoim sercu tego, co Pan Jezus im przekazał. Musieli podzielić się z innymi ludźmi swoją wiarą. Dlatego też opuścili Jerozolimę i udali się, jako wędrowcy w różne kraje ówczesnego świata. Św. Piotr przywędrował aż do stolicy Imperium Rzymskiego, do Rzymu. Inni Apostołowie udali się do północnej Afryki i do Azji. Ale nie tylko Apostołowie głosili Ewangelię, ale wszyscy, którzy przyjęli chrzest. Każdy chrześcijanin pełnił specjalną misję dzielenia się swą wiarą z tymi, którzy nie poznali Chrystusa. Każdy chrześcijanin to jest misjonarz Chrystusa.

4. Podsumowanie:

Katecheta prosi, by dzieci w swych zeszytach narysowały scenę pożegnania Jezusa z uczniami. Niech napiszą słowa: „Idźcie i głosźcie”. Katecheta przypomina, że jest to nakaz misyjny.

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie katechezy proponuje wspólną modlitwę za dzisiejszych misjonarzy, którzy na wszystkich kontynentach głoszą Ewangelię Jezusa. Zachęca do spontanicznego układania intencji modlitewnych, które wszyscy potwierdzą słowami: Panie Jezu, wysłuchaj nas!

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS I-III SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Święci bez granic

Autor: ks. Dariusz Kruczyński

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń poznaje świętych z krajów misyjnych.

Cel szczegółowy:

- uczeń wie, że Kościół jest nie tylko w Polsce, ale na wszystkich kontynentach,
- uczeń dostrzega piękno świętości w Kościele powszechnym,
- uczeń chce naśladować świętych z całego świata.

Metody i formy pracy: pogadanka, prezentacja sylwetek świętych.

Pomoce dydaktyczne: zadanie typu prawda/fałsz.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Na początku katechezy odmówmy Akt wiary: „Wierzę w Ciebie Boże żywy...”. Katecheta każe uczniom zająć miejsca i sprawdza listę obecności.

2. Wprowadzenie do tematu:

Katecheta proponuje, aby rozpocząć dzisiejsze zajęcia od zaśpiewania piosenki: „Święty uśmiechnięty” Arki Noego (*Załącznik nr 1*).

- O czym mówi nam ta piosenka?
- Kto może być świętym?
- A czy ja mogę być również święty?

3. Rozwinięcie tematu:

Znamy już wielu świętych polskich: św. Wojciecha, który był misjonarzem i głosił Ewangelię na naszych ziemiach, św. Stanisława biskupa z Krakowa, jednego z pierwszych naszych męczenników, św. Kingę... i wielu, wielu innych. Ale czy wiemy, że święci to nie tylko Polacy? Kościół jest na całym świecie: nawet w dalekiej Australii i oceanii są misjonarze, którzy mówią tamtejszym ludziom o Chrystusie.

Misjonarze są także na Grenlandii i północnej Kanadzie, gdzie pracują wśród Eskimosów. Misjonarzy możemy spotkać w bardzo gorącej i zielonej Afryce oraz Azji i Oceanii. Także w Ameryce Łacińskiej są misjonarze i uczą ludzi o Bogu. Na wszystkich kontynentach żyją święci ludzie.

Posłuchajcie o świętym, który urodził się w mieście w dalekim Peru.

Św. Marcin urodził się w Limie – stolicy Peru 9 grudnia 1579 roku. Jego ojcem był rycerz hiszpański Jan de Porres, a matką Anna Velazquez. Marcin miał ciemną skórę, po matce. Około 1582 r. matka posłała go na naukę zawodu do balwierza. Był to ktoś, kto łączył zawód fryzjera z felczerem (golił, rwał zęby, czyścił uszy, leczył z lekkich chorób). Mając 15 lat chłopiec przyłączył się do zakonu dominikanów i został bratem zakonnym. Pracował jako ogrodnik, fryzjer i rolnik.

Marcin był człowiekiem bardzo skromnym i pokornym. Wszyscy podziwiali go za wielką miłość do ubogich, którym zawsze pomagał. Nazywali go „ojcem dobroczynności”. W Limie brat Marcin założył sierociniec. Pielęgnował chorych, zwłaszcza w czasie zarazy. Prowadził także schronisko dla porzuconych psów i kotów.

Marcin zmarł 2 listopada 1639 roku w Limie w opinii świętości. Wszyscy bardzo go kochali i modlili się za jego przyczyną.

4. Podsumowanie:

Katecheta mówi, że św. Marcin jest często przedstawiany na obrazach z miotłą w rękę i w towarzystwie psa i kota. Marcin nie wstydził się najprostszyc prac, chętnie sprzątał i pomagał innym. Dlatego teraz nary-

sujemy w zeszycie miotłę albo, jeśli ktoś potrafi psa lub kota, które będą nam przypominać, że św. Marcin był przyjacielem ludzi i zwierząt.

Po narysowaniu symboli, katecheta rozdaje dzieciom zadanie typu prawda/falsz z prośbą o odpowiedź (*Załącznik nr 2*).

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie dzieci raz jeszcze śpiewają piosenkę Arki Noego. Katechezę kończy modlitwa o to, aby wszystkie kraje miały swoich świętych.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Piosenka Arki Noego

Taki duży, taki mały, może świętym być...
Taki gruby, taki chudy, może świętym być...
Taki ja i taki ty może świętym być...
Taki ja i taki ty może świętym być...

Święty kocha Boga, życia mu nie szkoda,
Kocha bliźniego, jak siebie samego...
Święty kocha Boga, życia mu nie szkoda,
Kocha bliźniego, jak siebie samego...

Taki duży, taki mały . . .

Kto się nawróci, ten się nie smuci:
Każdy święty chodzi uśmiechnięty.
Tylko nawrócona jest zadowolona:
Każda święta chodzi uśmiechnięta...

Taki duży, taki mały . . .

Nic nie potrzebuje, zawsze się raduje,
Bo święta załoga kocha tylko Boga...
Nic nie potrzebuje, zawsze się raduje,
Bo święta załoga kocha tylko Boga...

Taki duży, taki mały . . .

[na tle melodii dzieci czytają:]

Święty Tomasz z Aquinu, święty Ignacy z Loyoli,
święty Franciszku Xawery, święty Stanisławie Kostko,
święty Wincenty z Paulo, święty Janie Mario Vianney,
święty Janie Bosco, święta Katarzyno z Sieny...

Gdzie można dzisiaj świętych zobaczyć?
Są między nami w szkole i w pracy!
Gdzie można dzisiaj świętych zobaczyć?
Są między nami w szkole i w pracy!

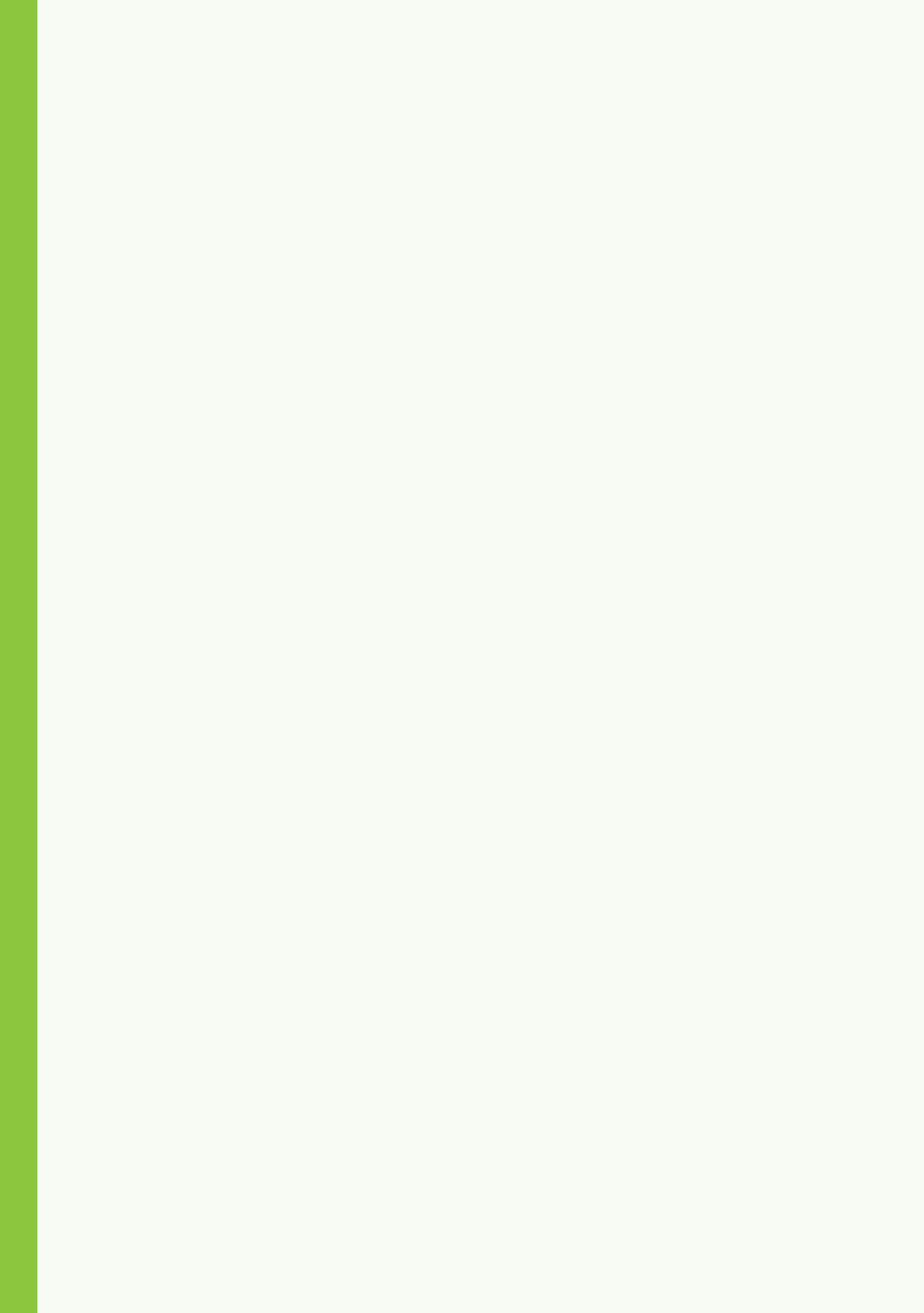
Taki duży, taki mały . . .

Załącznik nr 2

	PRAWDA	FAŁSZ
Św. Marcin urodził się w stolicy Peru w Limie.		
Św. Marcin bardzo kochał Jezusa i dlatego wstąpił do zakonu franciszkanów.		
Św. Marcin pracował jako ogrodnik i rolnik.		
Św. Marcin pomagał sierotom i dla nich założył dom.		
Symbolem św. Marcina de Porres jest miotła, ponieważ chętnie wykonywał najprostsze prace.		
Święty lubił zwierzęta, a najbardziej koty i psy.		

3

**SCENARIUSZE KATECZEZ
DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI
SZKOŁY PODSTAWOWEJ**

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Nie można wierzyć samemu

Autor: ks. Mariusz Babuła

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń rozumie potrzebę wspólnoty i solidarności z innymi wierzącymi,
- uczeń czuje się odpowiedzialny za misje.

Cele szczegółowe:

- uczeń zna znaczenie lekarstw i wie, że ich używanie jest konieczne w czasie choroby,
- wyjaśnia, czym jest samotność i rozumie, że dotyka ona wielu ludzi,
- wie, że lekarstwem na samotność jest wiara,
- wskazuje na potrzebę rozwijania wiary w swoim życiu,
- odczuwa konieczność dzielenia się wiarą,
- przyjmuje odpowiedzialność za dar wiary,
- wyjaśnia, dlaczego misjonarze poświęcają swe życie misjom,
- wymienia sposoby pomocy misjonarzom w propagowaniu wiary.

Metody i formy pracy: rozmowa kierowana, analiza tekstu papieskiego, metoda oglądowa – pokaz ilustracji misjonarzy, metoda Słoneczka, układanie wyznania wiary i życzeń.

Środki dydaktyczne: Encyklika „Lumen Fidei” papieża Franciszka, kartki z fragmentami Pisma Św., ilustracje ukazujące pracę misjonarzy, lekarstwa, czyste kartki do zapisywania życzeń.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta wraz z uczniami odmawia „Wierzę w Boga...”. Następnie sprawdza listę obecności oraz pracę domową.

2. Wprowadzenie do tematu:

Nie ma człowieka na ziemi, który w swoim życiu nie doświadczyłby chwil samotności. Samotność dotknęła również osobę Jezusa Chrystusa, szczególnie wtedy, gdy wołał do Ojca z krzyża. Rozumie On zatem człowieka, który jest samotny i opuszczony przez najbliższych i jak dobry lekarz przepisuje lekarstwo. W Bożej aptece – czyli w Kościele – ten wyjątkowy lek jest rozdawany za darmo, bo wydawany z miłości. Tym lekarstwem na samotność jest wiara. Na katechezę przynosimy kilka lekarstw z domowej apteczki i prowadzimy rozmowę z dziećmi o znaczeniu leków oraz o konieczności ich zażywania w chorobie. Pytamy dzieci jakie znają choroby, czy na każdą z nich można dostać lekarstwo i czy każdą chorobę da się wyleczyć?

3. Rozwinięcie:

Stawiamy pytanie dzieciom:

- Czy znają taką chorobę jak samotność?
- Czy istnieje lekarstwo na samotność?
- W jakiej aptece można je dostać?

Prowadzimy z uczniami rozmowę na temat samotności, dzieci opowiadają o ludziach samotnych, mogą również opowiadać o swoich chwilach samotności, o tym jak czuje się człowiek opuszczony, zostawiony sam sobie. Zwracamy uwagę, że takich ludzi w świecie cierpiących z powodu samotności jest bardzo, bardzo wielu. Jak można pomóc tym ludziom? Tak kierujemy rozmowę dzieci, aby doszły do wniosku, że najlepszym i bezcennym lekarstwem na samotność jest wiara w Boga, którą można „kupić” jedynie w Kościele, który jest naszą Matką (zob. LF 37). Uświadamiamy dzieciom, że na świecie żyją miliony ludzi, którzy nie wierzą w Boga i z tego powodu odczuwają pustkę i samotność.

Następnie zapoznajemy uczniów z słowami papieża Franciszka skierowanymi do osób wierzących, aby dzielili się swoją wiarą. (*Załącznik nr 1* – fragment encykliki „Lumen Fidei”). Tekst czytamy sami i wyjaśniamy, te zwroty i zdania, które są dla dzieci trudne. Prowadzimy rozmowę na temat przeczytanego fragmentu encykliki i doprowadzamy do wniosku, że nie można wierzyć samemu, że wiara jest nam nie tylko dana, ale i zadana.

Tu zapisujemy temat.

Po zapisaniu tematu rozdajemy uczniom czyste kartki i prosimy, aby ułożyli swoje krótkie wyznanie wiary. Zostawiamy uczniom trochę czasu, przypominamy również uczniom te modlitwy, które są im znane i w których wyznajemy wiarę. Po ułożeniu swojego *Credo*, uczniowie podchodzą w klasie do siebie i w radości dzielą się swoją wiarą. Dajemy uczniom tyle czasu, aby każdy mógł podejść do siebie. Kartki ze swoim wyznaniem wiary uczniowie wklejają do zeszytu pod zapisanym tematem lekcji lub mogą wymienić się swoimi wyznaniem wiary.

Podsumowując ćwiczenie kierujemy uwagę dzieci na dzielenie się swoją wiarą ze wszystkimi, po czym zwracamy uwagę na pracę misjonarzy. Na tablicy umieszczamy ilustracje misjonarzy i misjonek ukazujące ich zatroskanie o wzrost wiary dzieci na misjach. Ilustracje wycinamy z kalendarzy lub misyjnych czasopism.

Następnie na tablicy rysujemy słońce i promienie, prosimy aby dzieci wypisały sposoby pomocy misjonarzom w głoszeniu Dobrej Nowiny. Uświadamiamy uczniów, że przez pomoc misjonarzom oni sami stają się małymi misjonarzami i przyczyniają się do rozprzestrzeniania wiary.

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie katechezy rozdajemy uczniom kartki z myślami o wierze krótkie zdania z Pisma Świętego (*Załącznik nr 2*). Zadaniem uczniów będzie ułożenie życzeń z wykorzystaniem tekstów biblijnych. Ułożonymi życzeniami dzielą się z najbliższymi w domu z rodziny.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

„Nie można wierzyć samemu. Wiara nie jest tylko indywidualnym wyborem dokonującym się we wnętrzu wierzącego, nie jest odizolowaną relacją między «ja» wiernego i «Ty» Boga ... Ze swej natury otwiera się ona na «my», wydarza się zawsze we wspólnotcie Kościoła. (...) Wiara wyraża się jako odpowiedź na zaproszenie, na słowo, którego należy słuchać i które nie pochodzi ode mnie, i dlatego włącza się w dialog, nie może być jedynie wyznaniem, które płynie od jednostki. Można odpowiedzieć w pierwszej osobie: wierzę tylko dlatego, że należy się do wielkiej wspólnoty, tylko dlatego, że mówi się również wierzymy. To otwarcie na eklezjalne «my» dokonuje się zgodnie z otwarciem cechującym miłość Bożą, która nie jest tylko relacją między Ojcem i Synem, między «ja» i «ty», lecz w Duchu jest także «my», wspólnotą osób. Dlatego właśnie ten, kto wierzy nie jest nigdy sam, i dlatego wiara dąży do tego, by się rozprzestrzeniać, zapraszać innych do swej radości. Człowiek otrzymujący wiarę odkrywa, że poszerzają się przestrzenie jego «ja» i nawiązują się nowe relacje, które wzbogacają życie” (Franciszek, „Lumen fidei” nr 39).

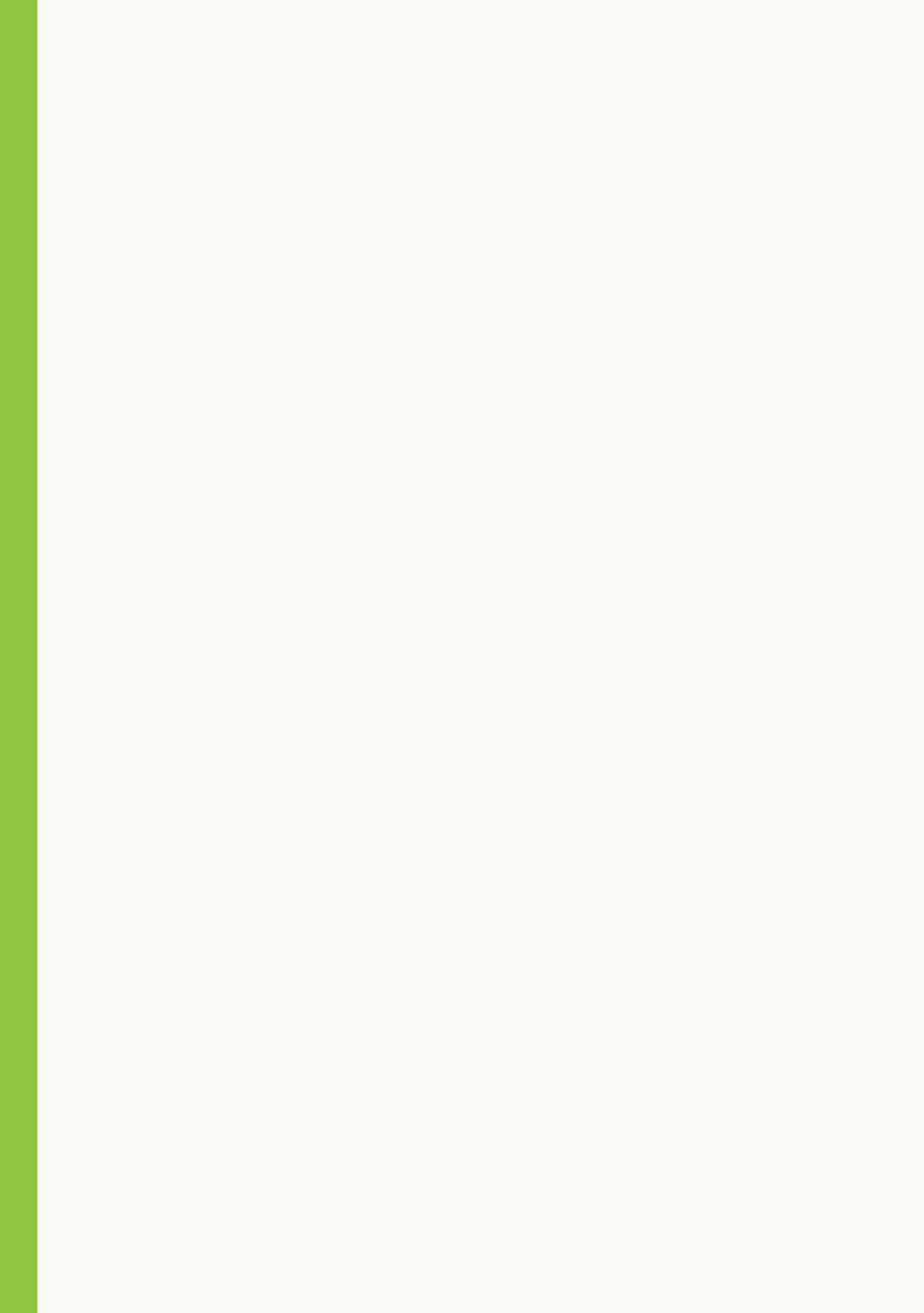
Załącznik nr 2

- Szczęśliwie wstąp na rydwan w obronie wiary *Ps 45,5*
- Objawia się tym, którym nie brak wiary w Niego *Mdr 1,2*
- Jeśli będziecie mieć wiarę jak ziarnko gorczycy, o cokolwiek w modlitwie prosić będziecie to wam się stanie *Mt 21,22*
- Niech wam udzieli pełni radości i pokoju w wierze *Rz 15,13*
- Abyście przez wiarę otrzymali obiecane go Ducha *Ga 3,14*
- Abyśmy z wiary uzyskali usprawiedliwienie *Ga 3,24*

- I umacniajcie się w wierze *Kol 2,7*
- Łaska bowiem jesteście zbawieni przez wiarę *Ef 2,8*
- Niech Chrystus zamieszka przez wiarę w waszych sercach *Ef 3,17*
- W każdym położeniu bierzcie wiarę jako tarczę *Ef 6,16*
- Aby wytrwali w zdrowej wierze *Tt 1,13*

- Walcz w dobrych zawodach o wiarę *1 Tm 6,12*
- Bieg ukończyłem, wiary ustrzegłem *2 Tm 4,7*

- Odziani w pancerz wiary i miłości *1 Tes 5,8*
- Wiara jest poręką tych dóbr, których się spodziewamy *Hbr 11,1*
- Trwajmy mocno w wyznawaniu wiary *Hbr 4,14*
- Mocni w wierze przeciwstawcie się złemu *1 P 5,9*
- Wy bowiem jesteście przez wiarę strzeżeni mocą Bożą dla zbawienia *1P 1,5*
- Przez to wartość waszej wiary okaże się o wiele cenniejsza od zniszczalnego złota *1 P 1,7*
- Toteż wiara bez uczynków jest martwa *Jk 2,26*

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Chrystus posyła nas na cały świat

Autor: Anna Panek

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uświadomienie uczniom prawdy, że Chrystus posyła wszystkich ludzi, aby dzielili się darem wiary.
- rozwijanie wrażliwości na potrzeby bliźnich, zwłaszcza w krajach misyjnych.

Cele szczegółowe:

- uczeń poznaje nakaz misyjny Chrystusa,
- uczeń rozumie, co znaczy być uczniem Chrystusa,
- wie, że Bóg pragnie zbawienia wszystkich ludzi,
- uczeń potrafi włączyć się w misyjną działalność Kościoła poprzez konkretne działania (pomoc duchową i materialną).

Metody i formy pracy: praca z tekstem biblijnym, pokaz zdjęć, praca z mapą, pogadanka.

Pomoce dydaktyczne: fragment Pisma Świętego, misyjna gazetka ścienna, plakat przedstawiający misjonarzy-męczenników o. Zbigniewa Strzałkowskiego i o. Michała Tomaszka, mapa świata, list od misjonarki.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta przygotowuje przed rozpoczęciem katechezy kopertę dla każdego ucznia z rozsypanką wyrazową i krzyżówką. Na stoliku przykrytym białym obrusem można umieścić księgę Pisma świętego i obok niej ustawić świecę.

Wita dzieci, zachęca do wyciszenia się i proponuje wspólne odmówienie modlitwy „Ojcze nasz” w intencji misjonarzy. Następnie sprawdza listę obecności i pracę domową.

2. Wprowadzenie do tematu:

Katecheta proponuje, aby uczniowie posłuchali listu, który został napisany do wszystkich polskich dzieci przez misjonarkę (*Załącznik nr 1*). Pyta uczniów:

- Kto napisał ten list?
- Co robi w Boliwii siostra Cecylia, albertynka?
- Komu pomagają siostry?
- Z jakimi trudnościami borykają się siostry?

Katecheta pokazuje na mapie Boliwię i mówi: Siostry pomagają plemionom indiańskim, które są bardzo ubogie. Ludzie ci bardzo potrzebują pomocy. Siostra pojechała do nich na misję, to znaczy, że chce im pomagać. Katecheta przypina na tablicy hasła: „misje” i „misjonarz”.

3. Rozwinięcie:

Misjonarz kocha Pana Jezusa i widzi Go w drugim człowieku, dlatego chce nieść mu pomoc. Misjonarz pragnie głosić wszystkim prawdę o Panu Bogu, który kocha wszystkich ludzi. Pragnie też, aby wszyscy ludzie poznali Jezusa i pokochali Go.

Kiedy Pan Jezus żył na ziemi, sam nauczał ludzi, głosił prawdę o Królestwie Bożym, pomagał chorym, karmił głodnych, pocieszał smutnych, błogosławił dzieci, ale wiedział, że wkrótce odejdzie do nieba. Przywołał więc do siebie Apostołów czyli swych najbliższych uczniów i powierzył im do wykonania wielką misję.

Za chwilę wysłuchamy z uwagą fragmentu Ewangelii i dowiemy się, co to była za misja.

Katecheta odczytuje fragment Ewangelii według św. Mateusza 28,18-20 (*Załącznik nr 2*) lub prosi o to jednego z uczniów. Można nadać temu momentowi uroczysty charakter zapalając świecę.

Następnie wraz z dziećmi analizuje tekst biblijny, stawiając pytania:

- Jak nakaz dał Apostołom Pan Jezus?
- Czego mają nauczać Apostołowie?
- Dlaczego Pan Jezus pragnie, aby głosili wszystkim narodom?
- Jaka obietnicę dał swym uczniom Pan Jezus?

Co to znaczy, że Pan Jezus będzie z nami aż do skończenia świata?

- Jakie przeszkody mogli napotykać Apostołowie w głoszeniu Ewangelii?

Ponieważ misja Apostołów była wielka, niezwykła, bardzo ważna i odpowiedzialna, dlatego nazywamy ją wielkim nakazem misyjnym. Katecheta przypina na tablicy kolejne hasło (*Załącznik 3*).

Apostołowie przyjęli misję, stali się pierwszymi misjonarzami. Choć wcale nie było im łatwo wywiązać się z powierzonego im zadania, to nie zważali na różne przeciwności, na zmęczenie, na prześladowania, bo zaufali Panu Jezusowi. Wierzyli, że On będzie ich wspierał. Spróbujmy i my wyrazić to w słowach piosenki taką wiarę i siłę, jaka towarzyszyła Apostołom.

Wszyscy śpiewają piosenkę: „Ci, co zaufali Panu” lub inną, znaną dzieciom, o tematyce misyjnej.

Katecheta prowadzi rozmowę z dziećmi, zadając pytania:

- Apostołowie, których znamy z Ewangelii już nie żyją. Kto teraz ma głosić prawdę o Panu Jezusie?
- Nakaz misyjny Chrystusa jest skierowany do nas wszystkich. Cały Kościół, a więc i my również, od sakramentu chrztu świętego, jesteśmy uczniami Pana Jezusa – apostołami i misjonarzami. Pan Jezus przypomina nam o tym na zakończenie każdej Mszy św., kiedy poprzez usta kapłana, mówi do nas: „Idźcie w pokoju Chrystusa”. Iść w pokoju Chrystusa to znaczy iść i głosić wszystkim prawdę o Chrystusie. To zadanie wypełniają misjonarze, którzy poświęcają swoje życie dla misji, wyjeżdżając w dalekie kraje, aby tam uczyć lu-

dzi o Bogu i pomagać im, jak to robi siostra Cecylia. Kto najczęściej wyjeżdża na misje?

- Jaka jest praca misjonarzy?
- Popatrzmy na dwóch niezwykle polskich misjonarzy, którzy poświęcili swe życie głosząc Ewangelię, dlatego nazywamy ich męczennikami. Katecheta pokazuje plakat lub zdjęcia dwóch polskich franciszkanów o. Zbigniewa i Michała, misjonarzy z Pariacoto w Peru. Opowiada, że zostali zabici za to, że głosili Ewangelię i pomagali biednym ludziom.

Następnie katecheta zwraca uwagę uczniom na gazetkę ścienną, przygotowaną uprzednio, ukazującą pracę misjonarzy. Zdjęcia można znaleźć na stronach internetowych różnych zgromadzeń misyjnych, a także www.misje.pl. Zdjęcia powinny przedstawiać misjonarza odpowiadającego Mszę św., pomagającego chorym lub niepełnosprawnym, misjonarzy wśród dzieci w szkole...

Mówi dalej: Popatrzcie na naszą gazetkę i powiedzcie, jaką posługę wykonują misjonarze? W wielu krajach panuje głód, bieda, choroby zakaźne. Dzieci nie mają domów, zabawek i nie mogą z powodu ubóstwa chodzić do szkoły. Są często zmuszane do ciężkiej pracy. Brakuje szpitali i ośrodków zdrowia, kościołów i kaplic. Na wszystkich kontynentach są kraje misyjne, w których żyją ludzie potrzebujący naszej pomocy. Katecheta zachęca dzieci po poznawaniu krajów misyjnych. Mówi o stronach internetowych o misjach, a także czasopismach misyjnych, wydawanych w Polsce.

4. Podsumowanie:

Katecheta prosi, aby dzieci ułożyły zdanie z rozsypanki wyrazowej, znajdującej się w kopercie (*Załącznik nr 4*). Uczniowie układają zdanie: „Pan Jezus posyła nas na cały świat”.

- Co to znaczy, że Pan Jezus posyła nas na cały świat?
- W jaki sposób możemy być misjonarzami Jezusa, chociaż nie możemy pojechać do Boliwii?

III. ZAKOŃCZENIE

Katecheta prosi, aby uczniowie wkleili do zeszytu rozsypankę wyrazową, jako temat katechezy. Następnie sprawdza zrozumienie omawianych treści:

- Co robi misjonarz?
- Kto może zostać misjonarzem?
- Kto nas powołał, żebyśmy byli misjonarzami?
- W jaki sposób możemy być misjonarzami?
- Jak inaczej można nazwać misjonarza?

Katecheta prosi, aby uczniowie w ramach pracy domowej pomodlili się wieczorem za dzieci w krajach misyjnych i za misjonarzy, którzy im pomagają. zakończmy spotkanie modlitwą (*Załącznik nr 5*).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Na imię mam siostra Cecylia Słebzak ze Zgromadzenia Siostr Albertynek Posługujących Ubogim. W Boliwi pracuję od 2004 roku. W Ivirgarzama pracują trzy siostry i naszą pracą obejmujemy dzieci, młodzież i dorosłych przygotowując ich do sakramentów św. Prowadzimy projekt „Adopcji na odległość” dla ponad 100 biednych dzieci. Mają one spotkania raz w tygodniu. Uzupełniamy im braki wiedzy religijnej. Pomagamy w kształtowaniu osobowości i życia wartościami ludzkimi. Dzieci bawią się, grają w różne gry i przygotowują kartki dla swoich przybranych rodziców. Z księdzem proboszczem wyjeżdżamy do wiosek ze Mszą św. i w międzyczasie przygotowujemy ludzi do sakramentów świętych.

Na plantacji bananów, gdzie mieszka ponad 100 młodych rodzin przygotowaliśmy dzieci i dorosłych do sakramentów przez cały rok. Wyjazdy nas kosztowały wiele trudu, gdyż drogą dojazdu była rzeka lub pewną część można było pokonać łądem, ale to oznaczało grzęźnięcie w błocie dobrych kilka godzin. Rzeką dopływało się szybciej, jednak nie zawsze bezpieczniej. Woda

jest bardzo głęboka, rwąca i płynie nią wiele kłód drzewa. Nie wspomnę już o gadach, które w niej żyją.

Pomagamy wielu osobom przychodzącym do naszego domu, dając im posiłki, ubranie, czasami pomagamy opłacić wypis ze szpitala, operacje, kupić leki czy bilet na powrót do domu. Wiele osób przyjeżdża do Ivirgarzama za pracą i nie zawsze idzie im dobrze. Zdarza się, że zostają bez pieniędzy, więc przychodzą do nas prosić o pomoc.

Duża grupa dzieci z Plemienia Yukis przychodzi prosić o pomoc, jedzenie, ubranie i leczenie. Jest to plemię żyjące w dżungli. Są bardzo zaniedbani, nie nauczeni pracy lub leniwi. Niewielka część Yukis pracuje przy wyrębie drzewa. Mają małe uprawy Yuki (manika) i żyją z łowiectwa, dzikich zwierząt i połowu ryb. Duża grupa Yukis choruje na gruźlicę, jednak nie podejmują leczenia, pomimo objęcia ich projektem z Ministerstwa Zdrowia.

Wiele razy proszono nas, byśmy udali się z pomocą do wiosek indígenas, które znajdują się w głębi dżungli lub na brzegach rzeki, daleko od terenów zamieszkałych. Taka wyprawa kosztuje, i nie mamy na to środków.

W roku 2012, dzięki Dziełu Pomocy „Ad Gentes” mogliśmy zorganizować taką wyprawę do Santa Isabel, wioski do której dociera się jedynie rzeką. Udzieliliśmy im pomocy medycznej, dentystycznej i dostarczyliśmy dla dzieci przybory szkolne, piłki i inne gry do zabawy. Wspólnie przeżyliśmy Mszę Świętą i wspaniałe chwile gościnności ze strony tubylczej ludności. Po drodze odwiedziliśmy internat dla młodzieży z plemienia Yukis i Yuracares zostawiając im leki, przybory szkolne, słodycze i piłki do gry.

Siostra Cecylia, albertynka z Boliwii.

Załącznik nr 2

„Wtedy Jezus podszedł do nich i przemówił tymi słowami: Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,18-20).

Załącznik nr 3

WIELKI NAKAZ MISYJNY

Załącznik nr 4

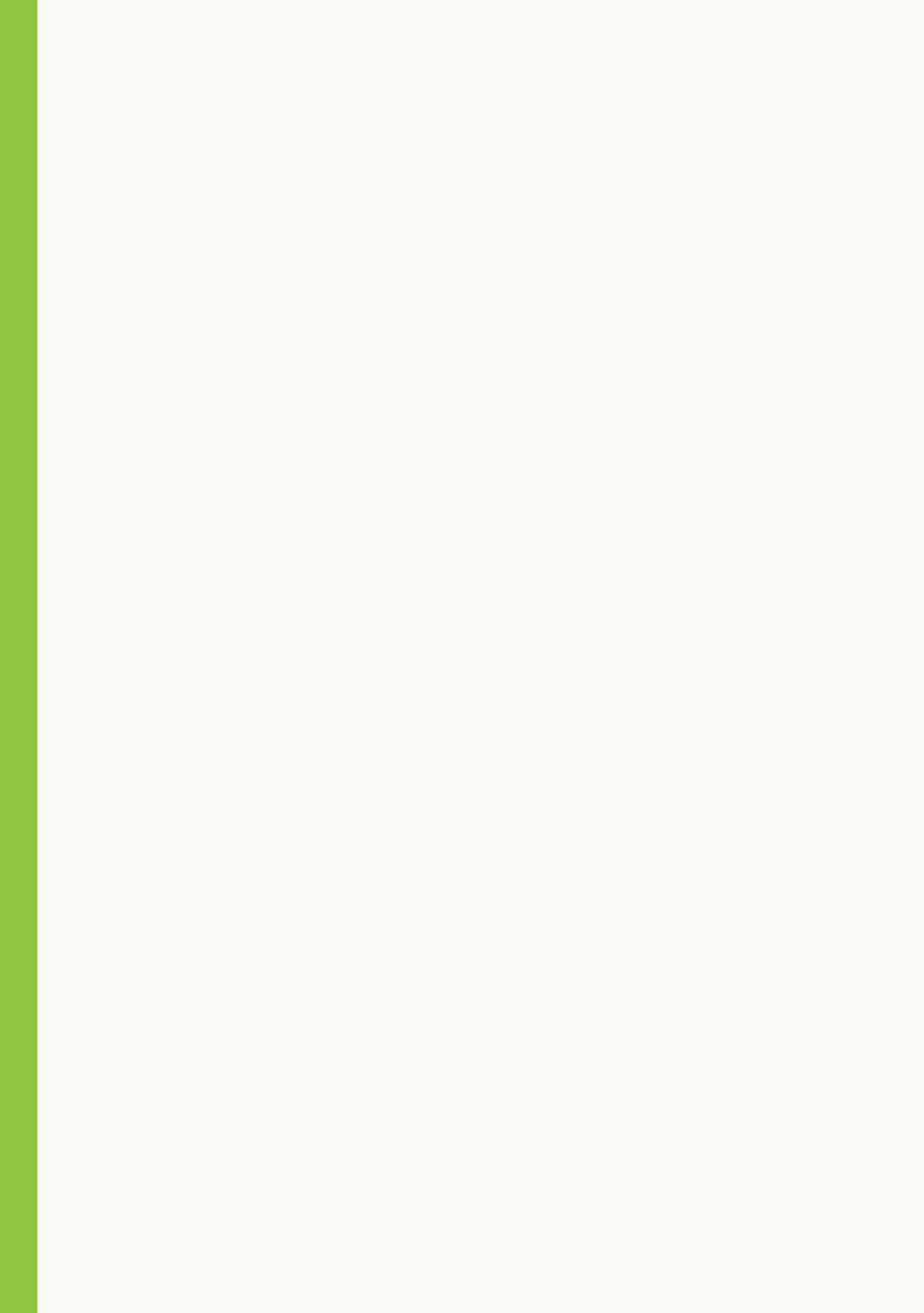
Słowa: *Pan, Jezus, posyła, nas, na cały, świat.*

Załącznik nr 5

Modlitwa za misjonarzy

Z wiarą módlmy się do Pana Jezusa, który posłał na cały świat swych Apostołów, aby głosili słowo Boże i udzielali chrztu św. tym, którzy uwierzą w Niego:

- Módlmy się za wszystkich ludzi na świecie, aby żyli w pokoju, braterskiej zgodzie i miłości
- Jezu, wysłuchaj nas!
- Módlmy się za misjonarki i misjonarzy, aby odważnie głosili Ewangelię i budowali wspólnoty wiary.
- Módlmy się o powołania kapłańskie, zakonne i misyjne, aby nie zabrakło misjonarzy Jezusa w świecie.
- Módlmy się za nas samych, abyśmy pomagając misjonarzom modlitwą, ofiarami duchowymi i materialnymi wzrastali w łasce u Boga i u ludzi.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Apostołowie – pierwszymi misjonarzami Chrystusa

Autor: ks. Marek Matusik

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń wie, że Apostołowie byli pierwszymi misjonarzami Chrystusa.

Cel szczegółowy:

- uczeń wie, do jakich krain udali się Apostołowie,
- uczeń rozumie rolę Ducha Świętego, który uzdolnił Apostołów do bycia misjonarzami.

Metody i formy pracy: indywidualna praca z tekstem, praca w grupach, mapa świata starożytnego.

Pomoce dydaktyczne: egzemplarz Ewangelii lub karteczki z fragmentami biblijnymi dla każdego ucznia, kartka z zadaniem typu prawda/fałsz.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta odmawia z grupą modlitwę „Wierzę w Boga” zaznaczając, że według tradycji, jest ona dziełem Dwunastu Apostołów.

2. Wprowadzenie do tematu:

Czterdzieści dni po zmartwychwstaniu Chrystus powrócił do swego Ojca w niebie. Żegnając się ze swymi uczniami wydał im ostatni nakaz – polecenie, aby stali się Jego misjonarzami, którzy będą głosić Ewangelię wszystkim ludziom. Na dzisiejszej katechezie przypomnimy sobie ten

moment posłania oraz dowiemy się, jak Apostołowie wypełnili polecenie Chrystusa.

3. Rozwinięcie:

Katecheta prosi, aby uczniowie otworzyli Ewangelię i znaleźli opowiadanie św. Mateusza o wniebowstąpieniu Chrystusa (Mt 28,18-20 – *Załącznik nr 1*). Jeśli uczniowie nie mają Pisma Św. katecheta przekazuje im tekst na małych karteczkach. Jeden z uczniów czyta głośno tekst.

Pytania do tekstu:

- Gdzie miało miejsce pożegnanie Chrystusa z uczniami?
- Jak brzmiał ostatni nakaz Chrystusa?
- Co obiecał Jezus swoim uczniom?

Podsumowując katecheta zwraca uwagę uczniów, że fakt przekazania polecenia misyjnego przez Jezusa w chwili pożegnania z uczniami wskazuje, że jest ono bardzo ważne. To poważne i zobowiązujące polecenie. Apostołowie muszą je wypełnić. I by tak się stało Pan Jezus wyposażył ich w szczególną pomoc – jest nią obecność i dary Ducha Świętego, który napelni ich serca i przemieni na tyle, że z zalekzionych i pełnych obaw o swe życie, staną się odważnymi głosicielami Ewangelii.

Katecheta prosi, by uczniowie znaleźli kolejny tekst, tym razem z *Dziejów Apostolskich* (Dz 2,1-12 – *Załącznik nr 2*) mówiący o Zesłaniu Ducha Świętego na Maryję i Apostołów.

Pytania:

- Kiedy miało miejsce Zesłanie Ducha Świętego?
- Gdzie dokonało się to wydarzenie?
- Jakie znaki towarzyszyły Zesłaniu Ducha Świętego?
- Kto był świadkiem tego wydarzenia?
- Jak to wydarzenie zmieniło Apostołów?

Apostołowie najpierw zaczęli głosić Ewangelię w Jerozolimie. Dołączył do nich św. Paweł, który głosił Ewangelię Chrystusa wśród pogan. Tradycja mówi, że Apostołowie opuścili Jerozolimę i poszli, każdy w inne miejsce, by głosić Ewangelię Chrystusa. Dotarli w różne zakątki znanego starożytnym świata.

Katecheta dzieli uczniów na 4 grupy, każda otrzymuje karteczkę z imieniem 3 Apostołów oraz ich krótką historią (*Załączniki nr 3-6*). Zadaniem uczniów jest wypisać, do jakich krajów udali się poszczególni Apostołowie.

Grupa I – Piotr, Andrzej, Jakub (*Załącznik nr 3*)

Grupa II – Jan, Filip, Bartłomiej (*Załącznik nr 4*)

Grupa III – Mateusz, Tomasz, Jakub syn Alfeusza (*Załącznik nr 5*)

Grupa IV – Szymon Gorliwy, Juda Tadeusz syn Jakuba, Maciej (*Załącznik nr 6*)

4. Podsumowanie:

Katecheta pokazuje na mapie krainy, które nawiedzili Apostołowie. Jak widzimy Apostołowie nie tylko zatrzymali się w Jerozolimie, gdzie założyli pierwszą wspólnotę chrześcijańską, ale wędrowali po znanych im krainach, nieraz bardzo odległych od Jerozolimy. Dzięki temu, że Cesarstwo Rzymskie było dobrze zorganizowane (drogi, szlaki wodne), Apostołowie mogli się przemieszczać nawet do najdalszych zakątków. Pomagało im w głoszeniu Ewangelii i to, że ludzie wykształceni znali język łaciński, a kupcy i mieszczanie – język grecki.

ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie katecheta prosi o zaśpiewanie piosenki „Barka”. Prosi o rozwiązanie zadania typu prawda/fałsz (*Załącznik nr 7*). Modlitwa na zakończenie – spontaniczna o ducha misyjnego, abyśmy na wzór Apostołów głosili Chrystusa wszystkim ludziom.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Nakaz misyjny Mt 28,18-20

Wtedy Jezus podszedł do nich i przemówił tymi słowami: Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.

Załącznik nr 2

Dz 2,1-12

„Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić. Przebywali wtedy w Jerozolimie pobożni Żydzi ze wszystkich narodów pod słońcem. Kiedy więc powstał ów szum, zbiegli się tłumnie i zdumieli, bo każdy słyszał, jak przemawiali w jego własnym języku. Czyż ci wszyscy, którzy przemawiają, nie są Galilejczykami? – mówili pełni zdumienia i podziwu. Jakżeż więc każdy z nas słyszy swój własny język ojczysty? – Partowie i Medowie, i Elamici, i mieszkańcy Mezopotamii, Judei oraz Kapadocji, Pontu i Azji, Frygii oraz Pamfilii, Egiptu i tych części Libii, które leżą blisko Cyreny, i przybysze z Rzymu, Żydzi oraz prozelici, Kreteńcy i Arabowie – słyszymy ich głoszących w naszych językach wielkie dzieła Boże. Zdumiewali się wszyscy i nie wiedzieli, co myśleć: Co ma znaczyć? – mówili jeden do drugiego”.

Załącznik nr 3

Apostoł Piotr – po zmartwychwstaniu Piotr Apostoł najpierw mieszkał w Jerozolimie, ale też podróżował do Antiochii (Ga 2,11), Koryntu (1 Kor 1,12; 9,5). W końcu przez Sycylię przyплыł do Rzymu i tutaj założył pierwszą wspólnotę chrześcijańską. Został ukrzyżowany w Rzymie za panowania cesarza Nerona około 67 r. i pochowany na Wzgórzu Watykańskim. Nad Jego grobem dzisiaj stoi wspaniała Bazylika.

Apostoł Andrzej – był bratem Piotra. Według tradycji Andrzej głosił Ewangelię w Scytii (tereny leżące między Dunajem a Donem), w Poncie, Kapadocji, Galicji, Bitynii i Achai. Zakończył swe życie męczeńsko w Patras w Achai. Został ukrzyżowany głową w dół na krzyżu w kształcie litery X.

Apostoł Jakub Starszy – był bratem św. Jana Apostoła, rybakiem. Według legendy, po Zesłaniu Ducha Świętego Jakub powędrował do Hiszpanii i Portugalii. Został ścięty za panowania Heroda Agryppy ok. 44 r. w Jerozolimie. W VII wieku sprowadzono Jego relikwie do Hiszpanii.

Załącznik nr 4

Apostoł i Ewangelista Jan – po Zesłaniu Ducha Świętego, według tradycji, Jan zawędrował do Efezu, gdzie został pierwszym biskupem utworzonego przez siebie Kościoła. Za panowania cesarza Domicjana skazano go na wygnanie na wyspę Patmos. Prawdopodobnie po śmierci prześladowcy wrócił do Efezu.

Apostoł Filip – według apokryfów Filip wędrował po krainie Partów i Heladzie (Grecja). Miał też apostołować w Scytii (okolice Donu i Dniestru). Przeniósł się do Frygii (Mała Azja) i w jej stolicy Hierapolis (dzisiejsza Turcja) poniósł śmierć męczeńską za panowania Domicjana (lata 81-96) przez ukrzyżowanie i ukamienowanie.

Apostoł Bartłomiej – Bartłomiej głosił Ewangelię w Armenii, Indiach, Etiopii a także Arabii Saudyjskiej. Poniósł śmierć męczeńską ok. 70 roku w Abanopolis (dzisiejsze Emanstahat).

Załącznik nr 5

Apostoł Mateusz – po Wniebowstąpieniu Chrystusa Mateusz pozostawał jakiś czas w Jerozolimie. Tutaj nawracał Żydów i napisał dla nich Ewangelię. Według tradycji, Mateusz apostołował w Etiopii, Persji, Poncie, Syrii i Macedonii. Jego ciało pochowano w Salerno.

Apostoł Tomasz – według tradycji Tomasz głosił Ewangelię najpierw Partom (Iran), a potem zawędrował do Indii, gdzie na zachodnim wybrzeżu Malabaru, ok. 52 r. założył siedem Kościołów. Został umęczony w Kalaminie w 67 r. a Jego ciało pochowano na przedmieściach Madrasu.

Apostoł Jakub Młodszy – Jakub Młodszy ewangelizował w Jerozolimie. Tutaj też zginął śmiercią męczeńską przez ukamienowanie za cesarza Nerona w roku 62.

Załącznik nr 6

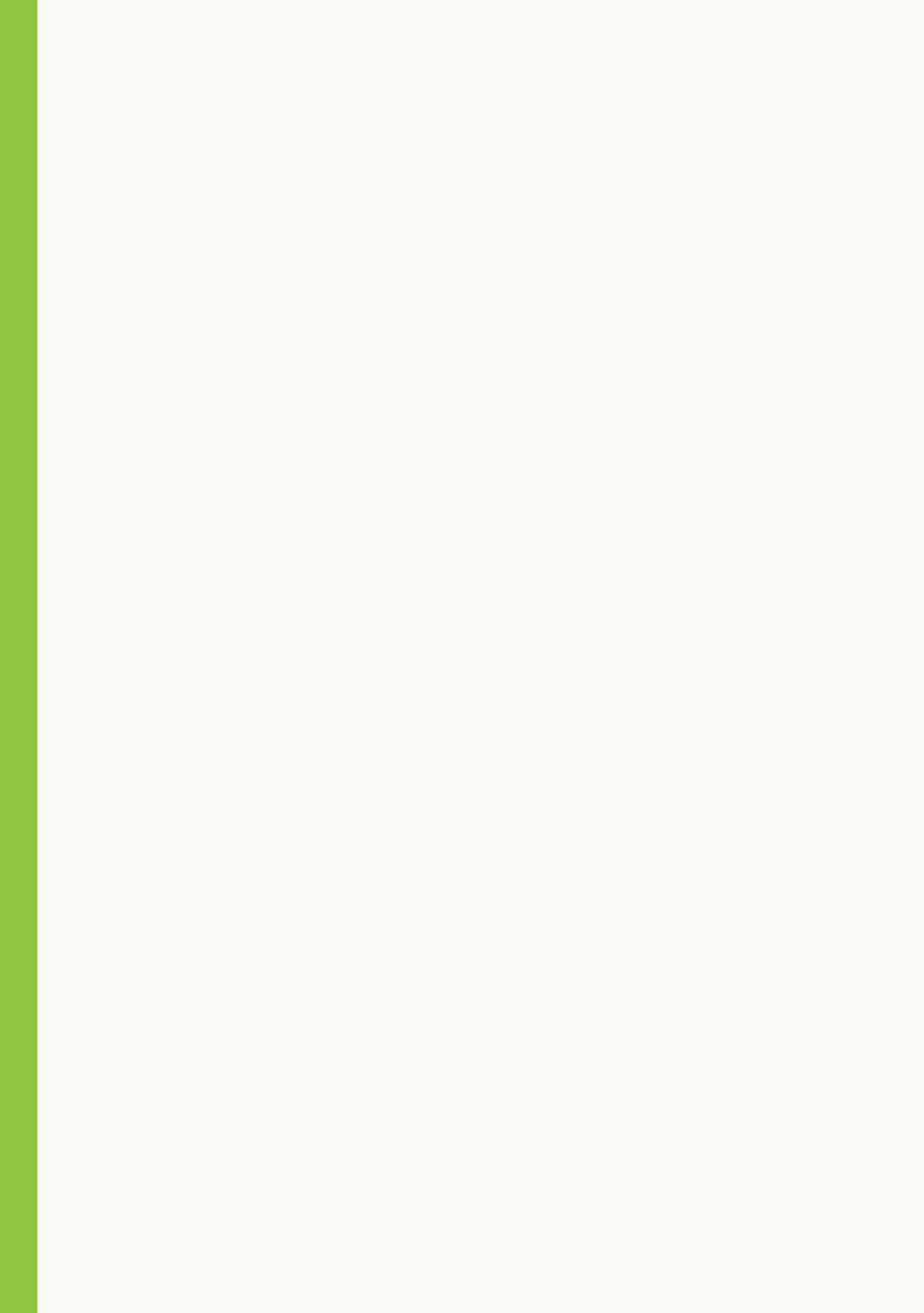
Apostoł Szymon Gorliwy – Szymon o przydomku Gorliwy miał być trzecim biskupem Jerozolimy i tutaj głosił Ewangelię. Tradycja mówi, że miał także zawędrować do Babilonii i Egiptu. Został przecięty na pół drewnianą piłą w Jerozolimie będąc stuletnim starcem.

Apostoł Juda Tadeusz syn Jakuba – Juda Tadeusz głosił Ewangelię w Palestynie, Syrii, Egipcie i Mezopotamii. Niektóre z tych wędrówek odbywał razem z Szymonem Gorliwym. Według tradycji poniósł śmierć męczeńską w Jerozolimie.

Apostoł Maciej – według tradycji Maciej głosił Ewangelię w Judei, potem w Etiopii i Kolchidzie. Zginął śmiercią męczeńską w Jerozolimie przez ukamienowanie.

Załącznik nr 7

	PRAWDA	FAŁSZ
Apostołowie byli pierwszymi misjonarzami, których wysłał Chrystus na krańce świata.		
Chrystus polecił Apostołom, aby wszędzie głosili Ewangelię, a tym, którzy uwierzyli, udzielali chrztu.		
Św. Piotr zawędrował do Egiptu, gdzie zmarł w późnej starości.		
Św. Piotr był trzy lata na Sycylii i tutaj założył Kościół.		
Apostołowie wyruszyli głosić Ewangelię napędzeni Duchem Świętym.		
Duch Święty, którego otrzymali Apostołowie w Dniu Pięćdziesiątnicy stale towarzyszył Apostołom.		

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Święty Paweł wielki misjonarz Chrystusa

Autor: ks. Marek Matusik

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń poznaje największego misjonarza Chrystusa – św. Pawła Apostoła.

Cele szczegółowe:

- uczeń zna historię św. Pawła z Tarsu,
- uczeń wie, w jakie krainy zawędrował św. Paweł podczas swych podróży misyjnych,
- uczeń wie, na jakie niebezpieczeństwa i trudy decydował się św. Paweł dla Ewangelii.

Metody i formy pracy: praca w grupach, analiza tekstu, uzupełnianie tekstu z lukami.

Pomoce dydaktyczne: karteczki dla 4 grup uczniów z fragmentami życiorysu św. Pawła Apostoła, mapa starożytnego świata, tekst z lukami dla każdego ucznia.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheza prosi grupę, aby wszyscy się uciszyli i proponuje rozpoczęcie katechezy modlitwą: „Ojcze nasz”. Następnie sprawdza listę obecności, pracę domową oraz znajomość tematu poprzedniej katechezy.

2. Wprowadzenie do tematu:

Katecheta zwraca uwagę uczniów na to, że Modlitwa Pańska przypomina, że wszyscy jesteśmy dziećmi Bożymi i nawzajem dla siebie braćmi. Bracia dzielą się między sobą tym, co posiadają. Dla chrześcijan najcenniejszym skarbem jaki posiadają, jest wiara w Chrystusa. Miłość bliźniego każe dzielić się nią z innymi.

Dzisiaj poznamy szczególną postać: ucznia Chrystusa, który całe swoje życie poświęcił głoszeniu Ewangelii wśród pogan. Nazywany jest Apostołem Narodów, ponieważ nieustannie wędrował i wszystkim mówił o Jezusie. Św. Paweł był wielkim misjonarzem.

3. Rozwinięcie:

Katecheta dzieli uczniów na cztery grupy. Zapowiada, że każda z nich otrzyma karteczkę z fragmentem opowiadania o św. Pawle. Uczniowie mają uważnie przeczytać tekst i przygotować się na udzielenie odpowiedzi, na pytania, które zada katecheta. W tym czasie, kiedy uczniowie czytają po cichu tekst, katecheta zawiesza na tablicy karton podzielony na cztery pola, na którym będzie skrótowo zapisywał odpowiedzi uczniów.

Grupa I – Pierwsza podróż misyjna św. Pawła (lata 45-49)

Grupa II – Druga podróż misyjna św. Pawła (lata 50-52)

Grupa III – Trzecia podróż misyjna św. Pawła (lata 53-58)

Grupa IV – Czwarta podróż misyjna – do Rzymu (lata 59-67)

Pytania:

- Jak nazywały się miasta, które odwiedził św. Paweł podczas pierwszej podróży misyjnej? Na terenie jakiego dzisiejszego kraju leżały te miasta?
- Jakie miasta odwiedził Paweł podczas drugiej podróży misyjnej?
- Jakie miasta były celem trzeciej podróży misyjnej św. Pawła?
- Dokąd prowadziła Pawła – więźnia jego ostatnia podróż misyjna?
- Z czyjego nakazu Paweł podróżował?
- Co chciał osiągnąć Paweł poprzez podróże misyjne?

4. Podsumowanie:

Św. Paweł po swoim nawróceniu całe życie poświęcił głoszeniu Ewangelii. Został gorliwym misjonarzem Chrystusa. Odczytał cztery podróże misyjne, głównie po terenach dzisiejszej Turcji i Grecji, gdzie zakładał Kościoły. Podróże św. Pawła trwały 12 lat. Na koniec dotarł do Rzymu, gdzie został ścięty za wiarę w roku 67 za panowania cesarza Nerona.

Paweł napisał wiele listów do różnych wspólnot chrześcijańskich, które odwiedzał albo założył (Filipian, Kolosan, Koryntian, Galatów, Tesaloniczan, Rzymian, Efezjan).

W starożytności podróże były bardzo niebezpieczne i trudne, gdyż nie było takich szybkich środków lokomocji jak dziś. Podróżowano pieszo, ewentualnie na osiołku lub wielbłądzie. Podróż morską odbywano żaglowcem i trwała ona nieraz bardzo długo.

Podróż lądem wiązała się z niebezpieczeństwami: grasowali rabusie, brakowało wygodnych dróg i miejsc, w których możnaby przenocować bezpiecznie.

W czasie podróży misyjnych św. Paweł głosił Ewangelię Żydom w synagogach, a poganom na placach miast. Na skutek jego słów i cudów wielu ludzi się nawracało i uwierzyło w Chrystusa. Odwiedzając ponownie miasta, w których założył Kościoły, Paweł umacniał w wierze chrześcijan.

III. ZAKOŃCZENIE

Przypatrzmy się mapie basenu Morza Śródziemnego. Św. Paweł odwiedził liczne miasta leżące w dzisiejszej Turcji i Grecji. Dotarł do stolicy Cesarstwa. Jak wielkie musiało być pragnienie głoszenia Ewangelii w sercu św. Pawła, skoro podejmował takie trudy.

Paweł jest wielkim misjonarzem Chrystusa: głosił Ewangelię i zakładał Kościoły.

Katecheta rozdaje dzieciom tekst z lukami i prosi o uzupełnienie tekstu (*Załącznik nr 5*).

Uczniowie wkleją ten tekst do zeszytu.

Na koniec katechezy prowadzący zajęcia zwraca się do dzieci: Pomódlmy się o zapał misyjny, aby i dzisiaj byli tacy misjonarze jak św. Paweł, którzy będą gotowi na ofiarne oddanie się misjom. Pomódlmy się o dary Ducha Świętego dla dzisiejszych misjonarzy (*Załącznik nr 6*).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Pierwszą podróż misyjną Pawła z Tarsu datuje się na lata 45-49. Barnaba i Paweł zostali wysłani na Cypr; w podróży towarzyszył im Marek Ewangelista. Prowadzili działalność w synagogach w Salaminie. W Pafos zostali wezwani przez rzymskiego prokonsula Sergiusza Pawła, gdzie doszło do starcia z Elimasem Bar Jezusem, „fałszywym prorokiem żydowskim”. Ten obawiał się, że straci wpływy w wypadku przejścia Sergiusza Pawła na chrześcijaństwo. Paweł, oburzony postępowaniem Elimasa, zesłał na niego czasową ślepotę.

Po opuszczeniu Pafos Apostołowie popłynęli się statkiem do Perge. Tam Marek postanowił powrócić do Jerozolimy, gdyż najprawdopodobniej przestraszył się dalszej drogi przez góry. Paweł i Barnaba udali się do Antiochii Pizydyjskiej, by po kilku tygodniach pójść do Ikonium. Głosili Ewangelię w synagogach. Gdy jednak w Ikonium część Żydów podburzyła przeciwko nim znaczniejszych obywateli, zagrożeni ukamienowaniem misjonarze uciekli do Listry.

W Listrze Paweł uzdrowił człowieka cierpiącego na bezwład nóg. Mieszkańcy ogłosili go bogiem Hermesem, zaś Barnabę – Zeusem. Apostołowie z trudem powstrzymali ludzi od złożenia im ofiar. Do Listry dotarli jednak przeciwnicy Pawła z Antiochii Pizydyjskiej i Ikonium. Podburzyli oni mieszkańców przeciwko Apostołowi. Wyprowadzili go za miasto i ukamienowali, jednak Apostoła przeżył i powrócił do miasta, a następnego dnia wraz z Barnabą odszedł do Derbe.

W drodze powrotnej ponownie odwiedzili Listrę, Ikonium i Antiochię Pizydyjską i dotarli do portu w Attalii. Stamtąd popłynął do Antiochii Syryjskiej.

Załącznik nr 2

Druga podróż misyjną Pawła z Tarsu datuje się na lata 50-52. Paweł zamierzał wraz z Barnabą odwiedzić chrześcijańskie gminy z pierwszej podróży misyjnej. Paweł w drugą podróż misyjną wyruszył w towarzystwie Sylasa. Przez Syrię i Cylicję dotarli do Derbe. Następnie odwiedzili Listrę, gdzie dołączył do nich Tymoteusz. Później przeszli Frygię, Galację i Myzję.

Apostołowie dotarli do portu w Troadzie. Tam dołączył do nich Łukasz. Z Troady popłynęli do Samotraki, a potem do Filippi. Wtedy Paweł ochrzcił Lidię, handlarzkę purpury z Tiatyry. Tam też Paweł uzdrowił opętaną niewolnicę. Ściągnął tym na siebie gniew jej właścicieli, ponieważ dziewczyna zarabiała jako wróżka, którzy oskarżyli jego i Sylasa przed pretorami. Ci kazali zbić różgami misjonarzy i wtrącić ich do więzienia. Nocne trzęsienie ziemi przyniosło wolność Pawłowi i Syłasowi.

Następnego dnia zostali uwolnieni przez pretorów. Przez Amfipolis i Apolonię dotarli do Tessaloniki, gdzie Paweł występował w synagodze. Po trzech tygodniach zdołał pozyskać dla chrześcijaństwa grupkę Żydów, a także Greków. Część gminy żydowskiej otwarcie wystąpiła przeciwko Pawłowi i Syłasowi; w takiej sytuacji skierowali się do Berei. Pozostawiając tam Sylasa i Tymoteusza, Paweł udał się do Aten.

Tam Paweł nawrócił nielicznych, m.in. Dionizego Areopagite i Damaris. Z Aten udał się do Koryntu, gdzie przebywał przez półtora roku. W Koryncie do Pawła dołączyli Pryscylla i Akwila, Sylas i Tymoteusz. Pawłowi udało się nawrócić m.in. Kryspusa, przełożonego synagogi. Żydzi oskarżyli Pawła prokonsulem Achai – Gallionem. Ten uznał, że charakter sporu jest wyłącznie religijny i pozostawił go do rozwiązania samym Żydom. Św. Paweł, opuścił Korynt w towarzystwie małżeństwa Akwili i Pryscylli i popłynął w stronę Syrii. W Kenchrach, zgodnie z wcześniej złożonym ślubowaniem Paweł ogolił głowę. Następnie zatrzymał się w Efezie, gdzie zostawił Akwilę i Pryscyllę. Sam nie chciał pozostać dłużej w mieście, ale zapewniał, że postara się jeszcze tam wrócić. Wrócił na krótko do Antiochii.

Załącznik nr 3

Trzecią podróż misyjną Pawła z Tarsu datuje się na lata 53-58. Po krótkim pobycie w Antiochii Paweł odwiedził Galację i Frygię, skąd skierował się do Efezu. W Efezie przebywał przez dwa lata. Najpierw udało mu się pozyskać zwolenników Apollosa z Aleksandrii, ucznia Jana Chrzciciela. Przez trzy miesiące nauczał w synagodze, jednak wobec sprzeciwu części Żydów przeniósł się do szkoły Tyrannosa. Wiosną 55 roku Paweł napisał 1 List do Koryntian. Apostoł Narodów udał się do Koryntu. Zniważony przez jednego z tamtejszych starszych, powrócił z końcem 57 roku do Efezu. W Efezie doszło do poważnych rozruchów. Sukcesy misyjne Pawła spowodowały drastyczny spadek kupna srebrnych świątyń Artemidy Efeskiej. Na czele niezadowolonych stanął kupiec Demetriusz.

Paweł wyruszył do Macedonii. W czasie pobytu w Macedonii, pod koniec 57 roku, napisał Drugi List do Koryntian. Z Macedonii Apostoł udał się do Grecji, gdzie przebywał przez trzy miesiące. Następnie chciał drogą morską udać się do Syrii. Paweł dowiedział się, że niektórzy Żydzi planowali go zabić przy tej okazji, dlatego wybrał drogę lądową. W drodze do Azji Mniejszej, która wiodła przez Macedonię towarzyszyli mu Sopater, Arystarch, Sekundus, Gajus z Derbe, Tymoteusz, Tychik, Trofim i Łukasz.

Po drodze Paweł zatrzymał się w Troadzie. Paweł udał się pieszo do Assos, skąd skierował się do Miletu. Ominął Efez, ponieważ chciał zdążyć do Jerozolimy na Święto Pięćdziesiątnicy.

Załącznik nr 4

W Jerozolimie Paweł stanął oskarżony przed Sanhedrynem. Jako obywatel rzymski, odwołał się do sądu Cesarza. Wysłano go drogą morską do Rzymu. Paweł poprzez Maltę przyплыł do Rzymu w 61 r. Chociaż był pod stałym nadzorem żołnierzy, mógł w więzieniu przyjmować gości. Paweł niestrudzenie głosił Ewangelię. Pisał listy, udzielał porad, umacniał chrześcijan rzymskich w wierze.

W 67 r. został skazany na karę śmierci. Był osamotniony, gdyż jego uczniowie albo wyjechali do różnych krajów głosić Ewangelię, albo opuścili go ze strachu

przed prześladowaniami. Paweł został ścięty mieczem i został pochowany za murami miasta. Dzisiaj tu wznosi się wspaniała Bazylika.

Załącznik nr 5

Tekst luk:

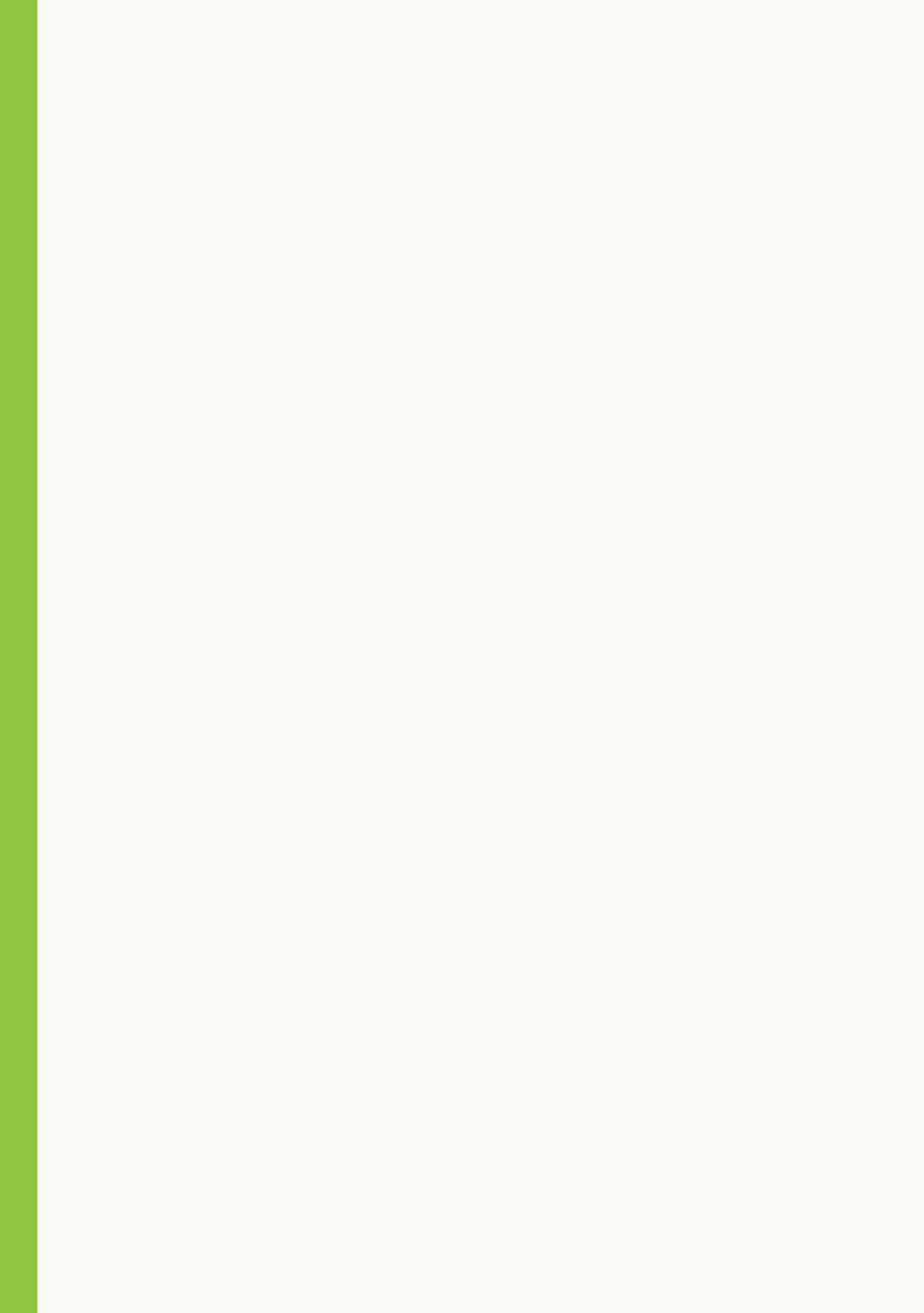
Podczas swoich podróży misyjnych Święty Paweł:

- głosił
- nawracał i
- czynił
- umacniał w tych, którzy przyjęli chrzest
- zakładał,
- pisał do różnych gmin chrześcijańskich

[Do uzupełnienia: *Ewangelię, Żydów, pogan, cuda, wierze, Kościoły, listy*]

Załącznik nr 6

Duchu Święty, który prowadziłeś św. Pawła i wspierałeś go w jego podróżach misyjnych, umacniaj swą łaską dzisiejszych misjonarzy i misjonarki. Wspieraj ich, oświecaj, umacniaj, chroń przed niebezpieczeństwami i dodawaj sił, aby chętnie dzielili się z innymi Ewangelią Chrystusa i byli świadkami miłości chrześcijańskiej w świecie. Amen.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Bądźmy miłośni wraz z misjonarzami

Autor: ks. Zbigniew Sobolewski

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uświadomienie uczniom prawdy, że są współpracownikami misjonarzy na mocy chrztu św. i mogą wspierać ich duchowo i materialnie.

Cel szczegółowy:

- uczeń potrafi powiedzieć czym zajmują się misjonarze,
- uczeń zna formy duchowej i materialnej współpracy z misjonarzami.

Metody i formy pracy: wykład, analiza tekstu.

Pomoce dydaktyczne: fragment Mt 25,34-40 dla każdego ucznia na kolorowej kartce papieru, plansza z narysowanym sercem i okiem.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katechezę rozpoczynamy wspólną modlitwą „Ojcie nasz...”. Katecheta sprawdza obecność i pracę domową.

2. Wprowadzenie do tematu:

Katecheta prezentuje temat dzisiejszej jednostki lekcyjnej: „Bądźmy miłośni wraz z misjonarzami”. Mówi, że wszyscy w Kościele – misjonarze oraz my – są powołani do bycia miłośni. Podczas katechezy zastanowi się wspólnie, co możemy zrobić dla misjonarzy, którzy pełnią uczyński

miłosierdzia względem duszy i ciała wobec najuboższych ludzi w Afryce, Azji i Oceanii oraz Ameryce Łacińskiej.

3. Rozwinięcie:

Katecheta prosi jednego z uczniów o przeczytanie fragmentu Ewangelii według św. Mateusza. Wszyscy uczniowie otrzymują karteczkę z tekstem. Wyjaśnia, że Pan Jezus mówi o tym według jakich zasad będą sądzeni ludzie: „Wtedy odezwie się Król do tych po prawej stronie: Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, weźcie w posiadanie królestwo, przygotowane wam od założenia świata! Bo byłem głodny, a daliście Mi jeść; byłem spragniony, a daliście Mi pić; byłem przybyszem, a przyjęliście Mnie; byłem nagi, a przydzieliliście Mnie; byłem chory, a odwiedziliście Mnie; byłem w więzieniu, a przyszedliście do Mnie. Wówczas zapytają sprawiedliwi: Panie, kiedy widzieliśmy Cię głodnym i nakarmiliśmy Ciebie? spragnionym i daliśmy Ci pić? Kiedy widzieliśmy Cię przybyszem i przyjęliśmy Cię? lub nagim i przydzieliliśmy Cię? Kiedy widzieliśmy Cię chorym lub w więzieniu i przyszedliśmy do Ciebie? A Król im odpowie: Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (Mt 25,34-40).

Następnie prosi, aby każdy uczeń podkreślił w tekście uczynki miłosierdzia względem ciała i wypisał je na tablicy lub dużym kartonie.

Uczynki miłosierdzia względem ciała:

- Głodnych nakarmić;
- Spragnionych napoić;
- Nagich przyodziać;
- Podróżnych w domu przyjąć;
- Więźniów pocieszać;
- Chorych nawiedzać;
- Umarłych grzebać.

Przypomnieliśmy sobie uczynki miłosierdzia względem ciała. Są to konkretne przejawy miłości wobec innych osób. Widzimy też różne grupy tych, którzy potrzebują pomocy. Z takimi osobami możemy spotkać

się w domu, sąsiedztwie, wśród naszych znajomych. Nie możemy być obojętni na ich cierpienia. Są też takie osoby, które żyją daleko od nas, ale bardzo potrzebują pomocy. W wielu krajach Afryki, Ameryki Środkowej oraz Azji i Oceanii ludzie żyją w dużo gorszych warunkach niż w Polsce. Wśród głodujących, bezdomnych, chorych, niepełnosprawnych, sierot i starszych osób pracują misjonarze. Pomagają im.

Uczniowie zapewne nie raz spotkali już misjonarza, który opowiadał o swej pracy na misjach. W nawiązaniu do tych spotkań, katecheta zadaje pytania uczniom:

- Czy ktoś z was spotkał prawdziwego misjonarza?
- Czym zajmują się misjonarze w krajach misyjnych?
- Czego najbardziej potrzebują ludzie żyjący w Afryce, Azji lub Ameryce Łacińskiej?

Katecheta pozwala dzieciom na swobodne wypowiedzi. Podsumowując zwraca uwagę, że misjonarze nie tylko głoszą Ewangelię, uczą katechizmu, udzielają sakramentów świętych, ale pełnią wiele dzieł miłosierdzia chrześcijańskiego. Misjonarze dostrzegają liczne potrzeby ludzi, wśród których pracują i starają się im pomóc.

Katecheta prosi, aby uczniowie przyjrzeni się uważnie rebusowi (symbol serca i oko). Co on oznacza? [odpowiedź: Serce, które widzi]. Są to słowa papieża Benedykta, który pisał, że chrześcijanin musi mieć „serce, które widzi” – uważne na potrzeby bliźnich i gotowe im pomagać z miłością.

Czym jest serce, które widzi? (To serce dostrzegające bliźnich, którzy cierpią, są ubodzy, brakuje im miłości). Trzeba mieć „serce, które widzi”.

Następnie katecheta pyta:

- Jak możemy pomóc misjonarzom w ich pracy?
- Jak możemy okazać serce ludziom żyjącym w ubóstwie w krajach misyjnych?
- Co konkretnego możemy zrobić dla ludzi, którym pomagają misjonarze?

Podsumowując katechezę trzeba raz jeszcze przypomnieć uczynki miłosierdzia względem ciała.

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie katecheta zachęca dzieci do modlitwy za misjonarki i misjonarzy oraz do zrobienia jakiegoś dobrego uczynku w ich intencji. Prosi o wspólną modlitwę w intencji misji: „Ojcze nasz...”, „Zdrowaś Maryjo...”, „Któryś za nas cierpiął rany...” (w czasie Wielkiego Postu).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Modlitwa o ducha miłosierdzia

Panie Jezu, który dałeś nam przykład miłości bliźniego, prosimy Cię, napełniaj nasze serca pragnieniem miłości, która wyrazi się w konkretnych czynach. Pomóż nam wiernie wypełniać Twoje przykazanie miłości Boga i bliźniego. Błogosław misjonarzom, którzy pomagają chorym, ubogim, niepełnosprawnym i smutnym. Niech będą odważni i silni. Niech nie zniechęcają się trudnościami i kłopotami. Dobry Jezu, pomóż nam naśladować Ciebie i być świadkami Twego miłosierdzia. Amen.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Pomagamy misjom z Dziełem Pomocy „Ad Gentes”

Autor: ks. Zbigniew Sobolewski

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń poznaje formy pomocy misjonarzom z Polski prowadzone przez Dzieło Pomocy „Ad Gentes”.

Cele szczegółowe:

- uczeń wie, czym zajmują się misjonarze na placówkach misyjnych,
- uczeń zna Dzieło Pomocy „Ad Gentes”.

Metody i formy pracy: dialog, praca w grupach.

Pomoce dydaktyczne: logo Dzieła Pomocy „Ad Gentes”, strona internetowa Dzieła: www.adgentes.misje.pl.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta zachęca do modlitwy za misje (*Załącznik nr 1*).

2. Wprowadzenie od tematu:

Na dzisiejszej katechezie poznamy organizację, którą utworzyli księża biskupi, aby pomagała misjonarkom i misjonarzom z Polski. Zapewne znacie różne organizacje katolickie, które pomagają ludziom w Polsce, np. Caritas albo Dzieło Nowego Tysiąclecia, „Szlachetna paczka”. Dzieło Pomocy „Ad Gentes” jest organizacją, która od dziesięciu lat wspiera misjonarzy.

3. Rozwinięcie:

Dzieło Pomocy „Ad Gentes” powstało w 2006 roku po wizycie polskich biskupów w Rzymie, u Ojca Świętego Benedykta XVI. Papież zapytał księży biskupów: czy wysyłacie misjonarzy z Polski? Gdy księża biskupi odpowiedzieli twierdząco, Ojciec Święty zapytał: A czy im pomagacie?

Nie wystarczy tylko wysłać misjonarzy, ale trzeba im pomagać finansowo i materialnie, dlatego, że misje są prowadzone w najbiedniejszych krajach świata, gdzie panuje głód i niedożywienie, gdzie brakuje wody pitnej, lekarstw, ubrań... Misjonarze pracują w Afryce, Azji i Oceanii oraz Ameryce Południowej i Środkowej. To są bardzo biedne kontynenty.

Co robi Dzieło Pomocy „Ad gentes”?

To, co robi Dzieło Pomocy „Ad Gentes” obrazuje poniższy schemat.

- *działa ewangelizacyjne* – dofinansowanie budowy lub remonty kościołów, kaplic, sal katechetycznych, szkolenia katechistów, zakup sprzętu liturgicznego do kościoła, zakup Pisma Świętego, śpiewników i innych książek religijnych.
- *działa charytatywne* – walka z głodem i niedożywieniem dzieci i dorosłych, pomoc dla sierot, osób niepełnosprawnych, starców, chorych. Trudno wyobrazić sobie tereny Afryki i Azji, Ameryki Południowej i Środkowej bez działalności charytatywnej misji.
- *działa edukacyjne* – misjonarze pracują wśród dzieci i młodzieży. Tworzą szkoły, internaty, schroniska i świetlice dla dzieci. Dzieło dofinansowuje zakup podręczników szkolnych i sprzętu dydaktycznego, dożywianie dzieci i młodzieży, prowadzenie domów dziecka, praca z dziećmi ulicy. Misjonarze pomagają dzieciom i młodzieży umożliwiają im naukę szkolną i zdobycie zawodu. Dorosłych uczą czytać i pisać oraz uprawy roli i innych prac.
- *działa medyczne* – misjonarze starają się zapewnić najuboższej ludności dostęp do opieki zdrowotnej. Prowadzą przychodnie zdrowia, szpitale, punkty apteczne. Uczą jak dbać o zdrowie, przekazują zasady higieny i zdrowego żywienia. Walczą z chorobami zakaźnymi, dostarczając nieodpłatnie lekarstwa.

4. Podsumowanie:

Możemy pomagać misjonarzom razem z Dziełem Pomocy „Ad Gentes”. W jaki sposób? W II niedzielę Wielkiego Postu prowadzona jest zbiórka do puszek we wszystkich kościołach parafialnych. Możemy pomóc poprzez swą ofiarę. Każdego dnia możemy wysłać sms-a o treści „misje” na numer 72032. Taki sms kosztuje 2,46 zł (z VAT).

III. ZAKOŃCZENIE

Katecheta poleca uczniom, by w domu weszli na stronę internetową www.adgentes.misje.pl i zapoznali się z projektami, które dofinansowuje Dzieło. Na tej stronie można obejrzeć zdjęcia z misji, przeczytać listy misjonarzy i poznać lepiej misje.

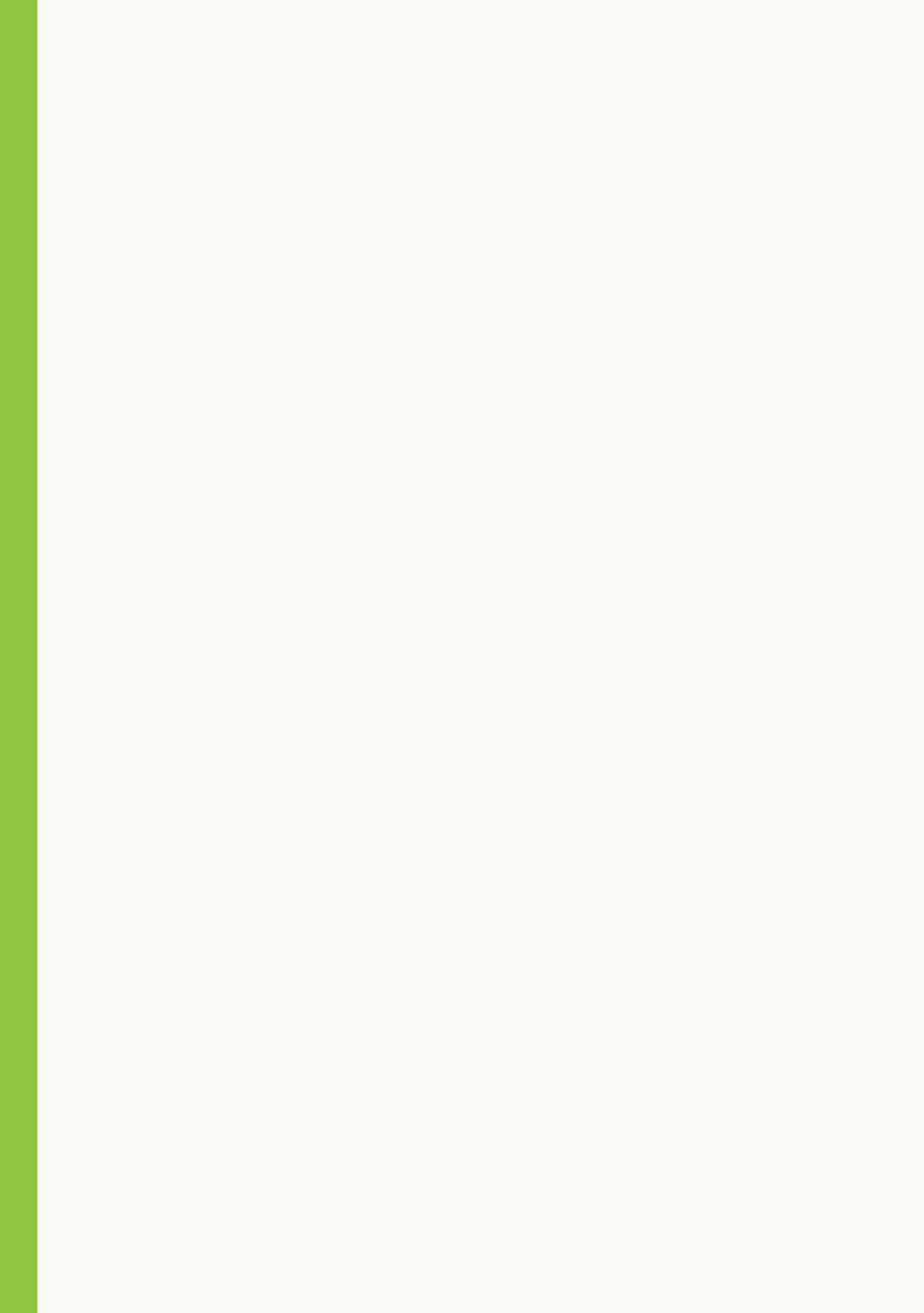
ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Modlitwa św. Jana XXIII za misjonarzy

Panie Jezu Chryste, spojrzysz, prosimy, na swoich misjonarzy:
kapłanów i braci, siostry i świeckich, którzy wszystko opuścili,
aby dawać świadectwo słowu Twemu i Twej miłości.

Bądź im tarczą potężną i podporą silną,
ochroną przed gorącym wichrem i osłoną przed żarem południa,
zabezpieczeniem przed potknięciem się i pomocą w upadku. Amen.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Niesiemy Chrystusa – każdy może zostać misjonarzem

Autor: Mateusz Sigiel

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń poznaje, iż każdy może być misjonarzem, każdy może „nieść” Chrystusa bliźnim.

Cele szczegółowe:

- przybliżenie postaci Św. Krzysztofa – Niosącego Chrystusa,
- zapoznanie się z pracą misyjnej organizacji MIVA Polska,
- prezentacja pracy misjonarzy; tych, którzy niosą Chrystusa,
- aktywny i kreatywny udział w dyskusji w jaki sposób uczniowie mogą zostać misjonarzami.

Metody i formy pracy: opowiadania, pogadanka, piosenka z pokazywaniem, „burza mózgów”, fragment z Pisma Świętego, zabawa w odgadywanie.

Pomoce dydaktyczne: Pismo Święte, materiały na temat organizacji MIVA Polska, zdjęcia środków transportu misjonarzy.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Rozpoczynamy katechezę wspólną modlitwą „Ojcze Nasz”. Zaleca się wspólnie zaśpiewać piosenkę z pokazywaniem „Taki mały, taki duży może świętym być” Arki Noego, jako wprowadzenie nawiązujące do tego, kto może zostać misjonarzem, a zarazem świętym.

2. Wprowadzenie do tematu:

Katecheta w nawiązaniu do zaśpiewanej piosenki zadaje dzieciom pytanie, o to, kto może zostać świętym? Po uzyskaniu odpowiedzi przechodzi do kolejnego pytania, tym razem pyta o to, kto może zostać misjonarzem? W krótkiej rozmowie katecheta naprowadza dzieci na to, iż misjonarzem może być każdy chrześcijanin. W celu poświadczenia tej prawdy jedno z dzieci odczytuje fragment Ewangelii św. Mateusza 28, 18-20 (*Załącznik nr 1*). Nauczyciel tłumaczy, iż każdy ochrzczony powinien „nieść” Chrystusa swoim bliźnim.

3. Rozwinięcie:

Nauczyciel pyta się uczniów o to, czy znają świętego, który niósł Chrystusa. Po naprowadzeniu na postać św. Krzysztofa nauczyciel przedstawia legendę o tym świętym (*Załącznik nr 2*).

Podsumowanie opowiadania:

Katecheta pyta się dzieci, czyim patronem jest św. Krzysztof? Po uzyskaniu dobrej odpowiedzi nauczyciel nawiązuje do tematu lekcji: Niesiemy Chrystusa – każdy może zostać misjonarzem.

Czym poruszają się misjonarze:

Po zapoznaniu się z postacią św. Krzysztofa dzieci mają okazję odgadnąć jakimi środkami transportu poruszają się misjonarze. Po każdym odgadnięciu danego pojazdu katecheta pokazuje jego zdjęcia ze zbiorów MIVA Polska – środki transportu dla misjonarzy. Wśród pojazdów znajdują się: samochód, motor, rower, quad, łódź, traktor, ambulans, skuter śnieżny, tricimoto, riksza.

Dzieci przyglądają się danym zdjęciom, szukają dla nich wspólnego mianownika. Każdy pojazd na zdjęciu opatrzony jest w logo MIVA Polska – organizacji na rzecz misyjnych środków transportu. Katecheta opowiada o organizacji MIVA Polska, mówi o patronującym św. Krzysztofie, o organizowanych akcjach, o pomocy dla misjonarzy. Informacje na temat działalności można uzyskać na stronie internetowej: www.miva.pl

4. Podsumowanie:

Nauczyciel podsumowuje katechezę, prosi dzieci, aby wspólnie pomyśleli w jaki sposób mogą stać się misjonarzami. Na tablicy zapisywane są pomysły uczniów. Po kilku minutach cała klasa wybiera jeden pomysł, który będą razem realizować w ciągu następnego roku. Można zachęci uczniów do włączenia się w działalność szkolnego koła misyjnego.

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie spotkania katecheta proponuje wspólną modlitwę za misjonarki i misjonarzy oraz o bezpieczne podróże dla wszystkich poruszających się na drogach (*Załącznik nr 3*).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Mt 28,18-20

Wtedy Jezus podszedł do nich i przemówił tymi słowami: Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.

Załącznik nr 2

Opowiadanie o św. Krzysztofie

Olbrzym – tak najczęściej określano Krzysztofa. Był człowiekiem wielkiego wzrostu i groźnej twarzy, a na długość liczył sobie 12 łokci. Służąc u pewnego pana, powziął myśl, aby poszukać sobie największego pana, jaki jest na świecie, i do niego na stałe zaciągnąć się na służbę. Udał się zatem do jednego wielkiego króla, a on chętnie zatrzymał go na swoim dworze.

Pewnego dnia jakiś muzykant wędrowny śpiewał przed królem pieśń, w której często wspominał o diable, a król, który wyznawał wiarę Chrystusową, ilekroć usłyszał imię diabła, żegnał się znakiem krzyża.

Krzysztof zapytał o to co ten znak oznacza. Król odpowiedział: „Ilekroć usłyszę, że ktoś wspomina diabła, ubezpieczam się, aby mnie szatan nie zagarnął pod swą władzę”. Na to Krzysztof: „Zawiodłem się zatem, uważając, że znalazłem największego i najpotężniejszego pana na świecie”. Odszedł wtedy od tego króla i poszedł szukać diabła.

A gdy wędrował przez jedną pustynię, zobaczył wielki orszak rycerzy, z których jeden, dziki i groźny, zbliżył się i zapytał, dokąd idzie. „Idę na poszukiwanie diabła – odparł Krzysztof – aby wziąć go sobie za pana”. A on na to: „Jam jest tym, którego szukasz”. Ucieszył się Krzysztof i uznał go swoim panem. Gdy jednak wędrowali razem, spotkali przy ruchliwej drodze znak krzyża, a diabeł na jego widok uciekł przestraszony. Krzysztof, widząc to, ze zdziwieniem zapytał go, dlaczego uciekł. Diabeł nie chciał tego jednak żadną miarą wyjawić i dopiero, gdy Krzysztof zagroził odejściem, rzekł: „Pewien człowiek, zwany Chrystusem, był przybity do krzyża, a ja ilekroć zobaczę Jego znak, trwożę się wielce i uciekam”. Na to Krzysztof: „A zatem ów Chrystus jest większy i potężniejszy do ciebie? Znalazłem jeszcze największego pana na świecie, idę szukać tego Chrystusa”.

Po długim szukaniu kogoś takiego, kto by mógł mu powiedzieć o Chrystusie, trafił do pewnego pustelnika, który opowiedział mu o Nim i starannie wyuczył go prawd wiary. Gdy Krzysztof nie chciał służyć nowemu panu postem i modlitwą, zapytał pustelnik: „A czy znasz taką rzekę, przez którą przeprawa jest niebezpieczna i w której wielu podróżnych ginie?”. „Znam” – odrzekł Krzysztof. A on na to: „Skoro jesteś taki wielki i mocny, to jeśli osiedlisz się nad tą rzeką i będziesz wszystkich przeprowiał, będzie to na pewno miłe królowi Chrystusowi, któremu chcesz służyć, i ufam, że tam ci się objawi”.

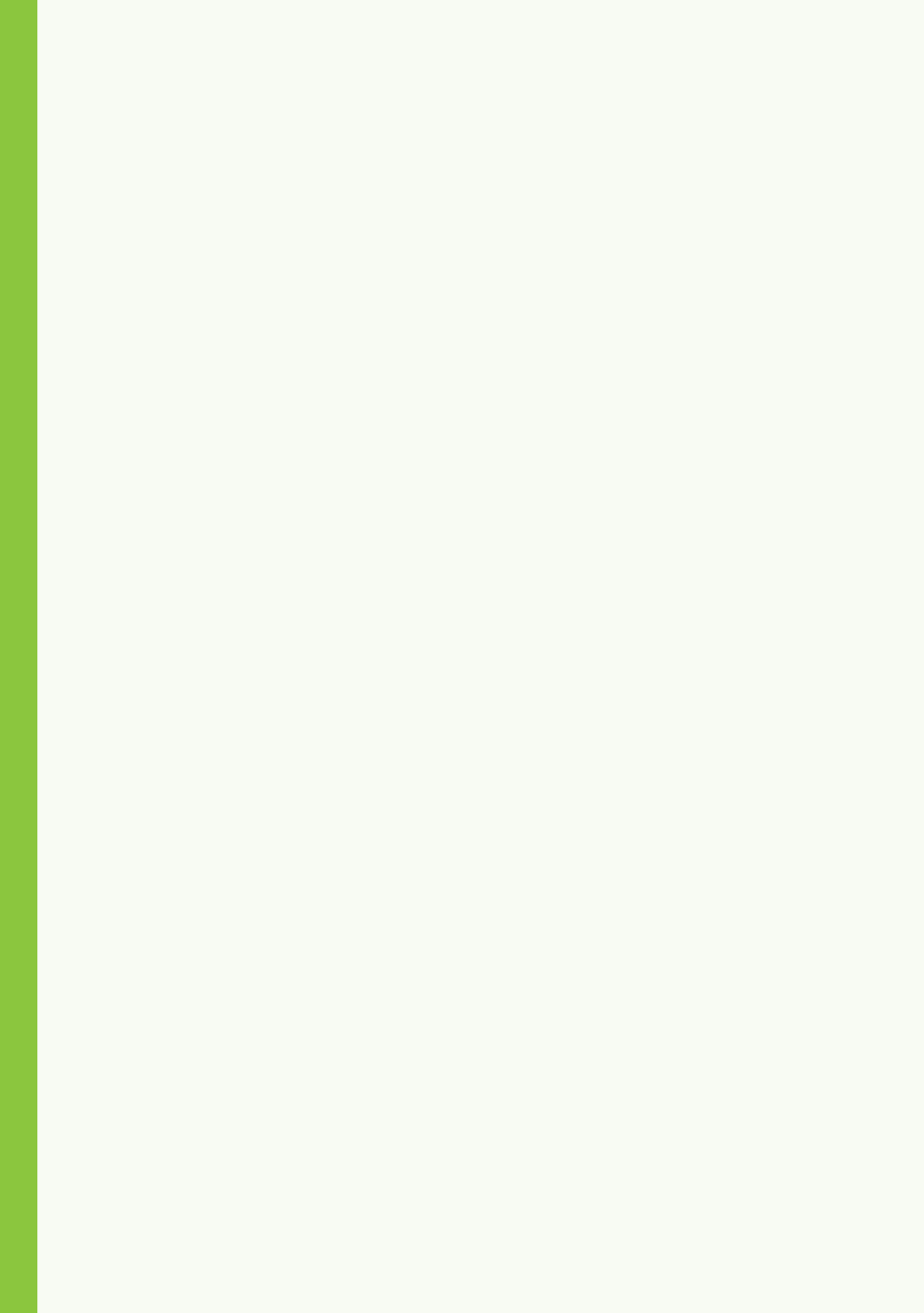
Udał się zatem nad ową rzekę, zbudował tam sobie mieszkanie i mając w rękach zamiast laski długą żerdź, którą podpierał się w wodzie, niestrudzenie przeprowiał wszystkich podróżnych. Minęło już wiele dni, gdy raz spoczywając w swym domku, usłyszał głos jakiegoś dziecka, które wołało tymi słowy:

„Krzysztofie, wyjdź na dwór i przepraw mnie!“. Wyszedł na wołanie i zobaczył nad brzegiem rzeki nieznanego sobie chłopca, który go usilnie prosił, by go przeprawił. Krzysztof posadził sobie dziecko na ramionach, wziął łaskę i wszedł w rzekę. Lecz oto woda w niej zaczęła powoli wzbierać, a chłopiec ciążył mu tak, jakby był z łożowiu, i im bardziej posuwał się naprzód, chłopiec coraz bardziej przygniatał jego ramiona nieznośnym ciężarem. Gdy na koniec z biedą pokonał trudności i przebrnął rzekę, postawił chłopca na brzegu i rzekł doń: „O wielkie niebezpieczeństwo przyprawiłeś mnie i tak mi ciążyłeś, że gdybym miał cały świat na sobie, nie czułbym chyba większego ciężaru“. A na to chłopiec odparł: „Nie dziw się, Krzysztofie, bo miałeś na sobie nie tylko cały świat, lecz niosłeś na swych ramionach także Tego, który stworzył ten świat. Ja bowiem jestem królem twoim, Chrystusem, któremu tutaj służysz. Abyś wiedział, że prawdą jest to, co mówię, wbij, gdy wrócisz, łaskę twą w ziemię koło twego domku, a rano zobaczysz, że ona zakwitnie i obrodzi“. To mówiąc zniknął z jego oczu. Krzysztof zaś powróciwszy, wbił łaskę w ziemię, a gdy rano wstał, ujrzał, że wydała liście i owoce jak palma.

Załącznik nr 3

Modlitwa za misjonarzy

Kiedy jest gorąco i kiedy jest zimno, kiedy wieje wiatr i pada deszcz misjonarze uczą o Tobie – Panie Jezu – wszystkich nie znających Ciebie. Uczą dzieci z Afryki, Azji, Ameryki i z tylu innych miejsc na mapie świata. Prosimy cię, by nie tęsknili za domem, aby byli odważni, gdy nadchodzi niebezpieczeństwo i oddani Tobie w pracy i służbie. Prosimy, aby ludzie ich wspierali swymi modlitwami i ofiarami. Niech nie psują się im samochody, gdy jadą do wiosek modlić się z ludźmi i niech tubylcy pomagają im w budowie kościołów, szkół, dróg i szpitali. Woda, owoce, ryż, kukurydza i banany, niech zawsze będą w obfitości tam, gdzie ludzie gromadzą się, aby słuchać, co mówią misjonarze o Tobie Panie. Ty wiesz, Panie Jezu, jak trudno jest być misjonarzem, chodzić po drogach i nie mieć na stałe domu. Wiesz jak trudno mówić o Bogu, gdy się jest zmęczonym i grzeje gorące słońce. Bardzo Cię proszę, pomóż misjonarzom w głoszeniu Ciebie i Twego Królestwa na ziemi. Niech wszyscy ludzie pomagają im w głoszeniu Twojej chwały i modlą się za nich. Spraw, aby nie zabrakło misjonarzy. Amen.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Kto wierzy nigdy nie jest sam

Autor: Zofia Szczodrowska

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cele ogólne:

- rozwijanie w uczniach wrażliwości na potrzeby drugiego człowieka,
- promowanie wartości takich jak: powołanie, miłość, wiara, czynienie dobrych uczynków.

Cele szczegółowe:

- kształcenie umiejętności pracy z tekstem źródłowym, fragmentem listu apostołskiego Benedykta XVI ogłaszającego Rok Wiary „Porta Fidei”.

Metody i formy pracy: samodzielna praca z tekstem, próby odpowiedzi na zadany temat, metoda poszukująco-problemowa – dochodzenie do wniosków.

Pomoce dydaktyczne: fragment listu apostołskiego „Porta Fidei”, mapa świata przedstawiająca kontury kontynentów.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta wita serdecznie uczniów i zaprasza do wspólnej modlitwy w intencjach misji. Proponuje odmówienie „Ojciec nasz...” i „Zdrowaś Maryjo...”. W Wielkim Poście można dodać „Któryś za nas...”.

2. Wprowadzenie do tematu:

Katecheta mówi, że problemem wielu ludzi jest samotność. Także i my odczuwamy ją w niektórych momentach naszego życia. Prosi, by uczni-

wie wyjaśnili, co rozumieją pod hasłem „samotność”. Stawia pytanie: kiedy ludzie nie czują się samotni?

3. Rozwinięcie:

Uczeń czyta na głos fragment Listu Apostolskiego Benedykta XVI „Porta fidei” nr 7. (*Załącznik nr 1*). Następnie katecheta wspólnie z uczniami zatrzymuje się nad poszczególnymi cytatami, starając się je wyjaśnić:

1. „Miłość Chrystusa wypełnia nasze serca i pobudza do ewangelizacji”;
2. „Zaangażowanie misyjne wierzących (...) czerpie żywotną siłę w codziennym odkrywaniu Jego miłości. Wiara bowiem rośnie, gdy jest przeżywana jako doświadczenie łaski i radości”;
3. „Tylko gdy się wierzy, wiara rośnie i się umacnia; nie ma innej możliwości, by zyskać pewność co do własnego życia, jak tylko coraz bardziej powierzając siebie w ręce tej miłości, która zdaje się coraz większa, ponieważ swoje źródło ma w Bogu”.

4. Podsumowanie:

Katecheta prosi, by uczniowie odpowiedzieli na pytania:

- Kto jest powołany, aby ewangelizować?
- Kiedy nie czujesz się samotny?
- Kiedy twoja wiara wzrasta?
- Skąd na Światowe Dni Młodzieży przybyli młodzi chrześcijanie?

Uczniowie stwierdzają, że ludzie wierzący nigdy nie będą czuli się samotni, wystarczy, że otworzą się na miłość Boga. Następnie katecheta przypomina, że na chrzcie św. zostaliśmy obdarzeni łaską wiary i weszliśmy do Kościoła, który jest misyjny. Nikt nie może zachować wiary tylko dla siebie. Mamy obowiązek dzielenia się nią z innymi ludźmi. Dlatego Kościół wysłał do dalekich krajów misjonarzy, którzy mówią o Chrystusie i zakładają tam wspólnoty wiary. W ten sposób wzrasta jako rodzina uczniów Chrystusa.

Katecheta poleca, aby uczniowie znaleźli w internecie strony mówiące o misjach zagranicznych i zapoznali się z tym, co robią misjonarze na misjach. Może zasugerować, aby weszli na stronę:

www.misje.pl lub www.adgentes.misje.pl

III. ZAKOŃCZENIE

Katecheta prosi uczniów, aby w chwili ciszy przygotowali się do modlitwy spontanicznej za misjonarzy. W domu uczniowie niech przygotują krótką notatkę na temat misji w świecie. Katechezę kończymy wspólną modlitwą (*Załącznik nr 2*).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Benedykt XVI, *Porta Fidei* nr 7

„«Caritas Christi urget nos» (2 Kor 5,14): miłość Chrystusa wypełnia nasze serca i pobudza nas do ewangelizacji. Dzisiaj, tak jak wówczas, wysyła On nas na drogi świata, aby głosić Jego Ewangelię wszystkim narodom ziemi (por. Mt 28,19). Poprzez swą miłość Jezus Chrystus przyciąga do Siebie ludzi z każdego pokolenia: w każdym czasie zwołuje on Kościół, powierzając mu głoszenie Ewangelii, z nakazem, który zawsze jest nowy. Z tego względu także dziś potrzeba bardziej przekonującego zaangażowania kościelnego na rzecz nowej ewangelizacji, aby na nowo odkryć radość w wierze i odnaleźć entuzjazm w przekazywaniu wiary. Zaangażowanie misyjne wierzących, które nigdy nie może słabnąć, czerpie moc i siłę w codziennym odkrywaniu Jego miłości. Wiara bowiem rośnie, gdy przeżywana jest jako doświadczenie otrzymanej miłości i kiedy jest przekazywana jako doświadczenie łaski i radości. Sprawia ona, że życie wiernych wydaje owoce, ponieważ poszerza serca w nadziei i pozwala na dawanie twórczego świadectwa: otwiera w istocie serca i umysły tych, którzy słuchają, na zaproszenie Pana, aby przyglnęli do Jego słowa, by stali się Jego uczniami. Wierni, stwierdza św. Augustyn «wzmacniają się przez wiarę». Święty Biskup Hippony miał słuszny powód, aby wyrazić się w ten sposób. Jak wiemy, jego życie było ciągłym poszukiwaniem piękna wiary, dopóki jego serce nie znalazło spoczynku w Bogu. Jego liczne pisma, w których wyjaśniał znaczenie wiary i prawdy wiary, pozostają aktualne do naszych dni jako dziełstwo niezrównanego bogactwa i pozwalają nadal tak wielu ludziom poszukującym Boga w znalezieniu właściwej ścieżki, aby osiągnąć «podwoje wiary».

Tak więc tylko przez wiarę wiara rośnie i umacnia się; nie ma innej możliwości posiadania pewności co do swego życia, jak tylko przez coraz większe powierzenie siebie w ręce tej miłości, którą odczuwa się jako coraz większą, ponieważ swoje źródło ma w Bogu.

Załącznik nr 2

Modlitwa

Maryjo, Królowo Apostołów, pomagaj wszystkim, którzy głoszą Ewangelię w dalekich krajach. Niech radość Ewangelii będzie dla nich źródłem misyjnego zapału i gorliwości w ukazywaniu Twojego Syna tym, którzy Go jeszcze nie poznali. Módl się również za tych, którzy pomagają misjom. Wypraszaaj nam błogosławieństwo i pomoc Twojego Syna we wszystkich dobrych dziełach, które podejmujemy dla misji. Amen.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: „Idźcie i nauczajcie”

Autor: Barbara Łukaszuk

Czas: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- Uświadomienie uczniom potrzeby głoszenia Ewangelii ludziom na całym świecie oraz zmotywowanie uczniów do zaangażowania się w wybrane dzieło misyjne.

Cele szczegółowe:

- uczeń potrafi wyjaśnić pojęcia: Ewangelia – Dobra Nowina, ewangelizacja, misje, misjonarze zakonnicy i świeccy.
- uczeń zna nakaz misyjny Pana Jezusa przekazany Apostołom.
- uczeń wymienia osoby, misjonarzy i misjonarki oraz ich zadania na misjach.
- uczeń podaje sposoby własnego zaangażowania się w dzieła misyjne.

Metody i formy pracy: rozmowa kierowana, śpiew, praca z Pismem Świętym, praca z obrazami, karty pracy – labirynt, praca indywidualna, skojarzenia.

Pomoce dydaktyczne: Pismo Święte, napisy, obrazy, zdjęcia, prezentacja multimedialna, tekst piosenki i modlitwy.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

„Ojczyzna nasz...”, „Zdrowaś Maryjo...”, „Wierzę w Boga...”.

2. Wprowadzenie do tematu:

W modlitwie wypowiedzieliśmy, że wierzymy w Boga, bo wiara jest potrzebna, aby poznać i wypełnić zadanie, którego właśnie dzisiaj będziemy się uczyć. Katecheta prosi o wysłuchanie lub zaśpiewanie piosenki: „Wiele jest serc, które czekają na Ewangelię”.

Na dzisiejszej katechezie chcę Wam opowiedzieć o ważnym zadaniu, jakie Pan Jezus dał swoim uczniom, ale także wszystkim ludziom na świecie – nam też. Słowa piosenki podpowiadają. Jakie to zadanie?

Katecheta na tablicy zapisuje: „Nakaz misyjny” i mówi: To zadanie nazywa się nakazem misyjnym. – Jak dokładnie brzmią słowa tego nakazu? Katecheta prosi, aby uczniowie odnaleźli w Piśmie Świętym Nowego Testamentu nakaz misyjny: Mt 28,19-20. Następnie w postawie stojącej wszyscy razem odczytujemy go (*Załącznik nr 1*).

Katecheta zawiesza na tablicy cały tekst nakazu i w rozmowie kierowanej zaczyna wyjaśniać kolejne słowa Pana Jezusa i co zrobili Apostołowie.

Idźcie – Apostołowie poszli do miast, wiosek, rozeszli się w różne strony świata, do innych państw, szli do ludzi o różnych poglądach, wierzeniach.

Nauczajcie – Apostołowie po wniebowstąpieniu Pana Jezusa i Zesłaniu Ducha Świętego mówili o Panu Bogu, Jego Synu Jezusie Chrystusie, Duchu Świętym oraz o zbawieniu, wypełniali misję: tzn. ewangelizowali – głosili Ewangelię czyli Dobrą Nowinę o miłości Pana Boga do każdego człowieka, o Przykazaniach Bożych, o ofierze Syna Bożego, o przebaczeniu grzechów, o potrzebie nawrócenia, udzielali chrztu, o życiu wiecznym ..., ale także pomagali wszystkim, którzy tej pomocy potrzebowali.

Pan Jezus powołał Apostołów i dał im odpowiedzialną misję, czyli dał Apostołom ważne zadanie do wypełnienia. Apostołowie stali się pierwszymi misjonarzami.

Katecheta wyjaśnia i podkreśla znaczenie słów: misja, misjonarz.

3. Rozwinięcie:

Apostołowie wyruszyli w różne strony świata, ale chcielibyście wiedzieć dokładnie gdzie?

Katecheta rozdaje karteczki z labiryntem (*Załącznik nr 2*) prosząc, aby uczniowie różnymi kolorami zaznaczyli drogę – odnaleźli nazwy miast, państw, krain dokąd poszli Apostołowie. Na tablicy zawieszamy karty z imionami Apostołów, do których uczniowie dopiszą odnalezione informacje.

Przez 2 tysiące lat od czasów Apostołów i uczniów Pana Jezusa, przekazywana była Ewangelia. Wielu kapłanów, zakonników, siostr zakonnych i ludzi świeckich wyruszyło w odległe miejsca na świecie, aby „Iść i nauczać” – tak jak nakazał Pan Jezus.

Przez tyle lat było wielu misjonarzy, lecz chcę Wam powiedzieć o wielkim misjonarzu Świętym papieżu Janie Pawle II, który odbył 104 pielgrzymki zagraniczne do 129 krajów. Wyruszał do różnych zakątków świata na wszystkich kontynentach, aby ludziom mówić o Bogu, dawać nadzieję na życie wieczne. Ten papież-misjonarz przemierzył 1 271 000 km, co odpowiada ponad 30-krotnemu okrążeniu kuli ziemskiej. W czasie każdej pielgrzymki starał się przemawiać w języku ludzi, którzy go słuchali. Wygłosił około 2 500 homilii i przemówień. On sam tak powiedział o swoich podróżach: „Odbywam sam wiele podróży po świecie, aby głosić Ewangelię, utwierdzać braci w wierze, umacniać Kościół i spotykać człowieka. Są to pielgrzymki wiary. Są to równocześnie okazje do wędrownej katechezy, do ewangelicznego przepowiadania, jako przedłużenie na wszystkie szerokości geograficzne Ewangelii i nauczania apostołowskiego, rozszerzonego na dzisiejszy zasięg planetarny”. Papież przekazywał wiele funduszy na pomoc potrzebującym, szczególnie tam, gdzie nie ma wody, żywności, gdzie panuje głód. Dzięki Niemu powstały różne Papieskie Dzieła Misyjne.

Kolejną misjonarką była Matka Teresa z Kalkuty – siostra zakonna, która założyła zakon Misjonek Miłości. Jak wypełniała swoją misję wraz z innymi siostrami?

Przez ponad 45 lat organizowała domy dla ubogich, chorych, sierot i umierających. Pomagała biednym, bezbronnym, organizowała pomoc lekarską, zbierała opatrunki, leki. W 1979 roku otrzymała Pokojową Nagrodę Nobla za pracę humanitarną. Siostry Misjonarki Miłości początkowo pracowały w slumsach Kalkuty, potem w innych rejonach Indii. Siostry zabierały z ulic miasta ludzi bezdomnych, aby ich umyć, opatrzyć im rany, nakarmić. Obecnie około 4000 sióstr pomaga najbiedniejszym z biednych w różnych krajach na całym świecie. Siostry nadal uczą dzieci – głównie na ulicach; prowadzą domy dla porzuconych dzieci, starając się o ich adopcję; zajmują się trędowatymi, odwiedzają domy starców, szpitale, więzienia.

Można pokazać pracę misjonarzy w formie prezentacji multimedialnej lub wręczyć dzieciom zdjęcia, czasopisma misyjne i poprosić, aby opowiedziały co widzą na otrzymanych ilustracjach, tzn. Co robią misjonarze? Jakie są ich zadania?

W naszych czasach jest wielu misjonarzy zakonnych i świeckich, którzy „Idą (jadą) i nauczają”, poświęcają się i wyjeżdżają, aby pracować na misjach. Popatrzcie co robią misjonarze.

Praca misjonarza jest bardzo trudna, bo musi on opuścić swoją rodzinę, wyjechać z kraju, nauczyć się nowego języka, poznać obyczaje ludu, czy plemienia do którego jedzie, przyzwyczaić do życia w innej kulturze – wśród obcych ludzi, w innych warunkach atmosferycznych, bez wygód. Bardzo często kraje, do których wyjeżdżają misjonarze są niebezpieczne i misjonarze też są mordowani, zabijani.

Katecheta zadaje pytanie: Czy my możemy też zostać misjonarzami? Katecheta wyjaśnia: Pan Jezus powiedział: *Idźcie* – (katecheta pyta gdzie dzieci mogą iść, by świadczyć o Jezusie?) – idąc do szkoły, do domu, do koleżanki, na spacer, na wycieczkę możemy wypełniać nakaz misyjny.

Nauczajcie – (kogo dzieci mogą nauczać, podpowiadać, co robić?) tzn. rozmawiajcie, mówcie o Panu Bogu, o Panu Jezusie, mówcie dobre słowa, pocieszajcie, upominajcie, kiedy ktoś się kłóci, przeklina; pomóżcie.

Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem – sami przestrzegajcie Przykazań Bożych, bądźcie dobrzy, przebaczajcie, módlcie się i pomagajcie misjonarzom!!!

Jak możemy pomóc misjonarzom?

Katecheta ponownie wręcza uczniom ilustracje ze zdjęciami akcji misyjnych, czasopisma misyjne, różańce misyjne.

4. Podsumowanie:

Następuje kształtowanie postaw uczniów i dokonanie wyboru osobistej pomocy misjom.

Katecheta zawiesza niektóre ilustracje na tablicy: np. z smsem, „Misjonarz na Post”, pokazuje kalendarz ... i zachęca do działania uczniów.

Już dziś możecie pomóc misjonarzom modląc się codziennie na różańcu misyjnym (wyjaśniam krótko kolory różańca i za kogo wtedy się modlimy), albo inną modlitwą (otrzymacie ode mnie taką modlitwę) i nie tylko w Wielkim Poście o siły, zdrowie dla misjonarzy, uczestnicząc we Mszy Świętej za misjonarzy:

- można zakupić prenumeratę czasopisma misyjnego lub kalendarz;
- są przy parafiach lub w szkołach koła misyjne, które biorą udział w różnych akcjach na rzecz misji (była taka akcja „Kogut na misję”, w naszej szkole braliśmy udział w akcji „Sukienka do Afryki” lub grosiki dla „Szkolnego kolegi z Afryki”);
- są też Kolędnicy misyjni, którzy śpiewając kolędy zbierają pieniądze na budowę studni na misjach, szkoły, przychodni, czy innych potrzebnych rzeczy;
- każdy może wysłać sms-a, którego koszt wspomóże działania misjonarzy;
- są strony internetowe, filmy, obrazy, grafiki opowiadające o misjach (wyszukiwarka: misje, misjonarz, pomoc misjom i inne).

Katecheta wycisza dzieci i proponuje powtórzenie nakazu misyjnego, aby uczniowie dobrze zapamiętali.

Misjonarz nie tylko głosi Słowo Boże, udziela sakramentów świętych, modli się, czy uczy modlitwy. On pomaga w życiu codziennym, leczy, uczy, pociesza. I Ty też możesz być misjonarzem tam gdzie mieszkasz, uczysz się, żyjesz.

Następnie prosimy, aby każde dziecko zastanowiło się: Dokąd Ty pójdziesz i komu opowiesz o Panu Jezusie? Co zrobisz, aby pomóc misjonarzom w dalekich krajach? Prosimy dzieci o powstanie, aby pomodlić się za misjonarzy (*Załącznik nr 3*). Pomodlimy się modlitwą papieża św. Jana XXIII za misjonarzy. Wręczamy karteczki z modlitwą, którą potem dzieci wkleją do zeszytu.

III. ZAKOŃCZENIE

- Zapisanie tematu katechezy w zeszytce – **Temat:** „Idźcie i nauczajcie”.
- **Notatka:** Zapisanie słów nakazu misyjnego w ozdobnej ramce. Wkleić karteczki z labiryntem i modlitwą.
- **Praca domowa:** Narysuj, dokąd pójdziesz i komu będziesz głosił Słowo Boże jak misjonarz. Pod ilustracją napisz (minimum 3 zdania): Co powiesz tym osobom o Panu Jezusie?

ZAŁĄCZNIKI

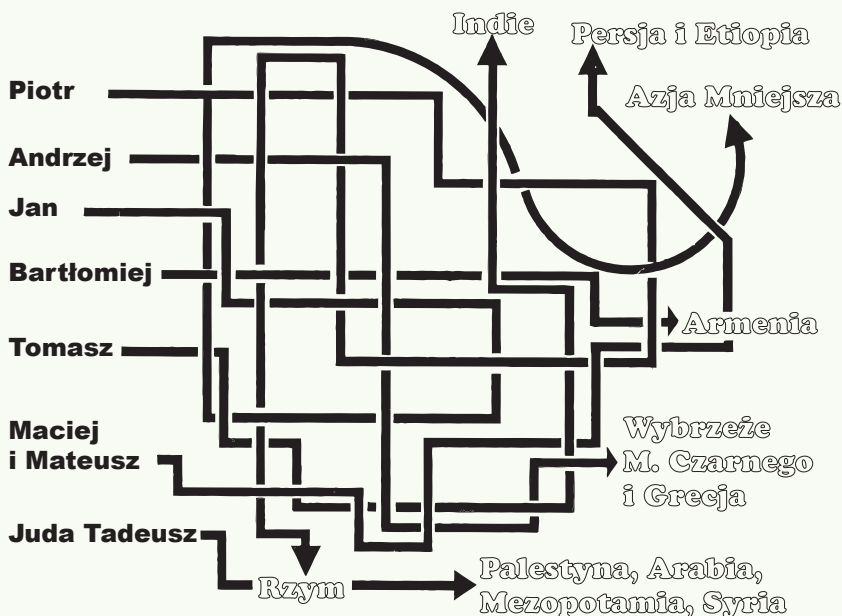
Załącznik nr 1

NAKAZ MISYJNY:

Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody,
udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.
Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem.
A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.

Załącznik nr 2

Apostołowie posłuszni „nakazowi Jezusa Chrystusa” wyruszyli do różnych krańców starożytnego świata. Dokąd dotarli w swoich misyjnych podróżach? Rozwiąż labirynt:

Załącznik nr 3

Modlitwa Papieża Świętego Jana XXIII za misjonarzy

Panie Jezu Chryste, spojrzij prosimy na swoich misjonarzy, kapłanów i braci, siostry i świeckich, którzy wszystko opuścili, aby dawać świadectwo Twemu słowu i Twojej miłości. Bądź obrońcą silnych, ochroną przed potknięciem słabych, ratunkiem przed upadkiem. Podnoś ich na duchu. Słowem i przykładem swoim oświecaj w przeciwnościach i niebezpieczeństwach. Niechaj im Panie towarzyszy sztandar Krzyża Twojego. W uciskach niech ich uczy ducha ofiary, w słabościach daje moc i pociechę, a we wszystkich trudnościach życia apostołowskiego światło i wytrwanie. Uwieńcz ich prace takimi owocami, jakich

sami gorąco pragną, nie szukając korzyści, ani dóbr tej ziemi. Niechaj zbawią dusze nieśmiertelne i niewierzących sprowadzą do Ciebie, który jesteś Drogą, Prawdą i Życiem. Spraw, żeby razem ze stale wzrastającą rzeszą wiernych wysławiali Ciebie, Panie, i składali Ci dzięki, który ich odkupiłeś i chcesz doprowadzić do zbawienia wiecznego. Amen.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Święci z dalekich kontynentów

Autor: ks. Dariusz Kruczyński

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń wie, że młode Kościoły misyjne rodzą świętych.

Cel szczegółowy:

- uczeń zna świętych pochodzących z innych kontynentów,
- wie, że misjonarze odkrywają przed ludźmi drogę do świętości,
- uczeń rozumie uniwersalność Kościoła.

Metody i formy pracy: pogadanka, praca w grupach.

Pomoce dydaktyczne: karteczki dla grup z życiorysem świętego. Najlepiej, jakby każda karteczka była koloru kontynentu, z jakiego pochodzi święty, rozsypanka.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta rozpoczyna spotkanie modlitwa do Ducha Świętego o światło dla rozumu i moc dla woli, aby poznane treści umocniły uczniów w pragnieniu naśladowania świętych (*Załącznik nr 1*).

2. Wprowadzenie do tematu:

Moi drodzy, znamy wielu wspaniałych świętych. Niektórzy z nich są naszymi patronami. Katecheta rozmawia z dziećmi o tym, czy znają swych świętych patronów. Z pewnością większość uczniów będzie miała imiona

chrześcijańskie, a nawet będą znały historię swoich patronów. Jeśli nie, katecheta pomaga im, krótko charakteryzując sylwetki świętych.

Pytania:

- Jak nazywa się Twój święty patron?
- Kiedy otrzymałaś imię tego świętego (świętą) za patrona?
- W jakim celu na chrzcie świętym otrzymujemy imiona świętych patronów?

3. Rozwinięcie:

Jak zauważyliśmy większość, jeśli nie wszyscy ci święci nasi patronowie żyli w Europie albo w Polsce. Ich imiona są łatwe do wymówienia, ponieważ brzmią swojsko.

Na dzisiejszej katechezie poznamy kilku świętych, którzy noszą dziwne imiona i pochodzą z odległych kontynentów: z Afryki, Azji, Ameryki Łacińskiej. Kościół istnieje na całym świecie, nie tylko w Polsce i Europie. Nawet te Kościoły, które powstały niedawno, już mają swoich świętych, których wiarę i miłość do Pana Boga możemy wszyscy naśladować.

Katecheta dzieli uczniów na cztery grupy. Każda otrzymuje świętych pochodzących z jednego kontynentu. Zadaniem uczniów jest zapoznanie się z postacią oraz krótkie opowiedzenie o niej na forum klasy.

Grupa I – Ks. Augustyn Zhao Rong – kapłan z Chin (*Załącznik nr 2*)

Grupa II – Karol Lwanga i towarzysze – Afryka (*Załącznik nr 3*)

Grupa III – Święta Róża z Limy, pierwsza święta z Peru (*Załącznik nr 4*)

Grupa IV – Krzysztof, Jan i Antoni, męczennicy meksykańscy (*Załącznik nr 5*)

4. Podsumowanie:

Nie tylko kraje, w których chrześcijaństwo trwa od tysiąca lat mają swoich świętych, ale również młode Kościoły misyjne. Bóg daje tym Kościołom wzory do naśladowania i orędowników. Uczą nas oni miłości do Chrystusa, wierności zobowiązaniom chrztu świętego. Ci święci z dalekich krajów pokazują, że Kościół jest powszechny. Jest jak drzewo, które rodzi dobre owoce świętości nie tylko w Europie, ale i na innych kontynentach.

III. ZAKOŃCZENIE

Dzieci zapisują temat katechezy do zeszytu: Święci z różnych kontynentów. Następnie każdy uczeń otrzymuje kopertę z rozsypanką (*Załącznik nr 6*). Ma za zadanie wkleić do zeszytu odszyfrowane zdanie.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Modlitwa do Ducha Świętego

Prosimy Cię, Duchu Święty, abys pomógł nam poznawać naukę Chrystusa i ukochać ją nade wszystko. Oświeć nasze umysły i umacniaj dobrą wolę, abysmy zawsze pragnęli żyć w przyjaźni z Jezusem i naśladowali świętych w ich miłości do Boga. Amen.

Załącznik nr 2

Grupa I Zhao Rong, kapłan z Chin

Zhao Rong w młodości, przed chrztem prowadził bardzo grzeszne życie. Gdy miał 20 lat zaczął pracować jako strażnik w więzieniu. Kiedy w 1772 r. rozpoczęły się w Chinach prześladowania katolików, wielu z nich trafiło do więzień. Zhao Rong miał ich pilnować. Wśród więźniów spotkał wspaniałego księdza, misjonarza o. Martinusa Moye, którego Chińczycy nazywali ojciec Mei. Wtedy, młody Zhao poznał naukę Chrystusa. Dużo rozmawiał z misjonarzem. Po zwolnieniu z więzienia ojca Martinusa młody strażnik nadal go odwiedzał i dyskutował na tematy wiary. Zhao Rong uwierzył w Chrystusa i przyjął chrzest. Na chrzcie otrzymał imię Augustyn. Misjonarz widząc jego wiarę i zdolności postanowił nauczyć go języka łacińskiego oraz tłumaczył mu obszernie Pismo św. i zasady wiary chrześcijańskiej. W 1779 r., kiedy wybuchła klęska głodu i zarazy, o. Martinus posłał go do prowincji Syczuan, aby pomagał nieszczęsnym chorym. Augustyn ochrzcił tam wiele osób. Wszystkim opowiadał o Chrystusie i zachęcał do uwierzenia w Niego. Opiekował się chorymi i grzebał umarłych.

Zhao Rong został wyświęcony na kapłana 10 maja 1781 r. Podczas prześladowań, które wybuchły w 1815 r. został aresztowany, kiedy udzielał chorem sakramentu namaszczenia chorych. Zamknięto go w więzieniu w Chengdu. Był ciężko bity kijem bambusowym w kostki i policzkowany skórzaną podeszwą. Zmarł z powodu pobicia po kilku dniach. Jest jednym ze 120 męczenników chińskich, których Kościół ogłosił świętymi.

Załącznik nr 3

Święci Męczennicy z Ugandy

Do Ugandy przybyli misjonarze z Europy w latach dziewięćdziesiątych XIX w. W 1879 r. osiedlili się tam Ojcowie Biali, którzy spotkali się z przychylnością mieszkańców. Jednak w kilka lat później, król Mtera zmusił ich do opuszczenia kraju. Krwawe prześladowania chrześcijan rozpoczęły się za panowania Mwangi, następcy króla Mtery. Pierwsze prześladowanie dotknęło misję anglikańską. W Natebe nieopodal stolicy kraju, Kampali, wbito na pale i żywcem spalono trzech uczniów szkockiego misjonarza Mackaya, który uczył miejscową ludność czytać i pisać. Prześladowania dosięgły także katolików. Wśród nich byli dworzanie króla. Przez wiele dni na uwięzionych wywierano naciski, by wyrzekli się wiary. Wśród męczenników było dwóch chłopców, liczących zaledwie 12 lat.

Dnia 3 czerwca 1886 roku w Namugongo zapłonął stos. Zawiniętych w trzcinowe maty misjonarzy kolejno wrzucano w płomień. Było to w uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego. Wśród 13 męczenników był Karol Lwanga, wódz plemienia Nagweya i przełożony paziów królewskich. Został spalony na stosie, gdy miał 25 lat. Mimo wielkiego cierpienia Karol pozostał radosny i spokojny. Zachęcał innych do wytrwania w wierze.

Załącznik nr 4

Święta Róża z Limy, pierwsza święta z Peru

Miała na imię Izabela, ale wszyscy nazywali ją Różą, gdyż była bardzo piękna. Urodziła się 20 kwietnia 1586 r. w Limie. Imię Róża nadano jej przy bierzmowaniu. Róża była bardzo głęboko wierzącą osobą. Postanowiła swe życie

poświęcić Chrystusowi i w wieku 20 lat została tercjarką dominikańską. Próbowano ją wydać za mąż, lecz Róża stanowczo odmawiała. Święta ciężko pracowała w ogrodzie: hodowała kwiaty, zarabiała haftem i szyciem. Bardzo dużo modliła się, umartwiała i pościła. Żyła niezwykle skromnie i surowo w małym domku w ogrodzie swych rodziców. Róża bardzo kochała biednych i chętnie im pomagała oraz dzieliła się z nimi tym, co posiadała. Troszczyła się o chorych, zwłaszcza Indian i niewolników. Zastępnęła z niezwyklej wiedzy.

Już za życia była otaczana czcią. Zmarła 24 sierpnia 1617 r. Jest pierwszą świętą pochodzącą z Ameryki.

Załącznik nr 5

Krzysztof, Jan i Antoni, męczennicy z Tlaxcala (Meksyk)

Chłopcy żyli na początku XVI wieku. Byli uczniami szkoły prowadzonej przez franciszkanów w Tlaxcala. Odznaczyli się głęboką wiarą.

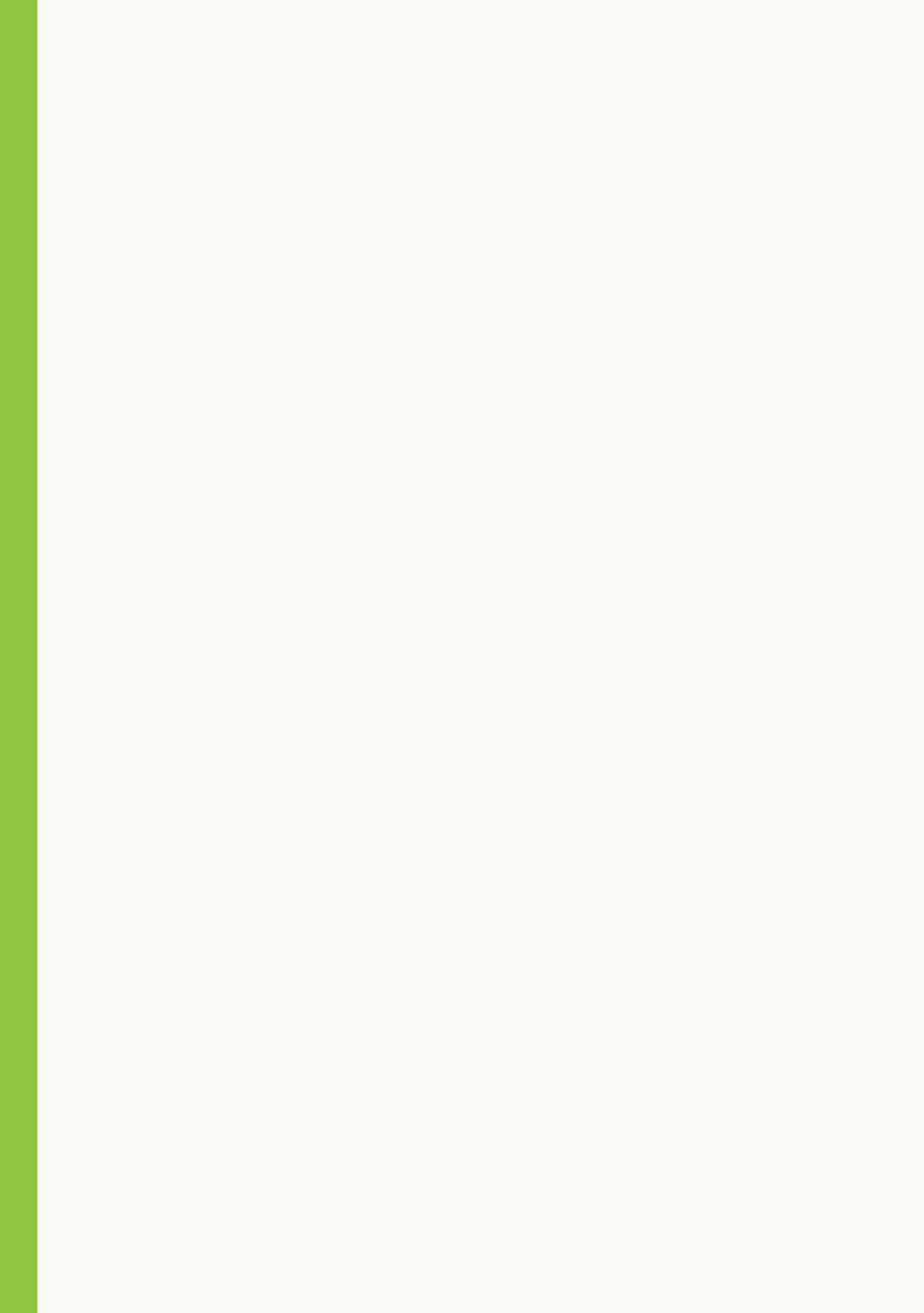
Krzysztof urodził się ok. 1515 r. w Atlihuahuetzia, po otrzymaniu w wieku 10 lat chrztu św. został publicznie zakatowany przez własnego ojca. Bezpośrednim powodem męczeństwa było to, że chłopiec zniszczył przedmioty związane z kultem pogańskim, przechowywane w domu. Przed śmiercią Krzysztof wybaczył swemu oprawcy i modlił się o jego nawrócenie. W chwili śmierci miał 12 lat.

Antoni urodził się również ok. 1515 r. w Tizatlan Pochodził z bogatej i szanowanej rodziny. Uczęszczał do szkoły franciszkańskiej. Wraz z Janem dołączył do dominikanina o. Bernardyna z Minaya. Zginął w czasie wyprawy misyjnej. Miał 14 lat.

Jan urodził się w Tizatlan w 1515 r. Był służącym Antoniego i wraz z nim uczęszczał do szkoły franciszkanów. Został zamordowany podczas wyprawy misyjnej razem z Antonim.

Załącznik nr 6

ŚWIĘ	TOŚĆ	NIE	ZNA	GRA	NIC.
------	------	-----	-----	-----	------

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Bł. Maria Teresa Ledóchowska, Matka Afryki

Autor: ks. Dariusz Kruczyński

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczniowie poznają świętych, którzy swe życie oddali misjom,
- uczeń zna polskich patronów misji.

Cel szczegółowy:

- uczeń wie, kim jest bł. Maria Teresa Ledóchowska,
- uczeń wie, czym zajmują się misjonarze,
- uczeń pragnie naśladować bł. Marię Teresę Ledóchowską.

Metody i formy pracy: opowiadanie, burza mózgów, praca w grupie.

Pomoce dydaktyczne: mapa, kartka z zadaniem prawda/fałsz, prezentacja multimedialna, zdjęcia bł. Marii Teresy, kartka ze złotymi myślami Błogosławionej.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta proponuje rozpoczęcie katechezy modlitwą „Zdrowaś Maryjo”. Zapowiada, że odmawiamy tę modlitwę w intencji mieszkańców Afryki, którym całe swe życie poświęciła wielka Polka – bł. Maria Teresa Ledóchowska.

2. Wprowadzenie:

Jest nazywana Matką Afryki. Była Polką najbardziej ukochaną przez Afrykańczyków. Zrezygnowała z kariery na dworze cesarskim, gdyż zrozumiała,

że jej powołaniem jest pomagać misjonarzom pracującym w Afryce. Dziś poznamy bł. Marię Teresę Ledóchowską, żyjącą w XIX wieku, w czasach zaborów.

3. Rozwinięcie:

Katecheta w domu może przygotować prezentację slajdów o Marii Teresie. Winna ona zawierać podstawowe informacje z życia Błogosławionej, a także „złote myśli” jej autorstwa. Tą prezentacją można ubogacić opowiadanie o jej życiu.

Zanim katecheta przedstawi uczniom postać bł. Marii Teresy pokazuje na mapie Austrię Polską oraz Afrykę. Mówi: A teraz posłuchajcie historii Błogosławionej, która dokonała wielkich dzieł dla Afrykańczyków i zasłużyła sobie na ich wdzięczność. (*Załącznik nr 1*).

4. Podsumowanie:

Po zakończeniu opowiadania katecheta rozdaje dzieciom karteczki z zadaniem prawda/fałsz prosząc o zaznaczenie właściwych odpowiedzi (*Załącznik nr 2*). Daje również dzieciom karteczki z sentencjami bł. Marii Teresy, prosząc, aby jedną z nich przepisały do zeszytu (*Załącznik nr 3*).

III. ZAKOŃCZENIE

Katecheta prosi o zapisanie tematu zajęć do zeszytu: Bł. Maria Teresa Ledóchowska, Matka Afryki. Katechezę można zakończyć śpiewem popularnej piosenki: „Wiele jest serc...” albo modlitwą przez przyczynę bł. Marii Teresy (*Załącznik nr 4*).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

„Urodziła się 29 kwietnia 1863 r. w Loosdorf w Austrii, w rodzinie hrabiego Antoniego Ledóchowskiego i Józefiny z domu Salis-Zizers. Była najstarszą

z dziewięciorga dzieci. Jej siostrą jest święta Urszula, a stryjem słynny kardynał Mieczysław Ledóchowski.

Maria Teresa wychowywała się w rodzinie religijnej i patriotycznej. Wpływ na kształtowanie się postawy małej Marii miała matka, kobieta głęboko wierząca, zatroskana o ubogich i potrzebujących pomocy, stawiająca dzieciom wysokie wymagania. Rytm dnia wyznaczała w rodzinie wspólna modlitwa i uczestnictwo w życiu kościoła parafialnego. Ojciec dzielił się z dziećmi swą wiedzą religijną, malarską i historyczną. Od niego Maria przejęła umiłowanie porządku i systematyczności w pracy.

We wspomnieniach z dzieciństwa Maria Teresa podkreślała atmosferę religijną domu: „Jak sięgam pamięcią wstecz przypominam sobie niebieski, już zużyty klęcznik, pokryty aksamitem, gdzie codziennie rano i wieczór składałyśmy ręce do odmówienia „Ave Maria”. Przypominam sobie również obraz Czarnej Madonny z Częstochowy, który stał na biurku mojego ojca, a przed którym często zastawałam ojca klęczącego, gdy cichutko wsuwałam się do jego pokoju”.

Błogosławiona bardzo wcześnie przejawiała zdolności literackie, muzyczne i malarskie. Mając pięć lat napisała mały utwór sceniczny dla domowników, a w wieku 9 lat pisała już wiersze i czytała literaturę piękną.

Po stracie majątku na skutek bankructwa, rodzina Ledóchowskich zamieszkała w 1873 r. w St. Pölten. Maria Teresa podjęła naukę w szkole Pań Angielskich. Po dziesięciu latach jej rodzice przenieśli się do Lipnicy Murowanej koło Bochni.

W roku 1885 ciężko zachorowała na ospę, która oszpeciła jej twarz. Po śmierci ojca Maria Teresa została damą dworu wielkich księżąt tokańskich na zamku w Salzburgu. I wtedy po raz pierwszy usłyszała o misjach katolickich w Afryce. Poznała siostry Franciszkanek Misjonarki Maryi, które opowiedziały jej o swej pracy w Afryce. Maria Teresa ubolewała nad tym, że nigdy wcześniej nikt nie mówił jej o misjach katolickich. Przeczytała broszurę autorstwa kard. Karola Marciała Lavigerie z Algieru, który wzywał do niesienia pomocy Afrykańczykom. Maria Teresa zrezygnowała z pisania dramatów i płochego życia dworskiego i oddała się sprawie misji. Poznała osobiście kardynała w 1887 r., który

powierzył jej zakładanie komitetów antyniewolniczych. Z kardynałem spotkała się jeszcze w Szwajcarii w 1889 r. i to spotkanie nadało ostateczny kierunek jej przyszłości: postanowiła całkowicie oddać swe życie misjom afrykańskim. Uważała, że: „Nie tylko my mamy prawo być synami Bożymi i korzystać z Jego darów: Eucharystii, opieki Matki Bożej, łaski sakramentalnej, zbawienia wiecznego. Bóg nie zna białego czy czarnego, tylko zna bliźniego”. Dlatego zrezygnowała z kariery dworskiej i zamieszkała u sióstr szarytek w Salzburgu.

W 1890 r. wyszedł pierwszy numer „Echa z Afryki”. Wkrótce pismo zaczęło wychodzić w kilku językach obcych. Dla dzieci Maria Teresa wydawała pismo „Murzynek”.

W 1894 r. powstała Sodaliczja św. Piotra Klawera dla Misji Afrykańskich, która następnie stała się Zgromadzeniem Sióstr Misjonarek św. Piotra Klawera. Patron zgromadzenia był hiszpańskim misjonarzem. Celem sodaliczji było niesienie pomocy niewolnikom. Członkinie sodaliczji miały łączyć modlitwę o nawrócenie Afryki z jałmużną dla misjonarzy. W ciągu czterdziestu lat sodaliczja wykupiła ponad 12 tysięcy niewolników. Zajmowała się również przygotowywaniem do chrztu Afrykańczyków.

9 września 1896 r. Maria Teresa złożyła śluby zakonne. Energiczna i utalentowana siostra zajęła się pracą publicystyczną, gromadziła środki finansowe na pomoc Afryce. Docierała z odczytami o sytuacji niewolników na Czarnym Łądzie w najdalsze zakątki kraju i Europy. Zajmowała się budzeniem powołań misyjnych dla Afryki. Błogosławiona wydawała broszury, kalendarze, czasopiśma. Prowadziła obfitą korespondencję z misjonarzami. Matka Maria Teresa organizowała kongresy misyjne w Polsce i Austrii oraz wydawała książki religijne. Dzieło prowadzone przez Marię Teresę rozwijało się bardzo dynamicznie. Powstawały coraz to nowe dzieła: Związek mszalny, Chleb Św. Antoniego, Wykup dziecka murzyńskiego z niewoli, Kształcenie seminarzysty. Środki finansowe pozyskiwano m. innymi zbierając metale szlachetne i znaczki pocztowe. O swoim zaangażowaniu misyjnym pisała: „Widzę jak najwyraźniej, że dobry Bóg powołał mnie do tej pracy misyjnej i w rozpoznaniu, i w praktyce mego powołania misyjnego jestem nad wyraz szczęśliwa i nie mogę się dość nadziękować Panu Bogu każdego dnia”.

Zmarła 6 lipca 1922 r. w Domu Generalnym w Rzymie. Papież Paweł VI, ogłaszając ją błogosławioną, powiedział: „Maria Teresa wyprzedziła czasy, w których żyła, tak bardzo nie sprzyjające apostołstwu kobiet. Przewędrowała całą Europę szerząc wszędzie apostołstwo misyjne. Katolicy z Afryki oplakali odejście swej Matki – jak ją nazywali – ale przez działalność założonego przez siebie Instytutu, żyjącego jej duchem, nie przestają i dzisiaj doświadczać wielkości i siły tej miłości, która nią owładnęła” (D. Kruczyński, „Oblicza miłosierdzia”, Kielce „Jedność” 2016, str. 161-163).

Załącznik nr 2

WYDARZENIE	PRAWDA	FAŁSZ
Maria Teresa była Polką, choć urodziła się i mieszkała w Austrii.		
Maria Teresa pochodziła z bardzo szanowanej rodziny.		
Maria Teresa miała zrobić karierę naukową jako wykładowca na Uniwersytecie.		
Maria Teresa ciężko zachorowała na odrę.		
Maria Teresa była założycielką Zgromadzenia misyjnego.		
Maria Teresa bardzo kochała Afrykę i pomagała misjonarzom z tego kraju.		
Maria Teresa wydawała książki i czasopisma, za które zdobywała pieniądze na misje.		
Maria Teresa kilka razy podróżowała do Afryki.		
Beatyfikował ją papież Benedykt XVI.		

Załącznik nr 3

Złote myśli i powiedzenia bł. Marii Teresy Ledóchowskiej o misjach za: www.centrummisyjne.pl/index.php/cytaty-misyjne/71-myli-cytaty-przyso-wia-misyjne

- „Drodzy rodacy! Im, który naród więcej czyni dla misji, tym lepiej w jego własnym kraju się dzieje. U nas dlatego tak smutno, że jeszcze tak mało ducha misyjnego”.
- „Kto pomaga misjonarzom, nagrodę misjonarzy otrzyma”.
- „Miłość Chrystusa przynagła nas”. I ta miłość Chrystusa pobudza nas do praktykowania dzieł miłosierdzia aż poza granice własnej ojczyzny, zachęca nas do niesienia pomocy wszędzie gdzie są potrzeby i do głoszenia dobrodziejstw Ewangelii.
- „Gdy miłujemy misje i interesujemy się nimi, to z pewnością ogarnie nas prawdziwy duch animacji misyjnej – z pełności serca usta mówią”.
- „Od momentu, w którym Pan Jezus dał apostołom polecenie – jakby testament, aby szli na cały świat i nauczali wszystkie narody, istnieją w Kościele misjonarze. Pierwszymi byli sami apostołowie, a potem ich następcy, misjonarze i wszyscy ci, którzy im pomagają, a w pewnym sensie jesteśmy my wszyscy misjonarzami, gdy prosimy w Modlitwie Pańskiej: „Przyjdź Królestwo Twoje”. Przyjdź do nas wszystkich: do białych i czarnych, żółtych i czerwonoskórych”.
- „Wszyscy: księża i świeccy – mężczyźni i kobiety, chłopcy i dziewczęta, a nawet małe dzieci – wszyscy mogą mieć udział w niesieniu światła wiary do Afryki”.
- „Jeśli kochacie misje – będziecie modlić się za nie. Jeśli kochacie misje – będziecie prenumerować czasopisma misyjne. Jeśli kochacie misje – będziecie czytać o misjach i zachęcicie innych do czytania o nich. Jeśli kochacie misje – nie cofniecie się przed małą ofiarą na rzecz misji”.
- „Życie jest krótkie, wieczność nieskończona. Czyńmy wiele dobra dopóki znajdujemy się w drodze ku wieczności, abyśmy nie stracili cennego czasu na próżno. Starajmy się o wzrost chwały Bożej i pracujmy dla zbawienia dusz, pomni słowa św. Dionizego Areopagity: «Z rzeczy boskich najbardziej boską jest współpraca nad zbawieniem dusz»”.

Załącznik nr 4

Modlitwa do bł. Marii Teresy Ledóchowskiej

Boże, dzięki Twojej łasce błogosławiona Maria Teresa niestrudzenie niosła pomoc głosicielom Ewangelii, spraw za jej wstawiennictwem, aby wszystkie ludy poznały Ciebie, prawdziwego Boga. Amen.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Św. Damian de Veuster, misjonarz trędowatych

Autor: ks. Dariusz Kruczyński

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczniowie poznają świętych misjonarzy.

Cel szczegółowy:

- uczeń wie, kim jest św. Damian de Veuster,
- uczeń wie, czym zajmują się misjonarze,
- uczeń pragnie naśladować św. Damiana.

Metody i formy pracy: opowiadanie, burza mózgów, praca w grupie.

Pomoce dydaktyczne: mapa, rozsypanka, prezentacja slajdów o życiu św. Damiana.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta proponuje rozpoczęcie katechezy modlitwą „Ojcze nasz”, która przypomina, że wszyscy jesteśmy dziećmi Jedyne go Boga. Po modlitwie sprawdza obecność, pracę domową i zadaje pytania dotyczące ostatnich zajęć katechetycznych.

2. Wprowadzenie:

Mówiliśmy już nieraz o trudnej pracy misjonarzy w dalekich krajach. Bardzo często kraje misyjne należą do najuboższych krajów świata, gdzie cierpią z powodu nędzy, chorób i wojen. Dzisiaj poznamy wspaniałą postać. Św. Damian de Vvester był misjonarzem żyjącym w XIX wieku.

Całe swoje życie poświęcił trędowatym na wyspie Molokai. Był człowiekiem bardzo ofiarnym i dzielnym. Nie bał się pomagać chorym, chociaż wiedział, że sam może się zarazić nieuleczalnym trędem.

3. Rozwinięcie:

Na stronach internetowych można znaleźć zdjęcia o. Damiana oraz jego biografię. Katecheta może przygotować uprzednio krótką prezentację życiorysu Świętego i puścić slajdy w czasie opowiadania. Jeśli nie, warto zapisywać na tablicy trudniejsze wyrazy, np. nazwę miejsc związanych z o. Damianem, jego nazwisko i przeczytać je głośno, pozwalając dzieciom oswoić się z nimi.

Zanim katecheta przedstawi uczniom postać św. Damiana prezentuje na mapie miejsce urodzenia św. Damiana oraz wyspę, na którą się udał jako misjonarz.

Następnie mówi: posłuchajcie uważnie opowiadania o św. Damianie (*Załącznik nr 1*). Nie zniechęcajcie obco brzmiącymi nazwami miejscowości. Starajcie się zapamiętać jak najwięcej informacji.

4. Podsumowanie:

Po zakończeniu opowiadania, katecheta dzieli dzieci na 4 grupy i rozdaje im kopertę a w niej karteczki z podzielonymi na sylaby wyrazami. Prosi, aby dzieci ułożyły z tych sylab wyrazy i zdanie (*Załącznik nr 2*).

Po ułożeniu zdań w grupach, uczniowie przepisują je na tablicę, a następnie do zeszytu.

III. ZAKOŃCZENIE

Katecheta dziękuje uczniom za wspólną pracę. Prosi o zapisanie tematu zajęć do zeszytu: Św. Damian de Vuester, misjonarz trędowatych. Katechezę kończy modlitwą przez przyczynę św. Damiana (*Załącznik nr 3*).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

„Józef de Veuster stał się znany na całym świecie jako Damian, kapłan ze Zgromadzenia Najświętszych Serc Jezusa i Maryi, Apostoła trędowatych.

Urodził się w małej wsi Tremelo w Belgii. Był siódmym dzieckiem w zamożnej rodzinie rolniczej. Chłopiec wzrastał w rodzinie chrześcijańskiej, głęboko przywiązanej do wiary. W niedzielę i święta uczestniczył ze swymi najbliższymi we mszy św. i nieszporach. Każdego wieczoru w rodzinie odmawiano różaniec. Starsi czytali dzieciom żywoty świętych. Rodzice zachęcali dzieci do częstego przyjmowania sakramentów świętych. Szczególnym kultem w rodzinie obdarzano Chrystusa, Maryję i św. Józefa. Nie dziwi więc, że w domu rodzinnym Veusterów narodziło się wiele powołań: starsza siostra Józefa wstąpiła do urszulanek w Tilkdon, druga siostra dołączyła do niej po kilku latach, trzecia pragnęła również wybrać drogę życia zakonnego, ale rodzice jej się sprzeciwili. August, najstarszy brat Józefa został zakonnikiem i kapłanem w Zgromadzeniu Najświętszych Serc Jezusa i Maryi w Louvain. Do niego potem dołączył Święty.

Od rodziców Józef przejął wrażliwość na potrzeby biedaków i nauczył się dzielenia z nimi tym, co posiadał. Po ukończeniu nauki w szkole podstawowej Józef został posłany przez rodziców do Braine-le-Comte, by uczyć się języka francuskiego. Wtedy już Józef odczuł pragnienie oddania się na służbę Bogu. Z okazji Bożego Narodzenia (1858 r.) pisze o tym do rodziców, prosząc by zgodzili się na to, by został kapłanem.

Powołanie do życia zakonnego i kapłaństwa pokrzyżowało plany ojca, który chciał, by Józef przejął po nim majątek rodzinny. Ojciec jednak widząc determinację osiemnastolatka, z ciężkim sercem przystał na jego prośbę.

W 1859 r. Józef odwiedził swego brata Augusta w Louvain. W trakcie tej wizyty syn wyjawiał ojcu, że nie chce już wracać do domu, gdyż tutaj, w klasztorze znalazł swe miejsce. Ojciec się zgodził i Józef został przyjęty do Zgromadzenia. Przeszkodą w drodze do kapłaństwa był brak dostatecznego wykształcenia.

Władze postanowiły, że zostanie bratem zakonnym. Józef zgodził się, chociaż wewnętrznie nie był zadowolony.

Oblóczyny odbyły się 2 lutego 1859 r. Nowicjusz otrzymał imię Damian. Młody zakonnik szybko ujawnił swe zdolności. Bardzo łatwo opanowywał gramatykę łacińską. Przełożeni postanowili, że będzie mógł iść drogą ku kapłaństwu.

W nowicjacie Damian rozbudził w sobie pragnienie zostanie misjonarzem. Pragnął wyjechać się na placówkę misyjną w Oceanii, gdzie Zgromadzenie miało już swoich misjonarzy. By zrealizować swe marzenie o misjach gorliwie modlił się do św. Franciszka Ksawerego, patrona misjonarzy.

7 października 1860 roku brat Damian złożył śluby wieczyste w Paryżu, w Kościele Matki Bożej Pokoju. Wrócił do Louvain, aby kontynuować studia filozoficzne i teologiczne. W tym czasie jego brat został skierowany na placówkę misyjną na Hawajach. Jednak choroba uniemożliwiła mu wyjazd. W związku z tym Damian poprosił przełożonych zakonnych, by mógł pojechać w miejsce chorego na tyfus brata.

Kiedy otrzymał zgodę generała zakonu, pożegnał rodziców i 9 listopada 1863 r. wraz z kilkoma misjonarzami wsiadł na statek. Do Honolulu misjonarze dotarli 19 marca 1864 r. W Honolulu Damian otrzymał święcenia kapłańskie 21 maja 1864 r. z rąk wikariusza apostolskiego. Brat Damian został ojcem-misjonarzem na Hawajach. Miał ewangelizować na wyspie Oahu. Tutaj spędził 10 lat, budując kapliczki i głosząc Ewangelię. Młody misjonarz szybko opanował używane tam języki i docierał do mieszkańców wyspy ze słowem Bożym. Tutaj rozkwitło w pełni jego poczucie humoru i dystans do samego siebie: ojciec starał się mówić w miejscowych językach, ale nie znając ich wystarczająco przekręcał lub mylił słowa, wywołując radość wśród wiernych.

Kiedy bp. Maigret, wikariusz apostolski, w 1873 r. poprosił o ochotników, którzy mogliby odwiedzać co jakiś czas wyspę Molokai, gdzie na półwyspie Kalaupapa od 1866 r. znajdowała się kolonia licząca 600 trędowatych, o. Damian zgłosił się bez ociągania. Kierował nim wspaniałomyślna i ofiarna miłość. Czuł, że tam Bóg wyznaczył mu miejsce. Wyjechał natychmiast, wioząc

w sercu wielką radość i głębokie przekonanie, że – jak pisał do rodziców – wreszcie może „służyć Panu w Jego biednych, chorych dzieciach, odrzuconych przez innych”. Miał 33 lata.

Sytuacja pod względem moralnym i ekonomicznym w Molokai była tragiczna. Młody misjonarz opisuje ją w jednym z listów: „Deprawacja zajęła miejsce prawa (...), kobiety były zmuszane do nierządu, aby zapewnić sobie „przyjaciół” na trudne chwile (...); dzieci, skoro miały tylko dość siły do pracy, wykorzystywano w niewolniczy sposób (...). Nierzadko można było je znaleźć tuż za ścianami lepianek, oczekujące na śmierć, jak na wyzwolenie od cierpień i bólu”.

Problemem był nie tylko trąd, ale demoralizacja i przemoc. Zakonnik spotkał tu setki chorych, ubogich nie tylko fizycznie, ale i moralnie. Ludzie ci żyli w uwłaczających warunkach. Przemoc, kradzieże, wykorzystywanie słabszych i nędza były powszechne.

Misjonarz najpierw zajął się życiem religijnym mieszkańców Molokai. Nie była to łatwa posługa. Pisał: „Przez łyż sieję ziarno między moimi trędowatymi. Od rana do wieczora żyję wśród wstrząsającej potrzeby cielesnej i duchowej. Kiedy się nawracają, ukazuję im śmierć jako koniec ich cierpień. Wielu widzi swoje ostatnie godziny życia jako rezygnację, inni natomiast jako radość. W ciągu roku widziałem około stu umierających w takim nastroju. Rany, które powstają na całym ciele, na rękach i nogach, wydzielają nieprzyjemny zapach. Również oddech skaża powietrze. Włożyłem wiele trudu, aby przyzwyczaić się do tego. Bardzo szybko jednak mój zmysł powonienia przyzwyczaił się i dlatego bez trudu mogę wchodzić do domów, gdzie mieszkają trędowaci. Mimo to, przy słuchaniu spowiedzi trędowatego, którego rany są pełne robaków, muszę sobie zatykać nos. Kiedy chcę udzielić Sakramentu Namaszczenia Chorych, niekiedy nie wiem, gdzie namaścić olejem świętym zniszczone ciało” (List z 1874 r.).

Szybko jednak zrozumiał, że musi leczyć nie tylko dusze, ale i nieść ulgę w cierpieniach ciała. Zajął się pomocą charytatywną i leczeniem. Środki, którymi dysponował były bardzo skąpe. Powoli jednak sytuacja się zmieniała. Opiekował się osieroconymi dziećmi, otworzył sklep, w którym wydawano

żywność za darmo. Dzięki jego pracy chorzy zamieszkali w drewnianych domkach. Polepszyły się warunki życia. Zdolni do pracy podjęli ją. Ojciec Damian doprowadził wodę pitną budując wodociąg. Miejsce do cumowania statków zostało wzmocnione. Zakonnik skutecznie walczył z przestępczością wśród chorych. Udało mu się odrodzić życie religijne.

Damian zamieszkał wśród swych podopiecznych mimo ryzyka, że może zarazić się trądem. Siłą do ciężkiej pracy i znoszenia trudów i braków, których było niemało znajdował w modlitwie. Ukochał adorację eucharystyczną i często przychodził do Chrystusa, by powierzać Mu problemy codzienne. Miał świadomość, że zostanie z chorymi do końca swego życia. Ojciec Damian poprzez swe listy zainteresował problemem trądu wiele osób w Europie. Dzięki temu zaczęła napływać pomoc, która pozwoliła mu na rozwój wielu wspaniałych dzieł na wyspie.

W 11 roku pobytu na Molokai (1884 r.) o. Damian odkrył, że zaraził się trądem. W pamiętniku napisał, że kiedy podczas kąpieli nóg we wrzącej wodzie nie poczuł jej temperatury, zdał sobie sprawę, że to trąd. Lekarz potwierdził straszną diagnozę. Doznał głębokiego wstrząsu. Prowincjał orzekł, że z powodu choroby będzie musiał na zawsze pozostać na wyspie. Współbrat, który pracował z nim, opuścił go i pozostawił samego. Jednak Bóg przyszedł mu z pomocą. Do Molokai zaczęły napływać dary z całego świata i chętni do udzielenia mu pomocy. Solidarność, której doświadczył pomogła mu przeżyć najtrudniejsze chwile.

Pracując wśród trędowatych o. Damian stał się ekspertem w rozpoznawaniu objawów trądu i jego rozwoju. Choroba rozwijała się nieubłaganie przez sześć lat. Wiedział, że czeka go śmierć. Przyjmował tę prawdę pogodnie, ale bez złudzeń. 15 kwietnia, w Wielki Poniedziałek zmarł. Miał 49 lat. Po niemal 70-ciu latach trumnę z jego prochami sprowadzono do Belgii, a papież Jan Paweł II ogłosił go błogosławionym (4 VI 1995 r.). Ojciec Święty Benedykt XVI kanonizował go 11 X 2009 r.” (D. Kruczyński, „Oblicza miłosierdzia”, Kielce „Jedność” 2016, str. 119-124).

Załącznik nr 2

Grupa I:

ŚWIEŻ	TY	DA	MIAN	BYŁ	MISJO
NARZEM	NA	WYSPIE	MO	LO	KAI.

Grupa II:

ŚW.	DAMIAN	SWE	ŻY	CIE
ODDAŁ	TRĘ	DO	WA	TYM

Grupa III:

ŚW.	DAMIAN	BAR	DZO	UKOCHAŁ	CHRYS
TUSA	W TRĘ	DO	WA	TYCH.	

Grupa IV:

ŚW.	DA	MIAN	UCZY NAS	ODWAGI
W	CZYNIENIU	DOBRA	BLIŹNIM.	

Załącznik nr 3

Modlitwa do św. Ojca Damiana (Ułożona przez św. Jana Pawła II)

Święty Ojczy Damianie, jak posłuszny Syn wobec woli Ojca, tak i ty pozwolisz prowadzić się przez Ducha Świętego.

Swoim życiem i misyjnym dziełem ukazujesz nam delikatność i miłosierdzie Chrystusa wobec każdego człowieka, i odkrywasz przed nim piękno jego

wewnętrznej istoty, które żadną chorobą, żadnym zniekształceniem lub inną słabością, nie może zostać całkowicie zatarte.

Swoim zaangażowaniem i kazaniem przypominasz nam, że Jezus przyjął na siebie ubóstwo i ludzkie cierpienia, i ukazał nam ich pełną tajemnicę wartości.

Proś Chrystusa, lekarza ciała i duszy, za naszymi chorymi braćmi i siostrami, aby pośród lęków i bólów, nie czuli się opuszczeni, lecz aby przeżywali zjednoczenie wraz ze zmartwychwstałym Panem i Jego Kościołem. Proś Chrystusa, aby mogli odkryć, iż Duch Święty ich nawiedza oraz że otrzymają owe pocieszenie, obiecane tym, którzy są pogrążeni przeciwnościami życia. Amen.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Św. Franciszek Ksawery, misjonarz Dalekiego Wschodu

Autor: ks. Zbigniew Sobolewski

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczeń poznaje świętych, którzy zasłużyli się dla misji.

Cele szczegółowe:

- uczeń zna świętych misjonarzy i pragnie ich naśladować,
- potrafi wskazać, gdzie pełnili swą posługę.

Metody i formy pracy: pogadanka, praca z mapą, zadanie typu prawda/fałsz.

Pomoce dydaktyczne: mapa świata, fakultatywnie: prezentacja miejsc, w których przebywał św. Franciszek, karteczka dla ucznia z zadaniem typu prawda/fałsz.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta zaprasza uczniów do modlitwy słowami „Ojcze nasz”. Można również odmówić modlitwę za misje (*Załącznik nr 1*). Następnie wita uczniów i sprawdza listę obecności.

2. Wprowadzenie od tematu:

Poznamy dzisiaj jednego z największych misjonarzy Kościoła, św. Franciszka Ksawerego, który był człowiekiem głęboko wierzącym i odważnym. Św. Franciszek całe swe życie poświęcił głoszeniu Ewangelii ludziom żyjącym na Dalekim Wschodzie. Był jednym z największych misjonarzy, którzy głosili Chrystusa w Chinach i Japonii.

3. Rozwinięcie:

Katecheta zachęca uczniów do uważnego wsluchania się w historię jednego z największych świętych misjonarzy – św. Franciszka Ksawerego (*Załącznik nr 2*). Podczas opowiadania katecheta wskazuje na mapie miejsca, w których przebywał św. Franciszek.

Dzieci zapisują w zeszytach daty: a) urodzenia, b) podróży do Paryża, c) ślubów zakonnych, d) święceń kapłańskich, e) podróży misyjnej do Indii, f) podróży do Japonii, g) powrotu na wyspę Shangchuan, h) śmierci.

Można też przygotować prezentację zdjęć związanych ze Świętym (np. zdjęcie 1 – miejsce urodzin świętego, slajd 2 – Paryż, gdzie studiował św. Franciszek, zdjęcie św. Ignacego Loyoli i jego pierwszych współbraci; Rzym – Kościół w którym przyjął święcenia kapłańskie; podróż do Indii; podróż do Japonii; powrót do Chin.

4. Podsumowanie:

Katecheta rozmawia z dziećmi o tym, jakie trudności mógł napotykać św. Franciszek w swych podróżach misyjnych (niebezpieczeństwo na morzu, konieczność poznania bardzo trudnego języka Chińczyków i Japończyków, oddalenie od rodzinnego kraju, choroby, bieda...). A mimo to, św. Franciszek nie zrezygnował ze swego pragnienia bycia misjonarzem.

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie katecheta proponuje sprawdzenie wiadomości za pomocą zadania typu prawda/fałsz. Każdy uczeń otrzymuje karteczkę z pytaniami z prośbą aby podkreślił, które zdania są prawdziwe, a które są fałszywe (*Załącznik nr 3*).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Modlitwa za misje

Panie Jezu, Ty bardzo pragnałeś, aby wszyscy ludzie poznali Twoją Ewangelię i uwierzyli w Ciebie, dlatego posłałeś swych Apostołów na cały świat. Ty powiedziałeś do nich „Idźcie i nauczajcie wszystkie narody”. Pobłogosław misjonarzom, którzy na wszystkich kontynentach opowiadają innym ludziom o Tobie, uczą jak żyć i udzielają im sakramentów świętych. Wspieraj ich Twoją łaską. Amen.

Załącznik nr 2

Życie św. Franciszka Ksawerego

Św. Franciszek urodził się w 1506 r. na zamku w Xavier (Javier, Nawarra w Hiszpanii). W 1525 r. wyruszył do Paryża, by podjąć studia teologiczne na Sorbonie. Zamieszkał w Kolegium św. Barbary, gdzie zaprzyjaźnił się z bł. Piotrem Favre. Tutaj poznał św. Ignacego Loyolę oraz pięciu innych „pierwszych jezuitów”. Z Ignacym Franciszek dzielił wspólny pokój.

15 sierpnia 1534 r. wraz ze św. Ignacym i innymi jego uczniami złożył w kaplicy na Montmartre śluby zakonne i postanowienie udania się do Ziemi Świętej, by tam prowadzić działalność misyjną. Starania o pielgrzymkę do Ziemi Świętej spełzły na niczym. Wtedy Franciszek oddał się apostołskiej działalności w Bolonii.

24 czerwca 1537 r. Franciszek przyjął święcenia kapłańskie w Rzymie. W 1538 r. podczas spotkania w Rzymie zwolennicy św. Ignacego postanowili założyć nowy zakon. Otrzymawszy pozwolenie papieża zakonnicy podjęli gorliwie dzieła apostołskie w całym Kościele. Franciszkowi zaproponowano, by udał się do Indii Wschodnich. W 1541 r. wyruszył w podróż misyjną do Indii. Po roku uciążliwej podróży dotarł do Goa, stolicy portugalskiego Wschodu. Św. Franciszek gorliwie oddał się posługiwaniu duszpasterskiemu. Misjonarz

poznał obyczaje, język i kulturę miejscowej ludności. Pomogło mu to w pracy apostołskiej i uczyniło prekursorem nowoczesnych misji. Przetłumaczył na język miejscowy podstawowe modlitwy. Katechizował, chrzczył i wznosił kaplice. Młody apostoł odkrył wtedy potrzebę inkulturacji oraz modlitwy i troski o rodzime powołania. Już wtedy św. Franciszek zasłynął jako cudotwórca.

15 VIII 1549 r., jako pierwszy misjonarz z Europy dotarł do Japonii. Wyszedł na ląd w Kagosimie. Ewangelizował Japonię przez trzy lata. Odwiedził Hirado, Hakatę i Yamaguchi na wyspie Honsiu. Tutaj zwrócił się do szoguna z prośbą o pozwolenie na ewangelizację, lecz nie otrzymał go. Wrócił więc na Kiusiu, gdzie założył pierwszy kościół. W Japonii ochrzcił ok. 1500 osób. Tu też zrozumiał, że aby pozyskać dla Chrystusa Japonię, trzeba najpierw nawrócić Chiny, które dominowały kulturowo nad tym krajem. Św. Franciszek opuścił Japonię w 1551r. i udał się na wyspę Shangchuan, w pobliżu Chin. Czekając na pozwolenie przybycia do Chin ciężko zachorował i zmarł w nocy z drugiego na trzeciego grudnia 1552 r. Ostatnie słowa, jakie wypowiedział były modlitwą: „Jesu, filii David, miserere mei!” (łac. *Jezu, Synu Dawida, zmiłuj się nade mną*). Został pochowany w Goa.

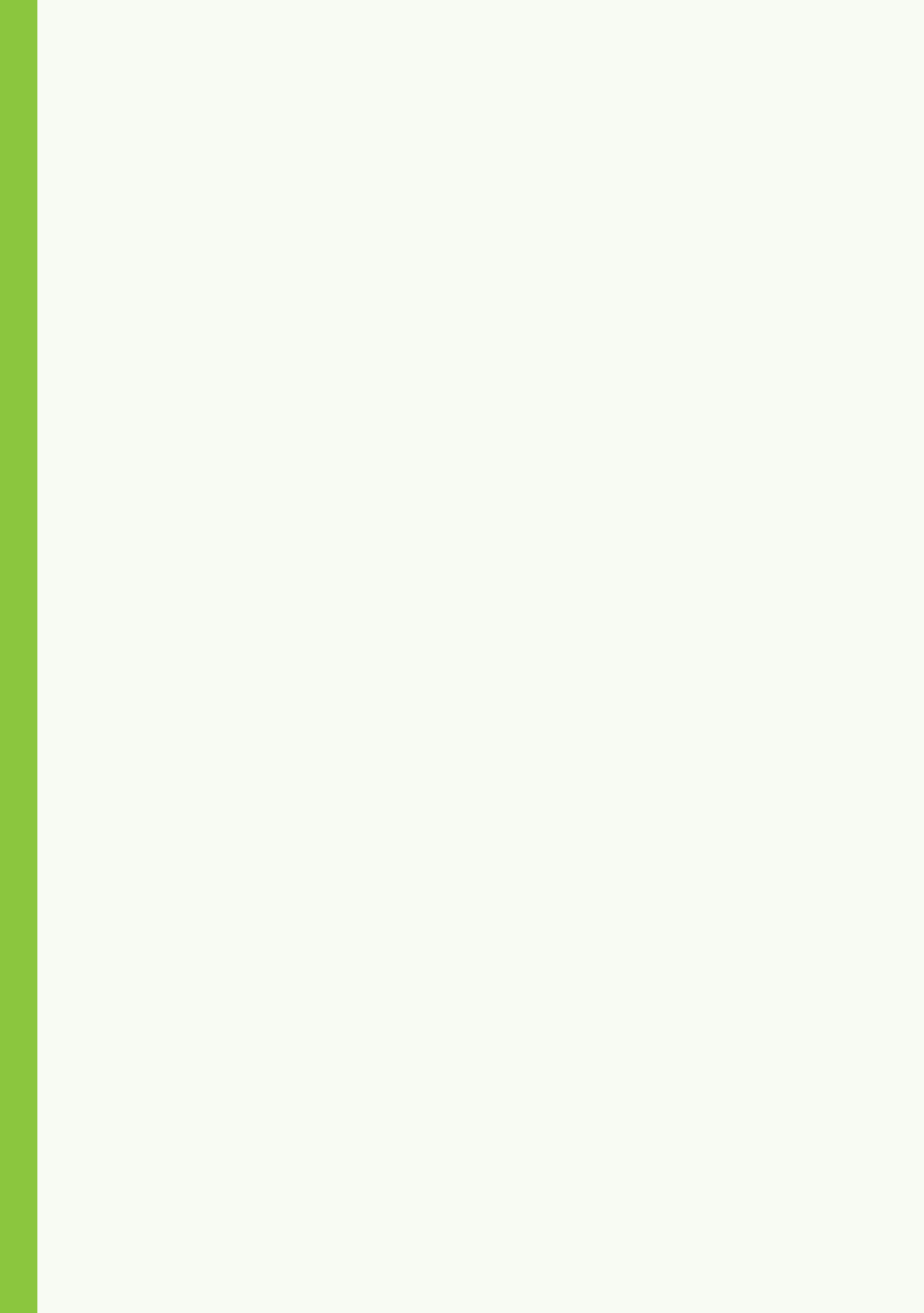
Franciszek Ksawery został beatyfikowany przez papieża Pawła V w 1619 r., a w 1622 kanonizowany przez papieża Grzegorza XV. W 1748 r. papież św. Pius X ogłosił go patronem Wschodu. W 1927 r. papież Pius XI ogłosił go patronem misji Kościoła katolickiego.

Załącznik nr 3

Zdarzenie	Prawda	Fałsz
Św. Franciszek Ksawery był Hiszpanem i pochodził z bardzo bogatej rodziny.		
Swoje studia rozpoczął na Uniwersytecie w Madrycie.		
Św. Franciszek poznał św. Ignacego Loyolę, późniejszego założyciela zakonu jezuitów w Paryżu, podczas studiów na Sorbonie.		
Św. Franciszek bardzo pragnął pojechać do Ziemi Świętej		
Św. Franciszek był zakonnikiem.		
Święty przyjął święcenia kapłańskie w Madrycie, po powrocie ze studiów.		
Św. Franciszek udał się wraz z towarzyszami statkiem do Indii.		
Celem podróży misyjnej św. Franciszka były potem Chiny.		
W Goa zasłynął cudami.		
Św. Franciszek pragnął głosić Ewangelię w Japonii i tam się udał.		
Św. Franciszek zmarł na wyspie w pobliżu Chin.		
Św. Franciszek jest patronem misji katolickich.		

Bibliografia:

Życiorys znajduje się na stronie www.adgentes.misje.pl w zakładce Patronowie misji.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Bł. Matka Teresa z Kalkuty, misjonarka ubogich

Autor: ks. Dariusz Kruczyński

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uczniowie poznają świętych misjonarzy.

Cel szczegółowy:

- uczeń wie, kim jest Matka Teresa z Kalkuty,
- uczeń wie, czym zajmują się misjonarze,
- uczeń pragnie naśladować bł. Matkę Teresę.

Metody i formy pracy: opowiadanie, burza mózgów, praca w grupie.

Pomoce dydaktyczne: mapa, koperty z sylabami dla 4 grup.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katecheta proponuje rozpoczęcie katechezy modlitwą „Zdrowaś Maryjo”. Zapowiada, że odmawiamy tę modlitwę w intencji ubogich ludzi na całym świecie, którym pomagają misjonarze.

2. Wprowadzenie:

Nazywała się Ganxhe Agnes Bojaxhiu, ale wszyscy znają ją jako Matkę Teresę z Kalkuty. Drobna, niska, przygarbiona. Wydawała się być słabą, starą kobietą o pomarszczonej twarzy, choć żywym spojrzeniu. Nikt nie ma jej zdjęć z młodości. Na wszystkich widnieje w białym sari, noszonym przez ubogie hinduski.

Dzisiaj poznamy historię niezwyklej siostry zakonnej, która była misjonarką Bożej miłości.

3. Rozwinięcie:

Katecheta w domu może przygotować prezentację slajdów o Matce Teresie z Kalkuty. Winna ona zawierać podstawowe informacje z życia świętej, a także „złote myśli” jej autorstwa (*Załącznik nr 4*). Tą prezentacją można ubogacić opowiadanie o Świętej.

Zanim katecheta przedstawi uczniom postać bł. Matki Teresy pokazuje na mapie Albanii oraz Indii. Mówi: A teraz posłuchajcie historii Błogosławionej, którą zna cały świat i która otrzymała Pokojową Nagrodę Nobla za swą miłość do najuboższych i najsłabszych. (*Załącznik nr 1*).

4. Podsumowanie:

Po zakończeniu opowiadania, katecheta dzieli dzieci na 4 grupy i rozdaje im kopertę a w niej karteczki z podzielonymi na sylaby wyrazami. Prosi, aby dzieci ułożyły z tych sylab wyrazy i zdanie (*Załącznik nr 2*).

Po ułożeniu zdań w grupach, uczniowie przepisują je na tablicę, a następnie do zeszytu.

III. ZAKOŃCZENIE

Katecheta prosi o zapisanie tematu zajęć do zeszytu: Bł. Matka Teresa z Kalkuty, misjonarka ubogich. Katechezę kończy się modlitwą przez przyczynę Matki Teresy (*Załącznik nr 3*).

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

„Błogosławiona była Albanką. Urodziła się 27 sierpnia 1910 r. w Skopje, w Jugosławii (obecnie Macedonia) w bogatej rodzinie katolickiej. Została

ochrzczona następnego dnia. Dzieciństwo miała pogodne, radosne. Atmosfera w rodzinie sprzyjała ukształtowaniu w jej sercu wiary i ducha miłosierdzia. Szczególną rolę w ukształtowaniu wrażliwości małej Agnes na biedę odegrała jej matka. Dziecięcą beztronską przerwala śmierć ojca w 1919 r. Od tego czasu rodzina pozostała bez stałych środków do życia. I chociaż matce trudno było wyżywić rodzinę, pomagała innym, znajdującym się w trudniejszej sytuacji. Do ich domu przychodziła codziennie na posiłki pewna stara kobieta. Matka uczyła dzieci: „Przyjmujcie ją serdecznie, z miłością. Nie bierzcie do ust nawet kęsa, jeśli wcześniej nie podzielicie się z innymi”. Matka odwiedzała raz w tygodniu staruszkę, zanosila jej jedzenie, sprzątała dom i prała. Powtarzała dzieciom: „Gdy czynicie coś dobrego, róbcie to bez hałasu, jakbyście wrzucali kamyczki do morza”.

Mając 12 lat Agnes odkrywała powołanie zakonne. Zrealizowała je, gdy miała lat 18 lat wstępując do Zgromadzenia Sióstr Loretanek (nie mylić z polskimi loretankami założonymi przez ks. Ignacego Kłopotowskiego) w Dublinie. Po roku władze zakonne skierowały ją do Darjeeling w Indiach, gdzie miała podjąć pracę w szkole prowadzonej przez siostry. W 1929 r. została nauczycielką geografii w szkole dla dziewcząt w Kalkucie. Było to miasto pełne kontrastów społecznych: bogactwa i przerażającej nędzy. Miasto żebraków, trędowatych, bezdomnych, dzieci ulicy, starców i schorowanych umierających na ulicach.

Agnes złożyła pierwsze śluby zakonne w 1931 r. Przyjęła wtedy imię Maria Teresa od Dzieciątka Jezus. Po złożeniu ślubów wieczystych (1937 r.) młoda zakonnica powróciła do pracy w kolegium dla dziewcząt z dobrych rodzin w Entally, na wschód od Kalkuty. Od 1944 r. została tu dyrektorką. Przez 20 lat pracowała jako nauczycielka geografii i historii.

Przełom w jej ustabilizowanym życiu nastąpił podczas podróży pociągiem z Kalkuty do Darjeeling, 10 września 1946 r. pod wpływem łaski Bożej zrozumiała, że powinna rzucić wszystko i oddać się pracy na rzecz biednych w slumsach. Nie wątpiła, że tego chce od niej Chrystus. Zrezygnowała z pracy w szkole, by pójść za głosem miłosierdzia. Po dwóch latach opuściła klasztor loretanek i zamieniła swój habit na białe sari. Poszła do bezdomnych dzieci, chorych, umierających i trędowatych. Wiedziała, że sama nie poradzi sobie z ogromem pracy, dlatego powołała do istnienia Zgromadzenie Misjonarek

Miłości, którego charyzmatem jest miłość do najuboższych. Oprócz trzech ślubów zakonnych, siostry przyrzekają także służyć całym sercem i w wolności Jezusowi w najuboższych z ubogich. Nowe zgromadzenie zostało zatwierdzone najpierw przez arcybiskupa Kalkuty Fernanda, a rok później przez papieża Piusa XII (7 X 1950 r.). Stopniowo do sióstr dołączali lekarze, pielęgniarki i świeccy. Organizowano kolejne punkty pomocy, by uporać się z chorobami będącymi skutkiem niedożywienia i przeludnienia. Matka Teresa dużo podróżowała, zakładała placówki swej wspólnoty zakonnej w różnych krajach i pomagając na różne sposoby najuboższym i najbardziej potrzebującym. W 1963 r. powstała męska wspólnota Braci Misjonarzy Miłości, a w 1976 r. wspólnota kontemplacyjna dla sióstr i braci.

Od 1947 r. Matka Teresa została obywatelką Indii. Jej poświęcenie i służba nędzaczom zyskiwały powszechne uznanie i zostały nagrodzone Pokojową Nagrodą Nobla w 1979 r. Otrzymała też wiele innych prestiżowych nagród i wyróżnień. Zakonnica cieszyła się przyjaźnią i szacunkiem wielu papieży, m. innymi Pawła VI i Jana Pawła II. Mimo to pozostała zawsze osobą skromną i pokorną. Uważała siebie jedynie za „zwykłe narzędzie, ołówek w rękach Boga”.

Matka Teresa zmarła na zawał serca w domu macierzystym swego zgromadzenia w Kalkucie 5 września 1997 r. Władze Indii postanowiły, że jej pogrzeb miał oprawę należną osobom o najwyższej randze w państwie.

Jan Paweł II w 2 lata po jej śmierci, wydał zgodę na rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego. Matka Teresa została przez niego beatyfikowana 19 października 2003 r. w Rzymie” (D. Kruczyński, „Oblicza miłosierdzia”, Kielce „Jedność” 2016, str. 161-163).

Załącznik nr 2

Grupa I:

MATKA	TERESA	UKO	CHAŁA	CHRYŚ
TUSA	UBOGIE	GO	W	BIEDNYCH

Grupa II:

MATKA	TERESA	POMAGA	ŁA	
UMIERA	JĄCYM	NA	ULICACH	KALKUTY.

Grupa III:

MATKA	TERESA	BRO	NIŁA	ŻYCIA
NIENARODZONYCH	DZIE	CI.		

Grupa IV:

MATKA	TERESA	UCZY	NAS	MIŁOŚCI	DO
WSZYST	KICH	LUDZI	NA	ŚWIECIE.	

Załącznik nr 3

Modlitwa do Bł. Matki Teresy z Kalkuty

Błogosławiona Matko Tereso z Kalkuty, *módl się za nami!*
Błogosławiona Matko Tereso, misjonarko miłości,
Błogosławiona Matko Tereso, wzorze pobożności,
Błogosławiona Matko Tereso, uboga jak Chrystus,
Błogosławiona Matko Tereso, pokorna i cicha,
Błogosławiona Matko Tereso, nauczycielko dobroci,

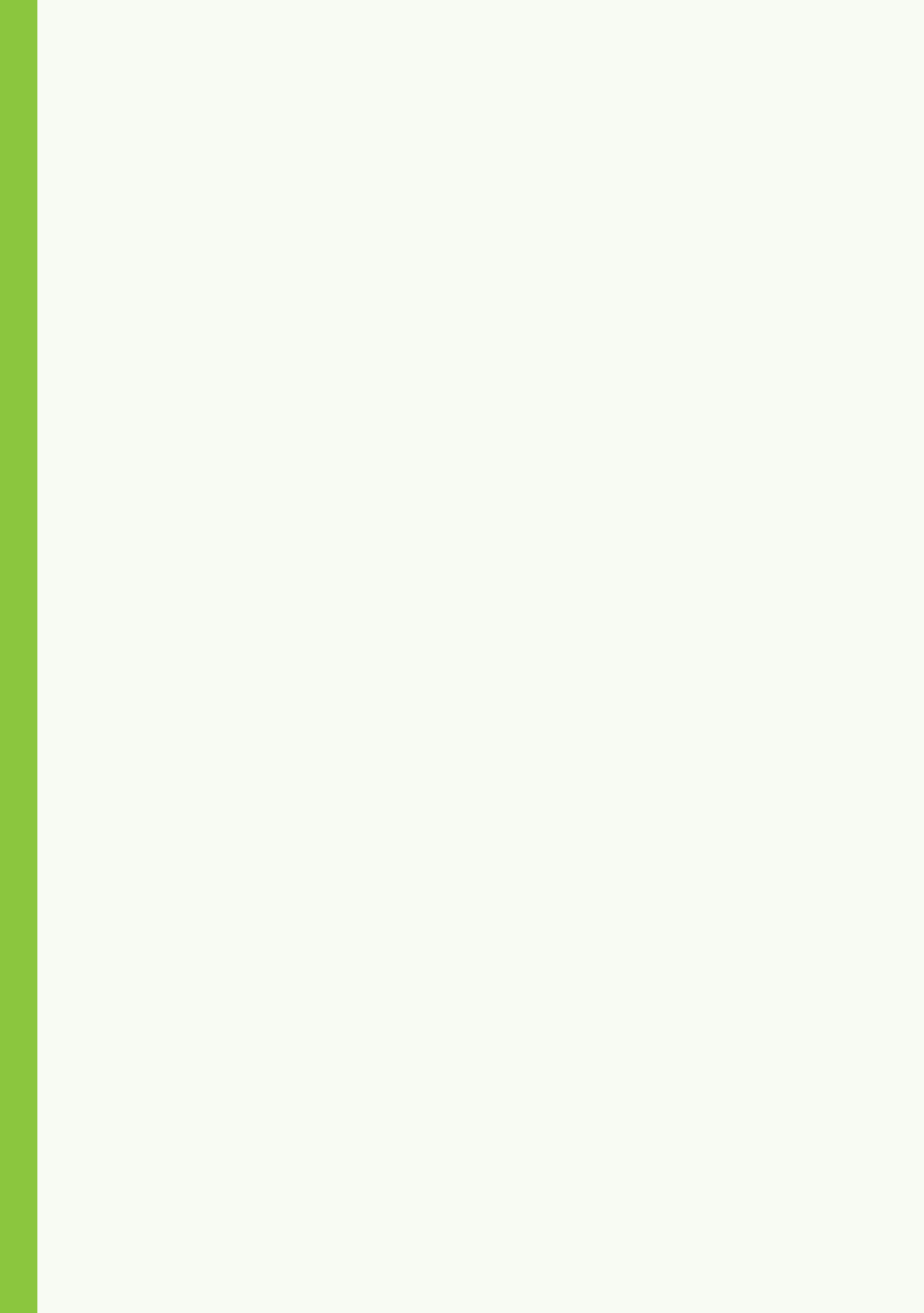
Błogosławiona Matko Tereso, przykładzie miłości do Chrystusa w ubogich,
Błogosławiona Matko Tereso, wzorze miłosierdzia,
Błogosławiona Matko Tereso, opuszczająca wszystko z miłości do bliźnich
bezdolnych,
Błogosławiona Matko Tereso, matko dla bezdolnych sierot,
Błogosławiona Matko Tereso, pocieszycielko umierających,
Błogosławiona Matko Tereso, apostołująca przykładem życia,
Błogosławiona Matko Tereso, zdobywająca serca mocą miłości,
Błogosławiona Matko Tereso, spotykająca Chrystusa w każdym człowieku,
Błogosławiona Matko Tereso, do głębi przejęta duchem Chrystusa,
Błogosławiona Matko Tereso, wyniszczona gorliwą służbą Chrystusowi
w najbiedniejszych,
Błogosławiona Matko Tereso, czerpiąca nowe siły z modlitwy i Eucharystii,
Błogosławiona Matko Tereso, ciesząca się chwałą świętych w niebie.

Załącznik nr 4

Złote myśli Matki Teresy z Kalkuty

- Dając światu najlepsze, co posiadasz, otrzymujesz ciosy – dawaj światu najlepsze, co posiadasz, mimo wszystko.
- Do dwóch słów „miłość i miłosierdzie” można sprowadzić całe credo chrześcijańskie.
- Jeśli możemy zaakceptować to, że matka zabija swoje dziecko, to jak możemy mówić innym ludziom, by nie zabijali drugiego człowieka?
- Jeśli odnosisz sukcesy zyskujesz fałszywych przyjaciół i prawdziwych wrogów – odnoś sukcesy mimo wszystko.
- Jeśli wasze serce będzie czyste, Bóg uczyni wielkie rzeczy dla was i przez was.
- Jeśli z kimś rozmawiasz, to rób to tak, jakby to była jedyna osoba na ziemi.
- Któż może się oprzeć tej miłości, która utrzymuje świat przy życiu?
- Miłość, aby była prawdziwa, musi kosztować, musi boleć, musi ogałacać nas z samych siebie.
- Miłość jest owocem, który dojrzewa w każdym czasie i jest w zasięgu każdej dłoni.

- Miłość nie zabiera, miłość tylko daje.
- Największą chorobą naszych czasów nie jest trąd czy gruźlica, lecz raczej doświadczenie tego, że się jest nie chcianym, porzuconym, zdradzonym przez wszystkich.
- Największym złem jest brak miłości i miłosierdzia, okrutna obojętność wobec bliźniego, który wyrzucony został przez margines życia w skutek wyzysku, nędzy, choroby.
- Należy dawać to, co jakoś kosztuje, wymaga poświęcenia, pozbawia czegoś, co się lubi – aby dar miał wartość przed Bogiem.
- Niech nikt, kto przychodzi do ciebie nie odchodzi bez poczucia, że stał się lepszy i szczęśliwszy, każdy powinien zobaczyć dobroć w twojej twarzy, w oczach i w uśmiechu.
- Pokora to nic innego jak prawda.
- Radość to modlitwa. Ona jest siłą i miłością. Ona jest siecią rybaka, w którą łowi się dusze. Serce pałające miłością to serce radosne.
- Świętość nie jest luksusem dla nielicznych, ale obowiązkiem dla mnie i dla ciebie.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Wszyscy jesteśmy misjonarzami

Autor: Elżbieta Iwanicka

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- wprowadzenie do misji i odpowiedzialności za nie.

Cele szczegółowe:

- poznanie prawdy, że wszyscy jesteśmy uczniami-misjonarzami,
- kształtowanie postawy włączania się w różne formy apostołstwa oraz pomocy misjom,
- uczniowie poznają nakaz misyjny Chrystusa,
- wyjaśniają czym są misje i co robi misjonarz,
- zna tytuł adhortacji papieża Franciszka „Radość Ewangelii”.

Metody i formy pracy: praca z tekstem, rozmowa kierowana, uzupełnianie diagramu, skojarzenia, praca w grupach.

Pomoce dydaktyczne: fragment Pisma Świętego, kartki z wyjaśnieniem słów: misjonarz, misje, diagram, listy misjonarza, tekst piosenki „Wiele jest serc”.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa i przywitanie uczniów:

Katechezę rozpoczyna się modlitwą „Pod Twoją obronę” w intencji misji i misjonarzy. Następnie katecheta wita uczniów, sprawdza listę obecności oraz pracę domową.

2. Wprowadzenie do tematu:

Na początku zajęć katecheta zadaje pytanie:

- Co to są misje?
- Z czym się wam kojarzą?

Prowadzący zajęcia przypomina uczniom, czym są misje sięgając do definicji misji, jaką podaje „Encyklopedia Katolicka” (12 tom) (*Załącznik nr 1*). Potem przywołuje nakaz misyjny: „Idźcie na cały świat i głoście Ewangelię”. Prosi ucznia, aby odczytał dokładne jego brzmienie z Mt 28,18-20.

- A kto nam ma głosić Ewangelię?
- Kim jest misjonarz?

W „Encyklopedii Katolickiej” czytamy, że misjonarze (łac. *missionarii*) są to osoby duchowne i świeckie o szczególnym powołaniu, poświęcające się dziełu ewangelizacji ludów i narodów niechrześcijańskich. A więc, nie tylko księża i siostry zakonne mogą być misjonarzami, ale każdy z nas. W jaki sposób? Odpowiemy sobie na to pytanie na dzisiejszej katechezie.

3. Rozwinięcie tematu:

Posłuchajcie kilku fragmentów listu ks. Jana Miedzianowskiego, misjonarza z Peru. (*Załączniki nr 2, 3, 4, 5, 6*). Katecheta dzieli uczniów na kilka grup po 4 osoby i każdej z nich wręcza fragment listu misjonarza. Prosi, aby uczniowie czytając go zastanowili się nad tym, co jest najbardziej misjonarzowi potrzebne?

Dwie grupy otrzymują cały list napisany przez ks. Jana w 2007 na początku Jego pracy w Peru i odszukają zdanie opisujące kto jest misjonarzem.

Dzieci czytają listy misjonarza. Mają na to ok. 7 minut. Następnie każda grupa prezentuje na forum klasy swojej odpowiedzi i wnioski. Np.: życie misjonarza jest bardzo trudne, musi on poznawać nową kulturę, przyzwyczajać się do innego klimatu, pokonywać zmęczenie, walczyć z różnymi owadami, żabami, pajakami. Ks. Jan w każdym liście prosi o modlitwę,

szczególnie do Ducha Świętego o mądrość w działaniu i słowach; pisze, że Bóg nigdy go nie zawiódł i udziela mu swoich łask.

Misjonarzowi najwięcej radości przynoszą dzieci, które przybiegają do księdza i bardzo mocno się przytulają. W jednym z fragmentów listu czytamy: „Im bardziej wchodzę w świat misyjny, tym bardziej zdaję sobie sprawę, jak bardzo misjonarze potrzebują wsparcia, modlitwy, duchowych ofiar, ofiarowanych cierpień”. Ksiądz Jan cieszy się z każdego listu, dziękuje za modlitwy i ofiary, raz w miesiącu odprawia za wszystkich wspierających go Mszę św.

Przeszkodą na misjach są ludzie niewierzący, którzy utrudniają pracę misjonarzy, np. hałasują w czasie Mszy św. Czasami wątpliwości opadają samego misjonarza. Potrzeba ciągłej medytacji Chrystusa i trwania w Jego obecności i świadomości, że to nie jest moja misja, ale Boża. Życie jest piękne, gdy jest w nim miejsce dla Boga.

Pięknie opowiadaliście o pracy, radościach i trudnościach księdza Jana. A teraz poprosimy grupę, która miała najdłuższy list i konkretne pytanie. Przedstawiciel grupy czyta polecenie: „Trzeba powiedzieć, że każdy, kto wspiera misje w jakikolwiek sposób, jest także misjonarzem i głosi Ewangelię zbawienia poprzez swoją modlitwę, cierpienie, a także ofiary materialne”. Ksiądz Jan udzielił nam odpowiedzi, że my możemy być misjonarzami, nie wyjeżdżając na misje. Dzieci szczególnie mogą się zaangażować w Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci przez misyjne kołędowanie.

4. Podsumowanie:

Ojciec Święty Franciszek podkreśla, że na mocy chrztu stajemy się „uczniami-misjonarzami”. Uczniami, bo otrzymujemy wiarę, a misjonarzami, bo mamy przekazywać ją dalej. Chrześcijanie z natury powinni być misjonarzami, czyli głosić Jezusa tym wszystkim, którzy o Nim nie słyszeli. W Kościele jest wiele osób, które w radykalny sposób poświęcają się sprawie misji, wyjeżdżając na misyjną placówkę oraz żyjąc z i dla tamtejszej społeczności. Jako ciekawostkę powiem wam, że Polska ma 2040 takich wojowników, którzy podejmują walkę, na różnych polach bitwy w 97 krajach świata. Nie każdy z nas odkrywa w sobie powołanie do bycia

misjonarzem na pierwszej linii frontu. Naszym zadaniem jest wspieranie misjonarzy. Robimy to szczególnie w Tygodniu Misyjnym, w drugą niedzielę Wielkiego Postu „ad gentes”, w Białym Tygodniu. Jak pamiętacie, wtedy także składaliście ofiary na misje. Każdy z nas może być misjonarzem w środowisku własnego życia.

Metodą skojarzeń dzieci podchodzą do tablicy i zapisują swoje propozycje jak mogą być misjonarzami. A następnie każdy otrzymuje diagram w formie słoneczka, uzupełnia go i wkleja do zeszytu (*Załącznik nr 7*).

III. ZAKOŃCZENIE

Ojciec Święty Franciszek w naszym byciu misjonarzami przypomina o radości głoszenia Ewangelii, możemy to uczynić szczególnie naszym życiem. Czytamy fragment adhortacji (*Załącznik nr 1*).

Na zakończenie każdy z was otrzyma krótką myśl wybranego misjonarza, jeżeli mamy czas, to czytamy na głos, jeśli nie, to każdy po cichu (*Załącznik nr 8*). Oceniam pracę dzieci na lekcji pochwałami i plusami za aktywność. Pracą domową będzie napisanie opowiadania, o tym, jak w ciągu tygodnia byłem misjonarzem lub uzupełnienie czystego diagramu.

Kończymy katechezę piosenką religijną „Wiele jest serc”.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Misje (łac. *missio, postanie*), ewangelizacyjna działalność Kościoła wśród niechrześcijan (ad gentes) wynikająca z woli i polecenia Jezusa Chrystusa, wyrażonych w nakazie misyjnym.

Misjonarze (łac. *missionarii*), osoby duchowne i świeckie o szczególnym powołaniu, poświęcające się dziełu ewangelizacji ludów i narodów niechrześcijańskich.

Nakaz misyjny: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha i Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem” (Mt 28,19-20).

Adhortacja *Evangelii gaudium* papieża Franciszka nr 1

„Radość Ewangelii napełnia serce i całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem. Ci, którzy pozwalają, żeby ich zbawił, zostają wyzwoleni od grzechu, od smutku, od wewnętrznej pustki, od izolacji. Z Jezusem Chrystusem radość zawsze się rodzi i odradza. W tej adhortacji pragnę zwrócić się do wiernych chrześcijan, aby zaprosić ich do rozpoczęcia nowego etapu ewangelizacji, naznaczonego ową radością i wskazać drogi dla Kościoła w najbliższych latach”.

Załącznik nr 2

List pierwszy

Drodzy przyjaciele misji,

Załatwiłem wreszcie wizę i mój dowód osobisty w Peru i wyruszyłem w głąb dżungli. Już jestem od tygodnia w Puerto Bermudez. Okazuje się, że to miasteczko jest dokładnie w centrum Peru. Na początku było mi trudno. Spać się chce niemilosiernie i zmęczenie daje znać o sobie na wszelkie sposoby. Przyzwyczałem się do klimatu. Jest gorąco i parno. Byliśmy w sobotę w Lorenzillo i w Constitucion. 3,5 godziny drogi z Puerto. Cały dzień jazdy. Droga fatalna miejscami. Trzeba wysiadać z samochodu i pchać albo ciągnąć, bo się zakopuje w błocie i w koleinach. Będziemy odwiedzać te wspólnoty częściej. W Lorenzillo mają budować kaplicę i trzeba mobilizować ludzi do pracy.

Ludzie bardzo mili. Przyjęli mnie z radością i życzliwością. Kazania mówię bez kartki. Czasami zdążę przygotować coś na piśmie, czasem nie ma czasu i liczę na Ducha Świętego i proszę Go o pomoc. Tu wszystko jest inaczej, inna mentalność ludzi, inne myślenie. Wszystko, co przygotowują rozpoczyna się z godzinnym opóźnieniem (*hora peruana* – godzina peruwiańska). Nie to, co w Polsce.

Może dziś albo jutro będę truł robactwo w moim pokoju. Muszę pamiętać o tym, by zatkać szparę pod drzwiami, bo wchodzą pająki. Tutaj, niestety, gry-

zą. A i żaby też można spotkać w domu, wielką ropuchę! Dziwne, że nasz mały piesek Kiler jej nie zaczepiał. Pewnie już wie, że jest jadowita. Muszek też nie brakuje. Ciągłe czuję, że coś po mnie łązi i potem nagle ukłucie i wiem, że już padłem ofiarą jednej z nich. Swędzi mocno i czerwienieje. Da się wytrzymać.

W czerwcu jadę do wspólnoty indiańskiej, w której jeszcze nie było księdza nigdy. Jest tylko katechista. Będzie chrzest, Msza i może uda nam się wyświetlić jakiś film. Jest problem z naszym agregatem prądowym. Popsuł się, a oni mają tylko baterię słoneczną, więc nie wystarczy na rzutnik napięcia. Mój laptop pociągnie 1,5 godziny. Zobaczymy.

Dziękuję za modlitwy i pamięć. Zapewniam o modlitwie. Jakoś się trzymam w tej nowej rzeczywistości. Ładne są tu widoki, poza tym prawdziwa misja w każdym calu.

Pozdrawiam gorąco z upalnego i parnego Puerto Bermudez.
ks. Jan Miedzianowski

Załącznik nr 3

Drugi list Szczęść Boże,

Byłem w niedzielę na uroczystości rocznicy powstania miasta Constitucion. Trzy godziny drogi z Puerto Bermudez. Wstałem o 5.00 rano, coś zjadłem, pomodliłem się i o godz. 6.00 przyjechał samochód. Pojeździliśmy trochę po miasteczku trąbiąc i szukając pasażerów. Około godz. 7.00 wyjechaliśmy. W drodze mały załadunek ananasów. I przed 8.00 wyruszyliśmy w drogę. (...). Dojechaliśmy spóźniwszy się o godzinę. Uroczystość już trwała. Młodzież i dzieci, nauczyciele ze szkół maszerowali przy akompaniamencie swoich orkiestr przed władzami miasta i zgromadzonymi mieszkańcami. Potem była Msza św. Ludzi garstka, trochę dzieciaków, kilku gapiów, a my się modlimy o błogosławieństwo dla miasta i mieszkańców – w większości wyznawców innych religii. Katechetka prowadzi śpiewy. Ja pod zadaszeniem, bo słońce może wypalić włosy. Potem, po Mszy św. poszliśmy coś zjeść i ok. 15.00 wyruszyliśmy w drogę powrotną. Przed 18.00 byłem już na plebanii, trochę się umyłem

i poszedłem do kościoła na Mszę św. o godz. 19.00. Półprzytomny, zmęczony i modlący się o siły i światło Ducha Świętego na kazaniu.

Nigdy mnie Bóg nie zawiódł. Zawsze mogę na Niego liczyć. Potem tylko się zastanawiam: Skąd ja to wszystko biorę, te wszystkie myśli, energię, żeby tych ludzi pobudzić do modlitwy i otworzyć na Boga, sam będąc zmęczonym potwornie? Bóg o to wszystko się troszczy i daje swoje łaski tym, którzy Go proszą z ufnością.

Módlcie się za misjonarzy, o Ducha Świętego szczególnie.

Pozdrawiam gorąco
ks. Jan Miedzianowski

Załącznik nr 4

Trzeci list

Szczęść Boże,

Witam Was bardzo serdecznie. Przesyłam trochę nowych wiadomości z mojej pracy misyjnej.

We wtorek, po niedzieli, jadę do Constitution animować ludzi do budowy kaplicy i otworzyć wspólnotę katolicką, która jest w rozsypce. Tak to jest, jak brakuje kapłanów i nie mogą często przyjeżdżać. Sekty tylko na to czekają, ale czasem te bariery znikają, jak ostatnio, gdy błogosławiłem dzieci ewangelików. I coraz częściej, w ciągu tygodnia, dzieci zaglądają do naszego kościoła i uczestniczą we Mszy św. Mało ludzi przychodzi codziennie. Tylko w niedzielę ławki się zapełniają. Cieszę się ze wszystkiego, z każdego człowieka, który przychodzi, z każdego, który się spowiada. Tu się czeka tygodniami i czasem ktoś przyjdzie (...). Tu bez wiary w to, co się głosi choć nie widzi się efektów i wydaje się, że to wszystko na próżno, nie przeżyje się długo. Ludzie potrzebują kapłanów, jak ochłody w skwarne dni. Uczą się dopiero chrześcijańskiego życia, jak małe dzieci pisać i czytać, i żyć. I najwięcej radości jest w tych małościach, które przybiegają do mnie i przytulają się i czasem muszę uważać, bo z tego naporu łatwo o wywrotkę.

Im bardziej wchodzę w ten świat misyjny, tym bardziej zdaję sobie sprawę z tego, jak bardzo misjonarze potrzebują wsparcia, duchowych ofiar, ofiarowanych cierpień i modlitw. Nie ukrywam, że także potrzebują ofiar materialnych proszę więc szczególnie o modlitwę o dary Ducha Świętego, o mądrość w działaniu i słowach. Cieszę się z każdego listu, znaku pamięci. Czuję, że nie jestem sam, ale otoczony modlitwą i bliskością tak wielu osób. Zapewniam o codziennej mojej modlitwie za wszystkich mnie wspierających i sprawowanej raz w miesiącu Mszy św. w Waszych intencjach.

Niech dobry Bóg umacnia wiarę i rozpala miłość do Kościoła na całym świecie.

Z Bogiem
ks. Jan Miedzianowski

Załącznik nr 5

Czwarty list

Szczęść Boże,

Tak to jest, jak brakuje kapłanów i nie mogą często przyjeżdżać. Sekty tylko na to czekają. Ale czasem te bariery znikają, jak ostatnio, gdy błogosławiłem dzieci ewangelików. I coraz częściej, w ciągu tygodnia, dzieci zaglądają do naszego kościoła i uczestniczą we Mszy św. Mało ludzi przychodzi codziennie. Tylko w niedzielę ławki się zapełniają. Cieszę się ze wszystkiego, z każdego człowieka, który przychodzi, z każdego, który się spowiada. Tu się czeka tygodniami i czasem ktoś przyjdzie (...). Tu bez wiary w to, co się głosi choć nie widzi się efektów i wydaje się, że to wszystko na próżno, nie przeżyje się długo. Ludzie potrzebują kapłanów, jak ochłody w skwarne dni. Uczą się dopiero chrześcijańskiego życia, jak małe dzieci pisać i czytać, i żyć. I najwięcej radości jest w tych małościach, które przybiegają do mnie i przytulają się i czasem muszą uważać, bo z tego naporu łatwo o wywrotkę.

Im bardziej wchodzę w ten świat misyjny, tym bardziej zdaję sobie sprawę z tego, jak bardzo misjonarze potrzebują wsparcia, duchowych ofiar, ofiarowanych cierpień i modlitw. Nie ukrywam, że także potrzebują ofiar materialnych proszę więc szczególnie o modlitwę o dary Ducha Świętego, o mądrość

w działaniu i słowach. Cieszę się z każdego listu, znaku pamięci. Czuję, że nie jestem sam, ale otoczony modlitwą i bliskością tak wielu osób. Zapewniam o codziennej mojej modlitwie za wszystkich mnie wspierających i sprawowanej raz w miesiącu Mszy św. w Waszych intencjach.

Niech dobry Bóg umacnia wiarę i rozpala miłość do Kościoła na całym świecie.

Z Bogiem
ks. Jan Miedzianowski

Załącznik nr 6

Drodzy przyjaciele misji,

jak co roku, trzecia niedziela października jest Dniem Misyjnym. Wtedy w sposób szczególny otaczamy naszą modlitwą i wspieramy materialnie wszystkich misjonarzy i dzieła misyjne Kościoła. Korzystając z tej okazji, pragnę gorąco podziękować wszystkim moim przyjaciołom i dobrodziejom, którzy towarzyszą mi od początku w posługiwaniu misyjnym w Peru. Trzeba powiedzieć, że każdy, kto wspiera misje w jakikolwiek sposób jest także misjonarzem i głosi Ewangelię zbawienia poprzez swoją modlitwę, cierpienie, a także ofiary materialne. Ta pomoc jest bardzo potrzebna każdemu misjonarzowi, nie tylko żeby miał świadomość obecności i bliskości wszystkich pomagających, ale także od tego zależy skuteczność głoszenia Ewangelii. Myślę, że wielką zapłatą za tę ofiarność jest świadomość, że na terenach misyjnych, gdzie brakuje księży, miejscowi ludzie mogą uczestniczyć we Mszy św., przyjmować sakramenty święte, dostąpić Bożego przebaczenia, usłyszeć słowo Boże i poznać prawdę o Bogu w obliczu działalności tak wielu sekt.

Obecnie pracuję w parafii św. Antoniego z Padwy a Atalaya z moim kolegą z rodzinnej parafii ks. Grzegorzem Saganem. Jest to miasto liczące 40 tys. mieszkańców u początku rzeki Ucayali, która z rzeką Maranon daje początek Amazonce. Choć tu jestem w Peru ponad 10 miesięcy, wciąż poznaję zwyczaje, kulturę a przede wszystkim ludzi, żeby móc bardziej przybliżyć im naukę Jezusa Chrystusa. I nie jest to wcale takie proste wejść w ich sposób myślenia i pojmowania Boga, ale możliwe z wielką cierpliwością i zrozumieniem. Najważniejsze w tym wszystkim jest to, by dzielić się swoją wiarą i miłością

do Boga w całej prostocie i szczerości. Tutaj głosi się Ewangelię naprawdę ludziom ubogim i prostym, którzy oprócz skromnej chaty, kilku ubrań, narzędzi do pracy, nic praktycznie nie mają, a oprócz tego nie wszyscy umieją czytać i pisać. Ale w tych ludziach jest tak dużo radości, którą trudno spotkać w takiej obfitości, choćby w naszym kraju, w Polsce. Tak jest w małych wioskach w dżungli, które odwiedzamy poruszając się łodzią po rzece i oczywiście także za pomocą własnego środka transportu – nóg. Odwiedziny to nie tylko Msza św., lecz także zabawy, wspólne śpiewanie, rozmowy z ludźmi, po prostu bycie z nimi. Także smakowanie innego życia, bez prądu, wygodnego łóżka, z łaźniaką w pobliskim strumyku i mnóstwem komarów, meszek, pajaków co lubią gryźć i karaluchów, zwłaszcza w czasie nocy. Dziękuję Bogu za ten wielki dar powołania misyjnego, a także za Was wszystkich, którzy mi towarzyszyście na misyjnym szlaku. Zapewniam o codziennej modlitwie i sprawowanej raz w miesiącu Mszy św. w Waszych intencjach. W tym miesiącu odprawię ją w Niedzielę Misyjną. Niech Bóg będzie dla Was źródłem mocy i nadziei, która nigdy nie zawodzi, oświetlona lampą wiary i płomieniem miłości. Niech prowadzi do odkrywania oblicza Bożego, zwłaszcza w najuboższych i cierpiących.

Z Chrystusowym pozdrowieniem
ks. Jan Miedzianowski

Załącznik nr 7

- „Nie potrafisz zrobić tego, co ja, a ja nie potrafię zrobić tego, co ty. Ale razem możemy zrobić coś pięknego dla Boga” (Bł. Matka Teresa z Kalkuty)
- „Tak jak Bóg daje dobre rzeczy za darmo, tak i my winniśmy dawać za darmo potrzebującym” (Bł. Matka Teresa z Kalkuty)
- „Wszystko, co Bóg wam daje, to nie po to, aby zatrzymać dla siebie, aby się tym dzielić. Im mniej mamy, tym więcej jesteśmy zdolni dać” (Bł. Matka Teresa z Kalkuty)
- „Drodzy Rodacy! Im, który naród więcej czyni dla misji, tym lepiej w jego własnym kraju się dzieje” (Bł. Matka Teresa z Kalkuty)
- „Wspierać misje, to znaczy pracować dla ratowania dusz. Jest to dzieło po tysiącokroć ważniejsze aniżeli każde inne zajęcie na tym świecie” (Bł. Maria Teresa Ledóchowska).

- „Od momentu, w którym Pan Jezus dał apostołom polecenie – jakby testament, aby szli na cały świat i nauczali wszystkie narody, istnieją w Kościele misjonarzy. Pierwszymi byli sami apostołowie, a potem ich następcy, misjonarze i wszyscy ci, którzy im pomagają, a w pewnym sensie jesteśmy my wszyscy misjonarzami, gdy prosimy w Modlitwie Pańskiej: „Przyjdź Królestwo Twoja”. Przyjdź do nas wszystkich: do białych i czarnych, żółtych i czerwonoskórych” (Bł. Maria Teresa Ledóchowska).
- „Wszyscy: księża i świeccy, mężczyźni i kobiety, chłopcy i dziewczęta, a nawet małe dzieci; wszyscy mogą mieć udział w niesieniu światła wiary dla Afryki” (Bł. Maria Teresa Ledóchowska).
- „Misje dotyczą wszystkich chrześcijan, wszystkich diecezji i parafii, instytucji i organizacji kościelnych” („Redemptoris missio” nr 2).
- „Jeśli kochacie misje – będziecie modlić się za nie. Jeśli kochacie misje – będziecie prenumerować czasopisma misyjne. Jeśli kochacie misje – będziecie czytać o misjach i zachęcicie innych do czytania o nich. Jeśli kochacie misje – nie cofniecie się przed małą ofiarą na rzecz misji” (Bł. Maria Teresa Ledóchowska).
- „Życie jest krótkie, wieczność nieskończona. Czyńmy wiele dobra dopóki znajdujemy się w drodze ku wieczności, abyśmy nie stracili cennego czasu na próżno. Starajmy się o wzrost chwały Bożej i pracujmy dla zbawienia dusz” (Bł. Maria Teresa Ledóchowska).
- „Chciałbym równocześnie głosić Ewangelię we wszystkich pięciu częściach świata, włącznie z najbardziej odległymi wyspami? (Św. Teresa od Dzieciątka Jezus)
- „Żaden chrześcijanin, żadna instytucja Kościoła nie może uchylać się od najważniejszego obowiązku głoszenia Chrystusa wszystkim narodom (por. „Redemptoris missio” nr 3).
- „Misje odnawiają Kościół, wzmacniają wiarę i tożsamość chrześcijańską, dają życiu chrześcijańskiemu nowy entuzjazm i nowe uzasadnienie. wiara umacnia się, gdy jest przekazywana! Nowa ewangelizacja ludów chrześcijańskich znajdzie natchnienie i oparcie w oddaniu się działalności misyjnej” (św. Jan Paweł II).
- „Bóg nie patrzy na sukces podejmowanych w imię dobra działań, lecz na miłość, z której czyn dobry wypełniamy” (św. Wincentego a Paulo).
- „Bóg nie tyle patrzy na zewnętrzność naszych dzieł, ile na stopień miłości i czystość intencji, z jakimi je wypełniamy” (Św. Wincenty a Paolo).

- „Dla zachowania swej duszy w miłości i bojaźni Bożej konieczna jest modlitwa. Muszę ci o tym powiedzieć, bo inaczej, pracując dla zbawienia innych, możemy samych siebie zatracić” (Św. Wincenty a Paolo).

Załącznik nr 8

Dorośli, podobnie jak dzieci mogą również być misjonarzami w swoich środowiskach, gdy odpowiedzialnie i z miłością wypełniają swe obowiązki zawodowe jako np. nauczyciele, pielęgniarki, lekarze, sprzedawcy, murarze... Tatuś, który przez swoją pracę zawodową troszczy się o utrzymanie rodziny i który znajduje czas dla żony i dzieci. Mama, która dba o wszystkich członków rodziny, są misjonarzami. Z naszych rozmów wynika, że każdy z nas może zostać misjonarzem.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Jesteśmy pomocnikami misjonarzy

Autor: ks. Zbigniew Sobolewski

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel ogólny:

- uświadomienie uczniom duchowych i materialnych form pomagania misjonarzom.

Cele szczegółowe:

- uczeń potrafi powiedzieć czym zajmują się misjonarze na misjach,
- uczeń zna formy duchowej i materialnej współpracy z misjonarzami.

Metody i formy pracy: wykład, dialog.

Pomoce dydaktyczne: fragment Mt 28,16-20, mapa starożytnego świata.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Katechezę rozpoczynamy prosząc uczniów o odmówienie razem modlitwy „Ojcze nasz...”.

2. Wprowadzenie do tematu:

Następnie katecheta zapowiada, że tematem dzisiejszego spotkania będzie praca misjonarzy w dalekich krajach. Zastanowimy się dzisiaj nad tym, czy my, będąc uczniami szkoły podstawowej możemy być prawdziwymi misjonarzami. Podczas katechezy zastanowimy się wspólnie, co możemy zrobić dla tych, którzy wyjechali w dalekie kraje, by głosić Ewangelię ludziom, którzy jej nie znają.

3. Rozwinięcie:

Katecheta prosi jednego z uczniów o przeczytanie fragmentu Ewangelii według św. Mateusza (*Załącznik 1*). Prowadzący katechezę wyjaśnia uczniom, że jest to scena pożegnania Jezusa z Apostołami zwana Wniebowstąpieniem. Pan Jezus odszedł do nieba, powrócił do swego Ojca. Żegnając się pobłogosławił Apostołów i dał im bardzo ważne polecenie.

- Jak brzmi nakaz misyjny Chrystusa?
- Gdzie mają się udać Apostołowie, by wypełnić nakaz misyjny Chrystusa?
- Jaką obietnicę złożył Pan Jezus?

Następnie katecheta mówi, że Apostołowie wypełnili polecenie, jakie otrzymali od Jezusa. Niektórzy zostali krótko w Jerozolimie, a potem powędrowali do różnych krajów. Św. Piotr dotarł do Rzymu. Św. Tomasz aż do Indii, św. Filip i Jan do Turcji. Inni Apostołowie udali się do krajów, takich jak Grecja, a nawet Hiszpania i na tereny północnej Afryki. Największym misjonarzem był św. Paweł, który odbył kilka podróży misyjnych. Katecheta pokazuje mapę starożytnego świata i miejsca, gdzie według tradycji nauczali Apostołowie.

Misja głoszenia Ewangelii nie skończyła się wraz ze śmiercią Apostołów. Także dzisiaj Kościół głosi Ewangelię ludziom, którzy nie słyszeli jeszcze o Chrystusie. Na świecie żyje obecnie 7 miliardów ludzi, a tylko 2 miliardy zna naukę Chrystusa (1,2 mld to katolicy). Pozostałe 5 miliardów są to jeszcze ludzie, którzy nie znają chrześcijaństwa.

Obecnie głosicielami Ewangelii w dalekich krajach są misjonarki i misjonarze. Katecheta pyta uczniów:

- Czy nie spotkali misjonarza lub misjonarki, którzy opowiadali o swej pracy misyjnej?
- W jakim kraju pracują? Co robią na misjach?

Katecheta pozwala na swobodne podzielenie się posiadanymi informacjami. Następnie krótko podsumowuje: misjonarze głoszą Chrystusa tym,

którzy jeszcze go nie znają na wszystkich kontynentach. Katecheta pokazuje mapę i mówi: Polscy misjonarze – jest ich 2040 – pracują w 97 krajach świata. Muszą nauczyć się obcego języka, nauczyć żyć w zupełnie innych warunkach życia. Często kraje, do których wyjeżdżają są zacofane i brakuje w nich tego wszystkiego, do czego jesteśmy w Europie przyzwyczajeni. Panuje w nich wielka bieda, choroby, głód a nawet wojny. Misjonarze nie tylko głoszą Chrystusa, ale starają się pomagać tym ludziom. Dlatego prowadzą szkoły, szpitale i przychodnie, opiekują się ludźmi starszymi i niepełnosprawnymi, pomagają dzieciom w zdobyciu wykształcenia i zawodu.

Misjonarki i misjonarze potrzebują pomocników. Dlatego organizowane są różne formy pomocy misjom. Jedną z nich jest właśnie „Dzień Modlitwy, Postu i Solidarności z Misjonarzami”, obchodzony w Polsce w II niedzielę Wielkiego Postu. W październiku przeżywamy Tydzień Misyjny. Dzieci pierwszokomunijne składają swe ofiary na misje podczas Białego Tygodnia. W wielu parafiach w czasie Bożego Narodzenia dzieci kolędują, a zebrane pieniądze przeznaczają na pomoc dzieciom w krajach misyjnych.

4. Podsumowanie:

Katecheta prowadzi rozmowę na temat form pomocy duchowej (modlitwa, ofiarowanie cierpienia, umartwienia w intencji misjonarzy) oraz materialnej (jałmużna, wsparcie finansowe, ofiary składane na rzecz misji). Stara się podkreślić, jak ważne jest zaplecze modlitewne i materialne misji. Można tu przywołać postać św. Teresy od Dzieciątka Jezus, która pomagała misjonarzom codziennie modląc się za nich. Sugerowane pytania:

- Kto może im pomagać?
- Czy tylko dorośli są odpowiedzialni za misje?
- Jak dzieci mogą pomóc tym, którzy w dalekich krajach głoszą Ewangelię?

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie katecheta zachęca dzieci do modlitwy za misjonarki i misjonarzy oraz do zrobienia jakiegoś dobrego uczynku w ich intencji. Prosi o wspólną modlitwę w intencji misji: „Ojcie nasz...”, „Zdrowaś Maryjo”.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

Mt 28,16-20

„Jedenastu zaś uczniów udało się do Galilei na górę, tam gdzie Jezus im polecił. A gdy Go ujrzeli, oddali Mu pokłon. Niektórzy jednak wątpili. Wtedy Jezus podszedł do nich i przemówił tymi słowami: Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”.

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKOŁY PODSTAWOWEJ

Temat: Pomagam misjonarzom

Autor: ks. Dariusz Kruczyński

Czas trwania: 45 minut

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

Cel główny:

- dzieci poznają misyjny wymiar Kościoła,
- rozbudzenie chęci pomagania misjonarzom.

Cele szczegółowe:

- uczeń wie kim jest misjonarz,
- uczeń wymienia zadania, które spełniają misjonarze,
- uczeń modli się za misjonarzy.

Metody i formy pracy: pogadanka, „wspólna podróż”, opowiadanie, praca z ilustracjami, modlitwa, śpiew.

Środki dydaktyczne: ilustracje przedstawiające życie ludzi na terenach misyjnych np. w Afryce zaczerpnięte z kalendarzy misyjnych, mapa świata, gitara, plecak i przedmioty wybrane przez dzieci np. butelka z pićem, chlebak, różaniec, zeszyt itp., obrazki dla każdego ucznia.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa:

Rozpocznijmy nasze spotkanie modlitwą „Ojcze nasz”. Dzisiaj pomódlmy się razem za misjonarki i misjonarzy w dalekich krajach.

2. Wprowadzenie do tematu:

Katecheta zapisuje na środku tablicy słowo „misjonarz”. Następnie zadaje dzieciom pytania:

- Kto to jest misjonarz?
- Co robi misjonarz?
- Jakie zadania mają spełniać misjonarze i misjonarki?

Praca misjonarza i misjonarki to wypełnianie zadania, które zlecił nam sam Pan Jezus: „Idźcie na cały świat i nauczajcie wszystkie narody. Udzielajcie im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przekazałem” (Mt 28, 19-20).

- Co mają zrobić Apostołowie? (iść i głosić)

Jest to trudne zadanie, gdyż misjonarze muszą je spełniać poza swoim ojczystym krajem. Zanim wyruszą w podróż misjonarze długo się do tego zadania się przygotowują: muszą nauczyć się języka, poznać zwyczaje narodu, do którego pojadą. Trzeba też opuścić swoją rodzinę, kraj i pojechać w nieznanne miejsca.

3. Rozwinięcie:

Katecheta zaprasza dzieci, aby udały się wraz z nim w podróż na daleki kontynent – do Afryki, do Kamerunu. Pokazuje na mapie, gdzie leży Afryka i Kamerun. Pyta dzieci, czy coś wiedzą o tym kontynencie i o tym państwie. Mogły na przykład oglądać filmy o zwierzętach afrykańskich albo jakiś film o pracy misjonarzy w Afryce. Wysłuchawszy dzieci katecheta pokazuje ilustracje przedstawiające życie ludzi w Afryce, np. zdjęcie chaty, przygotowywanie posiłków, zdjęcie kościoła lub kaplicy, budynek szkoły... Można przygotować małą prezentację multimedialną z wykorzystaniem zdjęć ze stron misyjnych, np. www.adgentes.misje.pl lub misje.pl. Można także pokazać dzieciom kalendarz misyjny ze zdjęciami z Afryki.

Katecheta pyta:

- Jak tam się dostaniemy? Samochodem, statkiem czy najlepiej samolotem?
- Co trzeba wziąć w podróż do Afryki?
- Jak się ubrać w taką podróż?

Katecheta może pokazać dzieciom plecak i wkładać do niego najpotrzebniejsze przedmioty, np. butelka z napojami, Pismo św., lekarstwa i bandaże, różaniec, koszulka...

Aby przybliżyć dzieciom pracę misjonarzy w Kamerunie, katecheta odczytuje list siostry misjonarki, która opiekuje się chorymi (*Załącznik nr 1*).

Pytania:

- Czy zapamiętałyście, co jedzą dzieci w Kamerunie?
- Czym zajmuje się siostra Anita?
- Kto przychodzi do Ośrodka Zdrowia prowadzonego przez siostry pallotynki?
- Jak możemy pomóc siostrom misjonarkom w ich trudnej pracy?

Katecheta zapisuje na tablicy propozycje zgłaszane przez dzieci w formie haseł: *modlitwa, drobna ofiara, udział w akcji misyjnej*.

III. ZAKOŃCZENIE

Na zakończenie lekcji dzieci rysują w zeszycie scenki przedstawiające misjonarzy wykonujących różne zadania. W domu dzieci mogą narysować symbole oznaczające Ewangelię, modlitwę, szkołę, pomoc lekarską.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik nr 1

List siostry Anity Łuka pallotynki z Doume (Kamerun)

Ośrodek zdrowia prowadzony przez siostry pallotynki w Doume, znajduje się na wschodzie Kamerunu, gdzie żyje głównie ludność wiejska utrzymująca się z tego, czym obrodzi ziemia, głównie banany, maniok, orzeszki ziemne. W porze suchej ludzie przymierają głodem i nie stać ich na leczenie. Wielu z nich wciąż korzysta z porad czarowników, którzy wyłudniają od biedaków ostatnie oszczędności. Biedni i bez środków do życia umierają nie tylko z głodu, ale i chorób, które nie zawsze można wyleczyć naturalnymi sposobami. Mój Ośrodek Zdrowia nastawiony jest na udzielanie pomocy najuboższym, którzy mogą zakupić leki po bardzo niskich cenach, a niektórzy z nich są leczeni za darmo. W tej chwili mamy porę suchą, od trzech miesięcy nie spadła ani jedna kropla deszczu. Większość chorych otrzymuje leki zupełnie za darmo, ponieważ przymierają głodem i nie ma mowy o zapłaceniu nawet 50 franków. W najgorszej sytuacji są dzieci i chorzy na AIDS, ponieważ od tego roku Ministerstwo Zdrowia refunduje leki przeciw wirusowi HIV tylko dla osób legitymujących się stałą kartą pobytu w Kamerunie lub aktem urodzenia. Żeby uzyskać takie dokumenty każdy musi wpłacić 60 tys. franków, co jest niewyobrażalnie dużą sumą pieniędzy dla biedaków. Więc przeszło 2/3 moich podopiecznych nie przychodzi już do Ośrodka, bo ich nie stać na zapłcenie za leki.

W Ośrodku wykonujemy podstawowe badania laboratoryjne, by skuteczniej postawić diagnozę i dać dobre leczenie. Często przywożone są osoby po wypadkach, poparzeni, z zainfekowanymi ranami, którym udzielamy podstawowej pomocy chirurgicznej, oczyszczamy rany i szyjemy nawet bardzo poważne uszkodzenia tkanek.

**DZIEŁO POMOCY
„AD GENTES”**

DZIEŁO POMOCY „AD GENTES” X LAT W SŁUŻBIE MISJOM

Dzieło Pomocy „Ad Gentes” zostało powołane do istnienia przez episkopat na 333. Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski, w dniach 22-24 września 2005 r. Bezpośredni impuls do jego utworzenia dał papież Benedykt XVI¹. Abp Józef Michalik, przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski erygował Dzieło Pomocy „Ad Gentes” dekretem z dnia 3 października 2005 r. Dzieło posiada osobowość prawną nadaną rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 marca 2006 r. zgodnie z ustawą o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Nazwa Dzieła nawiązuje do Dekretu o misyjnej działalności Kościoła „Ad gentes divinitus” Soboru Watykańskiego II. W Dekrecie tym Ojcowie Soboru podkreślili misyjną naturę Kościoła oraz powszechne powołanie misyjne wszystkich ochrzczonych². Zwrócili również uwagę na aktualność misji „ad gentes” mimo szybko zachodzących zmian kulturowych i religijnych w świecie współczesnym. Tę myśl wielokrotnie powtarzali biskupi Rzymu zachęcając cały Kościół do gorliwego angażowania się w misyjne dzieła³.

Statut Dzieła wymienia jako główne cele: 1) wspieranie polskich misjonarzy Kościoła Katolickiego w realizacji ich misji; 2) wspieranie działalności charytatywnej, społecznej i kulturowej na terenach misyjnych, w szczególności prowadzonej przez polskich misjonarzy; 3) gromadzenie i rozpowszechnianie informacji o działalności misjonarzy polskich; 4) animacja misyjna w Polsce⁴.

Według Statutu, dzieło wypełnia swe zadania poprzez: „1) świadczenie bezpośredniej pomocy finansowej, rzeczowej i organizacyjnej w realizacji budowy kościołów, kaplic i innych miejsc kultu w diecezjach misyjnych; 2) świadczenie bezpośredniej pomocy finansowej, rzeczowej i organizacyjnej na rzecz ewangelizacji; 3) świadczenie bezpośredniej pomocy charytatywnej w szczególności finansowej lub rzeczowej osobom, społecznościom oraz instytucjom charytatywno-opiekuńczym, oświatowo-wychowawczym działającym na tere-

1 Zob. Z. Sobolewski, *Pomóż polskim misjonarzom*, Warszawa 2014, str. 6.

2 *Ad gentes* nr 2.

3 Zob. *Redemptoris missio* nr 11; *Evangelii gaudium* nr 24. Szerzej na ten temat: J. Mazur, *Radość Ewangelii źródłem misyjnego zapалу*, Kielce „Jedność” 2015, str. 106 nn.

4 *Statut Dzieła Pomocy „Ad Gentes”*, mps, Archiwum PDAG.

nach misyjnych; 4) świadczenie bezpośredniej pomocy finansowej, rzeczowej i organizacyjnej na rzecz kształcenia misjonarzy; 5) partycypację w kosztach leczenia i organizowania wypoczynku misjonarzy; 6) organizowanie spotkań i konferencji, mających na celu upowszechnianie informacji o działalności misyjnej Kościoła; 7) zbieranie środków finansowych i rzeczowych, przeznaczonych na realizację celów Dzieła; 8) współpracę z innymi osobami prawnymi i fizycznymi w kraju i za granicą – zainteresowanymi realizacją celów Dzieła”⁵.

KONKURS MISYJNY

Jedną z cennych inicjatyw podejmowanych przez Dzieło Pomocy „Ad Gentes” od 2008 r. jest Konkurs „Mój szkolny kolega z misji”. Pierwotnie nazwa konkursu brzmiała „Mój szkolny kolega z Afryki”. Jego organizatorami była Komisja ds. Misji oraz Papieskie Dzieła Misyjne. Na prośbę ks. bp Wiktora Skworca organizacją Konkursu zajmuje się Dzieło. Do udziału w Konkursie organizatorzy zapraszają dzieci ze szkół podstawowych i młodzież gimnazjalną. W konkursie biorą udział również nauczyciele i katecheci przedstawiając scenariusz zajęć lekcyjnych na temat misji.

Przez wszystkie te lata konkurs obejmowali swym patronatem: Nuncjusz Apostolski w Polsce, minister Oświaty oraz przewodniczący Komisji Episkopatu Polski ds. Misji.

Każdego roku w konkursie bierze udział liczna grupa szkół im. Kard. Stefana Wyszyńskiego, Jana Pawła II, ks. Jerzego Popiełuszki, szkoły katolickie oraz Szkolne Koła Caritas. Od kilku lat liczba szkół uczestniczących w Konkursie utrzymuje się na poziomie 480-450 szkół, a uczestników 4800-5000. Jest to zatem Konkurs cieszący się niegasnącym zainteresowaniem i popularnością.

Konkurs odbywa się na dwóch etapach: szkolnym i ogólnopolskim. W każdej szkole powoływana jest komisja, która ocenia prace w kategoriach: literacka, plastyczna, muzyczna, charytatywna oraz scenariusz lekcji (dla nauczycieli). Zwycięskie prace komisje przesyłają do Dzieła Pomocy „Ad Gentes”, gdzie ma miejsce ostateczne rozstrzygnięcie Konkursu.

Organizatorów Konkursu cieszy nie tylko niegasnące zainteresowanie uczniów i nauczycieli, ale przede wszystkim wysoki poziom prac. Tema-

5 Statut Dzieła Pomocy „Ad Gentes”, 6-7 X 2009 r., mps, Archiwum DPAG.

ty poruszane w esejach, wywiadach, wierszach i innych formach literackich świadczą o wysokiej wrażliwości dzieci i młodzieży oraz znajomości warunków, w jakich żyją dzieci i młodzież w krajach misyjnych. Uczniowie dostrzegają potrzebę niesienia pomocy swym rówieśnikom i podejmują – w ramach kategorii charytatywnej – ciekawe inicjatywy mające na celu gromadzenie środków na realizację jednego wybranego projektu na misjach. Po raz pierwszy przeznaczono pieniądze na konkretny projekt misyjny w 2009 r.⁶. W 2010 roku dzieci zbierały pieniądze na budowę schroniska dla dzieci ulicy z Oruro w Boliwii oraz pomoc dzieciom w Ugandzie⁷. W ramach XI edycji konkursu dzieci wsparły budowę internatu dla ubogich dziewcząt w Ngu-elemendouka (Kamerun). W ostatnich latach (2013-2015), dzięki inwencji i zaangażowaniu uczestników Konkursu Dzieło Pomocy „Ad Gentes” przekazało pieniądze na budowę przedszkola u siostr salwatorianek w Kolwezi (Republika Demokratyczna Kongo). Jak poinformowała s. Estera Wawro, dyrektor przedszkola, dzięki pomocy polskich dzieci powstały nowe sale i zostały one wyposażone w meble, pomoce dydaktyczne i zabawki.

Konkurs uruchomił potencjał twórczy w dzieciach i młodzieży. Powstało wiele ciekawych inicjatyw na terenie szkół i parafii: powstały bardzo cenne scenariusze lekcji nie tylko o misjach, o misjonarzach, ale i o tolerancji, o poszanowaniu praw innych osób; lekcje bardzo uniwersalne, które uczą przełamywać stereotypy, zwalczać uprzedzenia, rozbudzać ciekawość i otwartość na świat.

W wielu szkołach zorganizowano wspólnie konkursy, wystawy, przedstawienia, przygotowywano potrawy, a nawet pokazy mody i tańców. Konkurs pobudził do zaangażowania całe społeczności szkolne i środowiska lokalne w inicjatywy, które przyniosły wspaniałe efekty wychowawcze. Pozwolił na ukazanie bogactwa pracy polskich misjonarzy i misjonek, ambasadorów naszego kraju na całym świecie, pomógł w zrozumieniu ludzi, wśród których żyją, z całym ich dorobkiem kulturowym i tradycją, a także integrował młodych wokół idei wychowania w duchu szacunku dla drugiego człowieka, bez względu na to, gdzie mieszka i jaki ma kolor skóry. Dzięki Konkursowi wszyscy uczniowie uczą się otwartości na inne narody, kultury i kształtują swoją wrażliwość.

6 W 2009 r. w ramach konkursu dzieci zbierały pieniądze na remont szkoły w Papui Nowej Gwinei oraz na pomoc dzieciom w Pakistanie. Zob. Informacje z działalności Dzieła Pomocy „Ad Gentes” w 2009 r., 080/AG/PW/2010, Archiwum DPAG.

7 Zob. *Komunikat Dzieła Pomocy „Ad Gentes”*, Warszawa 23 IX 2010, mps, Arch.DPAG.

PROJEKTY POMOCOWE

Dzieło Pomocy „Ad Gentes” dofinansowuje projekty, które misjonarze mogą zgłaszać dwa razy w ciągu roku – na sesję jesienną (październik) oraz wiosenną (kwiecień).

Dzieło dofinansowuje do wysokości 2 000 Euro cztery rodzaje działań: ewangelizacyjne, medyczne, edukacyjne i charytatywne.

Dzieła ewangelizacyjne są związane z działalnością ściśle religijną placówek misyjnych. Misjonarze otrzymują pomoc finansową służącą budowie lub remontom kościołów, kaplic i plebanii i domów duszpasterskich. Realizowane są projekty dotyczące zakupu sprzętu liturgicznego, Pisma św. i śpiewników kościelnych. Dużo projektów dotyczy formacji religijno-moralnej katechistów. Dzieło dofinansowuje szkolenia dla nich, zakup materiałów dydaktycznych oraz książek. W ostatnich latach wielu misjonarzy zwracało się z prośbą o dofinansowanie rekolekcji wyjazdowych, obozów ewangelizacyjnych lub form zorganizowanego wypoczynku dla dzieci i młodzieży, które służą integracji młodego pokolenia z parafią.

Projekty medyczne, napływające zwłaszcza z wielu krajów afrykańskich dotyczą przede wszystkim umożliwienia zakupu podstawowych leków na AIDS, malarię, gruźlicę i choroby zakaźne, bandaży i środków opatrunkowych, drobnego sprzętu medycznego i laboratoryjnego. Dzieło Pomocy „Ad Gentes” pomaga siostrom w utrzymaniu misyjnych przychodni zdrowia i aptek, gdzie ubodzy chorzy mogą otrzymać bezpłatnie leki i żywność. Z pieniędzy przeznaczonych na projekty medyczne Dzieło wspiera remonty przychodni i szpitali oraz dofinansowuje dożywianie chorych. Pieniądze pochodzące z Polski są przeznaczane także na profilaktykę zdrowotną, zwłaszcza edukację, jak unikać chorób zakaźnych, które dziesiątkują populację dzieci.

Duża pula projektów, zgłaszanych każdego roku przez misjonarzy stanowią projekty charytatywne. Są one związane z pomocą dla najuboższych. Dzieło przeznacza środki na budowę, utrzymanie i prowadzenie domów opieki, sierocińców, walkę z niedożywianiem i głodem, walkę ze skutkami bezrobocia, pomoc dla uchodźców i ofiar konfliktów wewnętrzpaństwowych oraz klęsk żywiołowych. Szczególną uwagę Dzieło kieruje na pomoc dzieciom

w Afryce, które są ofiarami konfliktów zbrojnych i klęsk żywiołowych. Duża część środków przeznaczana się na leczenie dzieci zarażonych wirusem HIV.

Ostatnią, choć równie ważną jak poprzednie grupę projektów pomocowych stanowią projekty edukacyjne. Są one związane z upowszechnianiem dostępu do oświaty. Dzieło dofinansowuje budowę i prowadzenie szkół i przedszkoli, zakup pomocy naukowych i podręczników oraz przyborów szkolnych, opłaty dla nauczycieli i pokrywanie kosztów szkolnych opłat dla uczniów. Dzieło realizuje projekty polegające na zakupie komputerów i podręczników dla szkół, przyborów szkolnych i pomocy dydaktycznych. Wspiera także funkcjonowanie schronisk dla dzieci, burs dla młodzieży ubogiej, a także ośrodków pomocy dla dzieci ulicy i ofiar przemocy domowej. Pomaga, zwłaszcza dziewczętom w zdobyciu zawodu i środków na utrzymanie.

W latach 2006-2015 Dzieło zrealizowało 1 528 projektów na łączną sumę 6 591 690 zł.

AGENDY KOMISJI EPISKOPATU POLSKI DS. MISJI

CENTRUM FORMACJI MISYJNEJ

Od ponad 30 lat kształci i przygotowuje zarówno w wymiarze duchowym jak i praktycznym misjonarzy do pracy w krajach misyjnych. W trakcie roku przygotowań studenci mogą w łączności z Bogiem pogłębić swoje duchowe powołanie do pracy misjonarskiej jak i przygotować się do codziennego życia na misjach – na wykładach poznają historię krajów do których pojadą, uczą się języków obcych oraz podstaw medycyny tropikalnej, aby poradzić sobie w nieznanym klimacie i środowisku.

DZIEŁO POMOCY „AD GENTES”

Finansuje misyjne projekty polskich misjonarzy i misjonek. Za zebrane pieniądze budowane i wyposażane są kaplice, kształceni są miejscowi katecheci, prowadzone jest nieustające dożywianie dzieci i najuboższych mieszkańców, budowane i wyposażane są stołówki, szkoły, przedszkola, żłobki, sierocińce, przychodnie zdrowia, kupowane są podręczniki i przybory szkolne, leki, szczepionki przeciwko AIDS i innym chorobom zakaźnym. Powstają centra aktywizacji zawodowej szczególnie dla młodzieży i kobiet, w których uczy się konkretnych zawodów i umiejętności. Dzieło opiekuje się też księżmi fidei-donistami i misjonarzami świeckimi. Przez cały rok działa akcja sms-owa. Jeśli wyślemy sms o treści MISJE na numer 72032 (2,46 zł. z VAT), wesprzemy w ten sposób fundusz Ad Gentes.

Dołącz do grona darczyńców Dzieła Pomocy Ad Gentes!

Przekaż dar serca dla polskich misjonarzy!

Numer Konta:

PEKAO S.A. I O/Warszawa

66 1240 1037 1111 0010 1498 4506

MIVA POLSKA

Pomaga w zdobywaniu misyjnych środków transportu. Samochód terenowy, motocykl, rower, łódź motorowa czy nawet skuter śnieżny umożliwiają misjonarzom docieranie do odległych stacji misyjnych, parafii i kaplic i prowadzenie regularnej pracy duszpasterskiej w wielu odległych miejscach, transport chorych i dostarczanie potrzebnej pomocy charytatywnej i humanitarnej. Środki transportu także służą pomocą przy budowie i zakładaniu kaplic, przedszkoli, szkół, ośrodków zdrowia i innych instytucji. Fundusze na zakup pojazdów MIVA Polska zbiera przede wszystkim podczas Akcji św. Krzysztof 1 grosz za 1 kilometr. Jest to apel do kierowców i podróżujących, aby w duchu wdzięczności Panu Bogu przekazali za każdy kilometr bezwypadkowej jazdy 1 grosz na misyjne pojazdy. MIVA Polska wspiera również działania na rzecz poprawy bezpieczeństwa na polskich drogach.

www.miva.pl

www.facebook.com/MIVAPolska

